

Bart over land

Het doorkruisen van werelddelen

Bart Hoenderboom

Hoofdstukken

Proloog	5
Fata morgana	12
De astronaut	14
Bulgaars wegenparadijs	18
De poort naar Azië	21
Turks rijdersavontuur	26
Kamikazepiloten	31
Corruptie	38
Mijn vriend de junk	42
Kazachse Bureaucratie	49
Kazachse (wegen)ellende	56
De toerist	59
Oezbeekse god	62
Oezbekistan, motorland?	67
Oezbeekse bureaucratie	71
Het avontuur gaat door	77
Machine versus Pamirs	79
Karakol	86
De afdaling	88
Pinnen en tanken	93
Kirgizische ordehandhaving	99
De schoonheid of het beest	101
Welcome to Russia	106
Afstanden	109
Emotierollercoaster	116
MC Blagbike	120
Ypodomi	128
Koreaanse Globeriders	140
De aanranding	145
Palawan	150
West Hastings	156

Canadees wild	161
De Schot	168
Verzekeringsparanoia	170
Beroofd en berooid?	178
Drugsbestrijding	182
Nachtelijk avontuur	185
Chihuahua	189
Dia de Muertos	195
Wapentuig	197
Toeristisch Mexico	201
De chaos van Mexico-Stad	206
De tropen	210
Belize City	216
Varkenssnoet	220
De grens met Nicaragua	226
Krokodillen?	232
Nummerplaatkunst	238
De poort naar Zuid-Amerika	241
Taxiperikelen	244
Goedkoop bier, hoeren en witte koffie	250
Colombiaans binnenland	254
Huurmoordenaar	256
Zona Cafetera	258
Aguardiente, salsa en een kathedraal	264
De honden van Peru	273
De omkoping	275
Offroad door hooggebergtes	281
Cocathee	283
Nieuw rubber	290
Verzekering	296
Gratis benzine	303
Zuid-Amerikaanse warmte	308
De Tenere staakt	312
Motorloos	314

De eerste kilometers	318
Neuquen	321
Argentijnse bureaucratie	325
De kust	330
Het einde	333
Campo Grande	337
Portugees	339
De BR319	342
Manaus	347
Geldkwestie	351
Door de jungle	353
Georgetown	358
Suriname	364
Blauwe ogen	369
Zuid-Amerikaanse prioriteitstelling	372
De Hereniging	375
Epiloog	377

Proloog

De druk op mijn blaas neemt langzaam af, als er een plotselinge windvlaag over de net overwonnen bergtoppen komt opzetten. De in mijn haast geparkeerde motorfiets kan de plotselinge winddruk niet verwerken en langzaam zie ik de motor overhellen richting een droogstaande greppel.

Het rubber van de banden blijft nog net boven de greppel uitsteken. Met een van pijn vertrokken gezicht probeer ik de motor te bevrijden uit zijn benarde positie. De paracetamol die ik vanmorgen tot me heb genomen lijkt uitgewerkt. Als een stervende zwaan plof ik zwaar kreunend naast de motor op de grond.

Een combinatie van een slecht wegdek en onoplettend rijgedrag zorgde een paar dagen eerder voor een duikeling op het asfalt. Sindsdien schiet er bij elke hobbel in de weg een stekende pijn door mijn borstkas. Met geen mogelijkheid ga ik nu de kracht vinden om mijn motor in beweging te krijgen.

Ik kijk om me heen en zie een wereld van groen doorkliefd door een strook dat ooit asfalt geweest zou moeten zijn. Geen idee waar ik in deze uitgestrektheid hulp moet gaan vinden. Het laatste uur heb ik op het smalle pad maar een enkele keer een tegenligger hoeven te ontwijken.

Liggend in het gras zie ik de wolken boven mijn hoofd voorbij drijven. Wegdromend denk ik terug aan het eerder gekregen advies, dat ik eigenwijs als ik ben, in de wind heb geslagen.

Het ontbreken van een GPS maakt me afhankelijk van een wegenkaart en de adviezen van de lokale bevolking. Een combinatie van een buitenlandse kentekenplaat en een wegenkaart blijkt hier genoeg om een lokale rel te laten ontstaan tussen een dertigtal Turkse mannen. Voorzien van een thee en een bord vol baklava, sta ik toe te kijken hoe de emotie oploopt en mijn kaart de eerste scheuren begint te vertonen.

Een van de oude mannen blijkt jarenlang in Nederland te hebben gewerkt en hij komt uiteindelijk in gebrekkig Nederlands verslag doen van de uitkomst.

“Bart, je moet deze weg volgen!”

Ik volg de vinger van de man over de kaart. De route leidt over een hoofdweg naar de stad Van. Met mijn vinger geef ik aan dat ik op de kleinere weggetjes wil blijven. Zijn achterban komt echter meteen in opstand.

“Te gevaarlijk.....kost te veel tijd.....slechte weg....”

Genoeg redenen die mij bevestigen om inderdaad de kleinere weggetjes te blijven volgen. Voor de vorm knik ik bevestigend met mijn hoofd en eet ik verder met de overvloed aan baklava.

Een luid getoeter doet me ineens opschrikken. Voor mijn neus is inmiddels een Tofas gestopt. De Turkse variant van de Fiat kraakt en piept onder het gewicht van vier mannen die de auto uitkomen. Enigszins beschaamd wijs ik op mijn motor en maak ik de mannen met gebarentaal duidelijk wat er gebeurd is. Lachend lopen de mannen naar de greppel en vissen mijn motor weer op.

Onder luid gejuich start ik de motor en na wat handen schudden ben ik weer op weg. Het duurt niet lang of achter mij klinkt herkenbaar getoeter. De bestuurder van de Tofas lijkt het niet eens met mijn idee van een nog net verantwoordelijke snelheid. Armen zwaaien uit het raam en na een paar bochten verdwijnen mijn redders alweer uit het zicht.

Ik ben nog geen tien kilometer gevorderd of ik zie in de verte een aantal huisjes opdoemen. Zodra ik het dorpje nader, zie ik de Tofas naast de kant van de weg geparkeerd staan. Op de weg staat de bestuurder van de Tofas met zijn armen te zwaaien. Ik stop naast de man en de man wijst naar een klein huisje midden op de berg.

Zittend op de veranda heb ik een fantastisch uitzicht over het landschap. Een aantal mannen hebben mij waarschijnlijk door het gras naar het huisje zien rijden, want al snel zit ik tussen diverse

mannelijke dorpsbewoners thee te drinken. Behalve op het moment dat de thee wordt gebracht, is er geen vrouwelijke aanwezigheid. De vrouw lijkt hier duidelijk een andere positie te hebben dan in de Europese landen.

“Ben je getrouwd?”

“Nee, ik ben niet getrouwd.”

“Je mag met mijn dochter trouwen.”

In de veronderstelling dat het een grap is, stem ik in met een huwelijk. Ik blijf echter de enige te zijn die om de 'grap' kan lachen. De gastheer roept de naam van zijn dochter. Intussen blijven de andere mannen mij geobsedeerd aankijken. Langzaam komt het besef dat de man serieus was met zijn vraag. Het gordijn komt in beweging en in mijn hoofd krijg ik al beelden van een Turkse schone van zo'n duizend weken. Verbouwereerd kijk ik in de ogen van een klein kind.

“Hoe oud ben je?”

De man antwoordt trots dat zijn dochter al tien jaren oud is. Een klein kind staat voor mijn neus om uitgetrouwde te worden.

“Tien jaar?! Dat is een beetje te jong voor me!”

“Je hoeft nu ook nog niet met haar te trouwen.”

Enigszins ongemakkelijk geworden probeer ik het aanbod van de man te ontwijken. Gelukkig is een dorpsbewoner nieuwsgierig genoeg om een ander onderwerp aan te knopen.

“Waar is je wapen?”

Naast de aanbieding van een aanstaande kindbruid is ook een gesprek over wapens niet echt mijn favoriete gesprekstof.

“Mijn wapen?”

De man maakt met zijn vingers een gebaar zoals een kind zou doen tijdens het oorlogje spelen.

“Een pistool? Die heb ik niet.”

“Je hebt een mes bij je?”

“Nee, ook niet.”

Met verbaasde ogen kijkt de gastheer mij aan.

“Wat doe je hier dan? Hoe ga je je verdedigen? Het is hier oorlog!”

Op de weg hiernaar toe ben ik bij diverse militaire posten staande gehouden. Meestal ging dat gepaard met een grondige controle en een uitgebreid verhoor. De strijd tussen het leger en de PKK is voor mij geen nieuws meer, dus echt geschokt ben ik dan ook niet. Ondanks de oorlog kan ik me door de extreme vriendelijkheid en gastvrijheid van de bevolking niet echt onveilig voelen.

“Ik kom zelf net uit de gevangenis. Ik heb 7 jaar vastgezeten.”

Voor de tweede maal deze ontmoeting beeldt er iemand met zijn vingers een pistool uit en maakt een schietende beweging. Ik slik mijn laatste restje thee weg en besluit dat ik een ex-gedetineerde als schoonvader niet zie zitten. Ik neem afscheid van de mannen en ga weer op weg.

Bij het naderen van een stad zet ik de motor stil bij een tankstation. De eigenaar komt vriendelijk op me af en neemt me mee voor het drinken van een thee. Een pompbediende vult intussen mijn tank.

Vanuit de stad zie ik een brommer aan komen rijden. De bestuurder rijdt het terrein van het tankstation op en parkeert zijn brommer voor de ingang van het gebouw. De eigenaar wenkt me en wijst me op een stoel aan zijn bureau. Terwijl ik plaats neem, zet de brommerrijder een overvloed aan eten voor mijn neus. Tijdens het eten, verdeeld over drie borden, laten de mannen mij alleen en stort ik mij op een overheerlijk maal.

Het wordt al later, dus ik besluit om in de stad Hakkari te verblijven. Ik zet mijn motor stil bij een terras en al snel vormt zich een groep mannen om mijn motor. Na een vriendelijk knikje van mijn kant, komt de dapperste van het stel naar voren en begint een gesprek. Ik begrijp er niets van en Engels spreken ze hier niet. Al snel krijg ik een telefoon aan mijn oor gedrukt en vraagt een vrouwelijke stem wat ik in Hakkari kom doen. De vrouw vertaalt mijn antwoord voor

het inmiddels toegestroomde publiek. Hatice blijkt in Istanboel te wonen en is de rest van mijn verblijf mijn tolk. Na een uitnodiging in het gemeentehuis, bezoek ik nog een architectenkantoor om vervolgens vermoeid bij een hotel aan te komen. Ik stal mijn motor in de lobby van het hotel en ik plof op mijn bed. Een klop op de deur doet me opschrikken. Herinneringen aan Trabzon schieten door mijn hoofd.

Iets buiten het centrum van Trabzon beland ik in een klein steegje. Het doet er duister aan en de geur is ook niet echt sfeerverhogend. Het rondzwervende afval zal een van de oorzaken zijn van de penetrante stank. Verschillende gebouwen zijn zichtbaar aan onderhoud toe. Een van die gebouwen draagt de titel hotel. De reeds aangedane hotels in Trabzon lagen buiten mijn budget en deden me besluiten om verder te zoeken. De buitenkant van dit hotel verraadt dat het hier geen kapitaal zal kosten om een nacht door te brengen. Bij het binnentreden van het hotel wordt deze gedachte nog eens versterkt. De geur die buiten heerst lijkt veroorzaakt te worden door het hotel zelf. Ook qua afval lijkt het hier niet veel beter. Het meubilair was 50 jaar geleden al aan vervanging toe en de gele muren doen vermoeden dat er van een antirookbeleid geen sprake is. Een ongeïnteresseerde man ligt met zijn benen op een bureau naar een tv te kijken. Blijkbaar is de uitzending interessanter dan een nieuwe gast. Met veel moeite krijg ik een antwoord op de vraag of ze een kamer hebben en wat het kost. De prijs is zoals verwacht laag en mijn vermoeidheid is te groot om nog een poging te doen een beter hotel te vinden. Zonder een blik van de tv te laten gaan, pakt de man mijn geld aan en drukt me een sleutel in de hand. Met mijn bepakking in de handen begeef ik me een smalle trap op naar boven. Staand voor mijn kamer voor die nacht realiseer ik me dat er qua geluidsisolatie ook nog wel wat aan schort. Onder het monotone geluid van het gekreun van een vrouw, steek ik de sleutel in het slot en

stap opzij voor iets dat in het donker langs mijn voeten voorbij schiet. Er staat een bed en er is een douche. Ik ben vermoeid genoeg om me niet te storen aan de slechte geluidsisolatie en val al snel in slaap.

Geklop op de deur doet me weer ontwaken.

“Mister! Mister!”

Ik sta op en doe de deur open. Er staat een man voor de deur met naast hem de meest afzichtelijke vrouw die ik ooit heb mogen aanschouwen. De vrouw kijkt me lachend aan en ontbloot daarbij een gebit, die de onderhoudsstaat van het hotel doet verbleken.

“Do you want sex? 50 Lira.”

De aanblik van de vrouw heeft mijn libido zo doen dalen, dat ik me af begin te vragen of dit zal gaan leiden tot vervroegde impotentie. Ik bedank voor het aanbod en sluit de deur. Dat smaken verschillen blijkt wel als ik nog geen minuut later weer wordt opgeschrikt door het gekreun van hoogstwaarschijnlijk mijn libidoterrorist.

Nogmaals geklop. Ik schrik op uit mijn gedachten. Ik sta gespannen op van het bed en loop naar de deur. Bang om nogmaals geconfronteerd te worden met een tandeloze vrouw van plezier doe ik de deur open. Een hotelmedewerker met een bord vol fruit kijkt me lachend aan en loopt naar binnen.

Na dagen van omzwervingen beland ik uiteindelijk in de chaos van Istanboel. Hatice heeft me gevraagd haar daar te bezoeken. Ze wijst me een kamer toe in haar woning en ik krijg gebruik over de douche. Na het oprissen zit al mijn was al in de wasmachine en staat het eten voor me klaar. Helpen in de keuken mag ik niet en ook mijn eigen was ophangen is een taboe. Blijkbaar heerst hier ook de traditionele vrouwenrol

De laatste avond van mijn aanwezigheid zijn er vrienden uitgenodigd. Hatice en een aantal vriendinnen zijn druk bezig met

het voorbereiden van het eten. Mijn taak is om alle Turkse hapjes te proeven. Het meeste eten is voor mij onherkenbaar, nieuw, maar overheerlijk. Intussen is de vloer in de woonkamer bedekt met een kleed waarop de vrouwen het eten uitstallen. Meerdere gasten stromen binnen en zetten hun meegenomen eten op de vloer. Al snel ben ik omringd door voor mij complete vreemden. Vreemde mannen die naast me zitten alsof het mijn beste vrienden zijn; een arm op mijn schouder en een hand op mijn knie. Vanaf de andere kant van het kleed bestoken een aantal vrouwen me met nieuwsgierige vragen.

Na uren van eten, drinken en praten ga ik vermoeid naar mijn kamer. Ik slaap nog maar net als ik voor de derde keer op mijn reis wordt gewekt door geklop op de deur. Dit keer is het Hatice die langs me heen sluipt en bij mij in bed kruipt. De pijn in mijn ribben probeer ik te negeren en na een paar uur slaap pak ik mijn boel weer op en neem afscheid van Hatice. Volgende week begint mijn werkweek weer. Het is tijd om Turkije te verlaten.

Na overspoeld te zijn met gastvrijheid en vriendelijkheid, met avonturen in het onbekende en met motorritten door de meest sensationele omgevingen, is mij een ding duidelijk geworden: ik neem ontslag. Ik ga de wereld rond op de motor!

Fata morgana

De motor laat een streep rubber achter op het kaarsrechte en eindeloze stuk asfalt. Een adrenalinestoot heeft me in de hoogste staat van paraatheid gebracht. Vol automatisme dwing ik de motor tot een noodstop.

Een complete stilte overheerst als ik de sleutel van de Yamaha Ténéré omzet. Ik ben tot stilstand gekomen te midden van een dor en kaal landschap. Met een lege blik kijk ik verdwaasd om me heen. De hitte van de zon brand op het zwart van mijn motorkleding. Het goretex dat het vocht buiten zou moeten houden, is niet berekend op een aanval van binnenuit. Al mijn poriën lijken het laatste druppeltje vocht eruit te willen persen. Een alternatief voor de motorkleding is er echter niet. Ongelukken in het verleden hebben me doen beseffen dat alleen een spijkerbroek en een overhemd weinig weerstand bieden tegen schurend asfalt.

'Waar is die kameel nou gebleven?'

In de wijde omtrek is er geen enkele vorm van een levend wezen te ontdekken. De enige schaduw die zichtbaar is, is het silhouet van mijn volbepakte Yamaha. Ik plof neer naast mijn motor en uit mijn zak frommel ik de laatste korstjes brood die ik nog bij me draag.

'Er stond toch een kameel op de weg?'

Compleet verward spoel ik de korsten brood weg met water. Teveel vochtverlies, de intense hitte en de honger moeten de ingrediënten zijn geweest van een fata morgana. De vermoeidheid slaat ineens toe. Er is echter geen tijd voor rust; ik moet door. Dilya wacht op me in Astana.

“Ik denk dat Bart niet verder komt dan Kazachstan!”

Collega's en vrienden zijn nog niet overtuigd van het feit dat ik mijn reis wel zal volbrengen. Sommigen zien me al stranden net over de grens met Duitsland en ook leeft het idee dat mijn reis in Kazachstan zal eindigen.

“In Kazachstan ontmoet hij zijn droomvrouw en vervolgens blijft hij daar hangen.”

“Een Kazachse vrouw?! Hoe zien Kazachse vrouwen er eigenlijk uit?”

Een van de reisdoelen is hiermee ontstaan; het ontmoeten van een mooie Kazachse vrouw.

Sinds de eerste ontmoeting met Dilya in Alma Ata, is de strijd begonnen om de charmes van haar vrouwelijkheid te weerstaan. Nu ben ik op weg naar Astana waar ze de komende weken voor haar werk zal verblijven. Langzaam doezel ik weg in de hitte. Ik realiseer me dat ik de strijd tegen haar charmes dreig te verliezen.

De astronaut

De reis begon een paar maanden eerder in Nederland. De motor bepakt met alles wat je volgens de diverse experts nodig zou moeten hebben; een tent met alle toebehoren, kleding voor alle weertypen, reserveonderdelen, extra banden en gereedschap. Alles wat ik niet meer nodig heb is verkocht of vergeven. De komende jaren zal mijn leven bestaan uit een grote zoektocht. Waar vind ik eten, benzine, een toilet, liefde en onderdak? Een leven op de weg volop avontuur en alles dat daarbij hoort.

De eerste kilometers laat het avontuur nog op zich wachten. De wegen zijn gladgestreken en het voorjaarszonnetje laat zich niet verdrukken door de gering aanwezige wolken. Een stop voor een plichtmatige curryworst bij een Duitse 'raststätte' leidt tot weinig bewondering van de andere bezoekers. Met een glad geschoren hoofd, een nieuw pak, glimmende laarzen en met een in nieuwstaat verkerende motor met bijpassende bepakking val ik in het niet tussen de bepakte GS zwaargewichten.

Na honderden weinig enerverende kilometers snelweg zoek ik die avond bij een ondergaande zon mijn eerste kampeerplek. Het eerste landweggetje dat na het verlaten van de snelweg opdoemt, moet me de zekerheid geven dat een eerder motoravontuur in Marokko voldoende voorbereiding was voor het offroadrijden. Enigszins gespannen sta ik op de stepjes. Een beetje zand doet de motor kwispelen en mijn hartslag wat verhogen. De motor absorbeert echter alle oneffenheden en het enige obstakel voor een voorspoedige reis lijkt de bestuurder te zijn. Met mijn verleden als 'stuntman', waarbij een aanvaring met een berg of een auto niet geschuwd werd, is het niet uitgesloten dat de Ténéré mijn onkunde niet helemaal kan verbloemen. Echter, ditmaal eindigt het landweggetje en sta ik midden in een weiland. Omringt door niets dat mij verontrust, zet ik mijn tent op. Het onderdak voor de eerste nacht is geregeld.

Na vele kilometers van glad asfalt door Duitsland en Polen is het ineens gebeurd met het onbezorgde rijgenot. Diepe gaten en andere

oneffenheden sieren het asfalt. In plaats van spoorvorming is hier, na jaren van achterstallig onderhoud, sprake van greppelvorming. De greppels worden versterkt door dijken van opgestuwd asfalt. De verkeersregels worden hier dan ook voornamelijk bepaald door de staat van de weg. Je gaat zo hard als de weg het toelaat. De oude Lada's, de afgeladen stinkbussen en de landbouwvoertuigen worden beperkt door de eigen topsnelheid. Op de motor word ik met name beperkt door mijn eigen mentale toestand.

'Oh shit! Die kuil is te diep!'

Ik zie mezelf al ergens tussen het asfalt in een gat verdwijnen. De Ténéré rijdt echter met speels gemak door het weggeslagen asfalt.

Ondanks de volle aandacht die nodig is om de verbindingen te vinden tussen goede stukken asfalt, ontgaan me de vervallen huizen en de verschillende autowrakken niet. Ik rijd in oorlogsgebied: de Oekraïne. Het vreemde is echter dat de oorlog zich afspeelt in het oosten van de Oekraïne en niet in het westen waar ik me nu bevind.

Door de oorlog in het oosten is de Oekraïense Kriva ten opzichte van de Euro sterk gedaald. Alles is hier spotgoedkoop voor mijn Euro's. Ik doe dan ook na een urenlang durende slingersessie over de Oekraïense wegen geen moeite om een plek te zoeken om te kamperen. Ik zoek de stad Lviv op.

Zodra ik ergens op een gebouw het internationale woord 'hotel' zie staan, parkeer ik de motor. De deur zit op slot. Ik kijk naar binnen en kom tot de conclusie dat het pand leegstaat. Mijn bepakte motor blijft hier echter niet onopgemerkt. Bij terugkomst van mijn vruchteloze bezoek aan het hotel staat er een man met een fiets bij mijn motor. De taal ben ik niet machtig, maar in combinatie met zijn handgebaren vertaal ik de Oekraïense brij aan woorden in een voor mij begrijpbare taal.

"Dat hotel is gesloten, maar ik weet nog wel een ander hotel hier in de buurt."

Ik volg de man en blijkbaar zat ik redelijk goed met mijn vertaling. We stoppen voor een gebouw wat naar mijn idee inderdaad een hotel zou kunnen zijn.

"Wacht hier! Ik haal de eigenaresse erbij."

Zodra ik groen licht krijg om door te lopen, ga ik direct zo'n 50 jaar terug in de tijd; alles is rose, een oude tv met antenne en een inrichting die doet vermoeden dat ik bij een meubelmuseum naar binnenloop. Ik ben gesloopt van de enerverende rit en een onderkomen op een paar kilometer afstand van het centrum is precies wat ik zoek. Een centrum dat duidelijk een Russisch verleden heeft. Oude Lada's bezetten de stad en de gebouwen bestaan met name uit bonkige Russische architectuur.

De volgende ochtend word ik wakker in mijn retro onderkomen. Ik sta op en loop naar de keuken. De gastvrouw ontvangt me vriendelijk voor het ontbijt door me een plaats aan een grote tafel toe te wijzen. Zodra ik zit verdwijnt de vrouw achter het gordijn in de keuken. Op de achtergrond hoor ik flink gerommel en een geluid dat duidt op kookwerkzaamheden.

Ik blijf niet de enige gast die die nacht in het hotel geslapen heeft. Er schuift een Oekraïns stel bij mij aan tafel. Het meisje is door het gebrek aan Engelse vaardigheden wat verlegen, maar haar vriend is duidelijk beter bedreven in de Engelse taal.

"Waar kom je vandaan?"

"Nederland."

"Geweldig land! Ik woon er nu al een jaar om te studeren. Het enige

waar ik niet aan kan wennen is dat ze zo'n karig ontbijt serveren."

De gastvrouw schuift het gordijn aan de kant en komt tevoorschijn met twee dampende borden. De borden zijn opgemaakt met een berg aardappelen met jus, gebakken champignons, gehakt, brood, bietensalade en een gebakken ei. Om het geheel op dit tijdstip van de dag weg te krijgen, zet de vrouw een kan met thee voor mijn neus. Een flinke opgave om 8 uur 's ochtends.

Nadat ik mijn maaltijd veroverd heb, pak ik de boel weer op. Ik trek mijn motorbroek aan, stamp in mijn laarzen, hijs mijn bepakte motorjas om mijn schouders, behang me met een camelback en druk een helm over mijn hoofd. Om het helemaal af te maken zet ik een zonnebril op en doe mijn handschoenen aan. De verlegenheid bij het meisje lijkt over en ze schiet in de lach.

"Je lijkt wel een astronaut!"

Bulgaars wegenparadijs

Met mijn telefoon in de hand ben ik in Chisinau op zoek naar een open wifi verbinding. De eerste hotels die ik bezocht in Chisinau deden mij verbleken bij het horen van de prijs. Ik besluit om op internet te gaan zoeken naar een goedkopere accommodatie.

“Kan ik je ergens mee helpen?”

Midden op de doorgaande weg stopt een grote Volvo. De bestuurder hangt uit het raam en wenkt naar mij.

“Ik zoek een goedkoop hotel of hostel.”

“Ik weet wel een goedkoop hotel, maar je kan beter wat meer uitgeven.”

Aangezien ik niet veel luxe nodig heb en aangezien de reis nog lang is, geef ik aan zo goedkoop mogelijk te willen slapen. Door het drukke verkeer van Chisinau rijd ik achter de automobilist aan naar het hotel. De man voorziet me van een telefoonnummer voor eventuele problemen en gaat er weer vandoor. Moldavië bewijst zich als een vriendelijk land.

Ook in Roemenië krijg ik de nodige aandacht en in Bulgarije blijf ik slapen bij een Bulgaars stel. De motor kan in de garage staan en ik krijg een eigen slaapkamer toegewezen. Na een snelle rondleiding en een verkwikkende douche, stelt het stel me voor een eenvoudige keuze.

“Je kan hier blijven of je gaat mee naar vrienden. We hebben een huis gehuurd voor het weekend. Daar verblijven we om te eten en te drinken met z'n allen.”

Via kleine landweggetjes naderen we een achteraf gelegen villa. De Bulgaarse muziek schalt uit de speakers en een grote lange tafel is bezaaid met eten en een overvloed aan alcohol. Een goedlachse Bulgaar komt op me af en drukt een ondefinieerbaar drankje in mijn hand en wijst me een plek aan de lange tafel. Van alle kanten reiken de aanwezigen me vlees, brood, groente en alcohol aan.

De goedlachse Bulgaar blijkt een thuisdestilleerder te zijn. Hij is echter niet de enige met deze kwaliteiten. Op de tafel staan diverse petflessen gevuld met verschillende gekleurde vloeistoffen. Het lijkt haast een onmogelijke opgave om mijn glas een paar seconden leeg voor mijn neus te laten staan. Constant is er een thuisbrouwer die zijn brouwsel van tafel pakt en mijn glas ermee vult. Na een aantal glazen krijg ik van mijn tafelgenoten wel een extra waarschuwing mee.

“Karnemelk! Je moet tussendoor karnemelk drinken. Zonder karnemelk houd je het niet vol.”

Na een aantal borden eten en het hele pallet aan alcoholische versnaperingen geprobeerd te hebben, sleept mijn tafelbuurvrouw me mee voor een les Bulgaarse volksdans. Dat ik een zeer trage en slechte leerling ben, wordt niet alleen door mijzelf geconstateerd. De goedlachse Bulgaar kan mijn bewegingen niet meer aan zien en bevrijd me van het gestuntel. Ik krijg weer een glas in mijn hand gedrukt en hij vult mijn andere hand met zonnepitten. Een nieuwe les volgt.

“Je stopt je mond vol met zonnepitten en een voor een ontleed je ze met je tanden van hun schil. De schil spuug je vervolgens weer uit.”

Ook die kundigheid is voor mij, tot vermaak van anderen, niet weggelegd. De helft van de zonnepitten slik ik in z'n geheel door en als reactie proest ik de andere helft weer uit. De drank vloeit door en het advies om tussendoor karnemelk te drinken is allang vergeten. Met het vergeten van de karnemelk verdwijnt langzaam de avond in een zwart gat.

“Hoelaat ben ik gisteren gaan slapen?”

“Je lag in de auto op de terugweg om 11 uur al te slapen!”

We zitten bij een lokaal koffiehuis aan de koffie. Ondanks het zwarte gat van gisteren, voel ik me verrassend goed.

“De snelste route naar Turkije is de kustweg. Je kan echter ook door het binnenland. Dat duurt iets langer, maar is wel veel mooier en rustiger.”

Het Bulgaarse stel wijst me de weg op de wegenkaart. De kaart laat een kronkelende weg door het binnenland van Bulgarije zien. Ik neem afscheid en al snel ben ik de stad uit. Voor me liggen honderden kilometers glad, glooiend en bochtig asfalt. Van snelle doordraaiers tot haarspeldbochten en van s-bochten tot haakse hoeken. Allemaal hebben ze één ding gemeen, het asfalt ligt er super strak bij.

Een aantal dagen in landen waar geen verkeersregels lijken te gelden, doet niet veel goeds met mijn sociale verkeerssetiquetten. Waar de Bulgaren voornamelijk van het type 'sociale rijder' zijn, ben ik de schavuit die geen wet of regel lijkt te kennen. Het inhaalvirus heeft mij te pakken en geen Bulgaar is veilig. Zebrapaden en rangeerstrepen zijn leuk voor de opmaak, maar hebben verder geen betekenis. Overal staan in mijn ogen nietszeggende verkeersborden. Verkeersborden die door mij compleet genegeerd worden. Voor één bord maak ik echter een uitzondering.

'Pas op, bochten!'

Remmen, terugschakelen, insturen en het gas er weer op. Mensen kijken op en springen aan de kant, langs de weg vastgeketende koeien kijken verschrikt op en honden komen me achterna. De Ténéré brult!

De poort naar Azië

Na de plichtmatigheden bij de grens sta ik in Turkije: de poort naar Azië. Ik rijd rond in een compleet andere wereld. Waar ik in Bulgarije de schavuit op de weg was, zijn het hier de Turken die mij laten zien hoe niet om te gaan met verkeersregels. Ze vliegen me aan alle kanten voorbij. Met teksten op de auto als 'Allah Korusun' vertrouwen ze erop dat hen een ongeluk bespaard blijft. Ze degraderen me tot pilon. Ondanks mijn gedegradeerde status kan ik bij het doorbreken van de zon alleen maar genieten.

Mijn routine om naast mijn motor eten te nuttigen wordt hier niet geaccepteerd. Oude mannetjes zetten me bij hen aan tafel, een man komt uit een huis lopen om voor mij een stoel op de stoep te zetten en als het regent kan ik net gekocht eten in een meubelzaak opeten.

“Ga maar gewoon zitten.”

Ik sta in een meubelzaak die volstaat met nieuwe banken. Onder mij vormt zich een plas water. Het water is afkomstig van een hardnekkige bui die mijn motorpak binnen een mum van tijd wist te verzadigen.

“Ik ben helemaal doorweekt van de regen.”

Ik wijs op het waterstroompje dat zich langzaam door de winkel verspreidt. De man lijkt niet geschokt en bedekt de bank met wat plastic.

“Ga maar zitten. Thee?”

Met mijn brood op schoot en een dampend kopje thee in de hand begroet ik de mensen die nieuwsgierig naar binnen komen. Voor de meubelzaak staat een groeiende groep mensen, die allemaal even naar binnen willen kijken. Na een aantal koppen thee met veel te veel suiker en veelvuldig handenschudden is de bui opgehouden.

Bij iedere verdere stop bij een tankstation of in een dorpscentrum bieden mensen me thee aan. Ik begin dan ook aardig verzadigd te raken van de thee. Na de bui is de hitte alweer snel terug en groeit de

lust naar een koud biertje. Ik parkeer de motor bij het goedkoopste onderkomen dat ik kan vinden en ga op zoek naar een terras.

“Een Efes alstublieft.”

De serveerster kijkt me verontwaardigd aan.

“We schenken geen bier. Je kan alleen bij de slijterij bier kopen.”

Aangezien ik al op het terras zit, besluit ik maar om een kop koffie te nemen.

“Wilt u Turkse koffie of Nescafe?”

Vijf minuten later kijk ik teleurgesteld naar mijn Turkse koffie. Het kopje lijkt niet veel groter dan een vingerhoedje. Ik zet het kopje voor de laatste slok aan mijn mond en sla de koffie achterover. Mijn gezicht vertrekt en de serveerster komt lachend met een glas water aanlopen. Met het water probeer ik de koffieprut weg te spoelen die blijkbaar de helft van het kopje besloeg. Het wordt tijd om een slijterij te bezoeken.

In de hoek van de slijterij staat een loeiende koelkast die blauw kleurt van de Efes. Ik pak er een blikje uit en betaal de winkelier de prijs zoals bij de koelkast staat opgegeven. Ik groet de man en loop richting de uitgang.

“Wacht even!”

Ik draai me weer om en de man houdt een zwarte plastic zak omhoog. De meerwaarde ontgaat me, dus ik bedank de man vriendelijk en loop weg.

“Je moet het bier in de zak doen!”

Met een in het zwart gehuld blikje bier loop ik de slijterij uit. Niet alleen het drinken van alcohol in het openbaar is hier verboden, maar ook het openlijk meedragen van alcohol lijkt niet te mogen. De slijter verwijst me naar mijn hotel om daar het bier weer uit de tas te halen. De zwarte plastic tas lijkt overigens alleen uit gegeven te worden bij de slijter, waardoor het meedragen van zo'n tas maar weinig verhuld over de inhoud. Blijkbaar is het Nederlandse poldermodel intussen ook in Turkije geïmplementeerd.

De volgende dag rijd ik verder door een intense hitte. Bij het naderen van de hoofdstad van Turkije geeft het bord boven de weg 82 aan. Het bord is een niet heel exotisch matrixbord, maar de daarop aangegeven snelheid doet me vermoeden dat het niet om een maximale snelheid gaat. Ik kijk naar de snelheidsmeter van mijn motor. De snelheidswijzer staat iets boven de 70 gepositioneerd. Verward rijd ik verder en passeer een verkeersbord met daarop aangegeven een maximale snelheid van 82 km/u.

'Wie voert er nou een snelheidslimiet van 82 km/u in?!'

Al lachend over deze verkeersregel volg ik de rijbaan richting Sivas. Ozcan werkt als assistent professor op de universiteit en hij heeft me gevraagd hem daar te ontmoeten. De weg naar de campus is snel gevonden. Om de één of andere reden ben ik op de campus nogal een vreemde eend in de bijt en de bewaking haalt me dan ook al snel van de weg. Zittend in een snikheet bewakingshok onderwerpen de beveiligingsbeambten me aan een kruisverhoor. Ik leg de mannen mijn bedoelingen uit en ter verificatie bellen ze Ozcan.

Intussen moet ik in het hok blijven zitten, waar het gesprek al snel over voetbal gaat. Voetbalpraat breekt altijd het ijs bij lastige situaties en ook dit keer verandert de houding van de bewakers. Iedereen lijkt hier Galatasary of Fenerbace te supporteren. De bewakers blijken groot fan van 'Wesley Snipers', dus ik als Nederlander kan al niet veel meer fout doen.

Na dit 'goede' gesprek komt Ozcan aangereden om me te verlossen uit mijn gevangenschap. De bewakers schudden enthousiast mijn hand, waarna ik achter de auto aan naar de faculteit rijd. Aangezien de bewakers nu mijn vrienden zijn, zie ik weinig problemen om de motor pontificaal voor de ingang te parkeren. Met de motor nog vol bekapt loop ik de faculteit binnen.

De kamergenoot van Ozcan was een ooit gesjeesde marketingman in Istanboel. Hij sliep soms op kantoor om zaken af te ronden. Hij kwam echter tot de conclusie dat dat niets voor hem was en dat hij in een meer relaxte omgeving wilde gaan werken. Om te bekrachtigen hoe relaxt de huidige werkomgeving is, geeft hij aan dat hij net Far Cry aan het downloaden is.

Na een aantal koffie wil ik weleens verhaal halen over de maximale snelheid in Ankara.

“Hoe zit dat met die maximale snelheid in Ankara? De borden geven daar een maximum van 82 km/u aan.”

De twee mannen schieten in de lach.

“Dat moet het idee zijn geweest van de bestuurder van Ankara. Hij heeft nogal een vrije geest. In de stad heeft hij zelfs ergens een standbeeld van een transformer laten plaatsen.”

Nog niet bekomen van het lachen over deze bestuurlijke beslissingen klopt er iemand op de deur. Ozcan doet de deur open en een verlegen meisje stapt de kamer in.

“Mag ik je interviewen voor de universiteitskrant?”

“Uhm.....ja tuurlijk!”

Onder aanmoediging van de twee mannen, komt het meisje langzaam los en begint vragen te stellen over de reden van mijn reis. Het interview sluit ze af met een fotosessie van mij en mijn motor, die nog steeds onaangeroerd bij de ingang staat. Na al wat rijervaring te hebben opgedaan in Turkije, is het mij al wel duidelijk dat de criminaliteitscijfers hier bijna nihil moeten zijn. Bijna, want tijdens mijn vorige bezoek aan Turkije werd ik gewaarschuwd voor een dief.

“Waar ga je heen?”

Ik bevind me in een dorpje in het zuidoosten van Turkije en een aantal mannen zijn nieuwsgierig om me heen gaan staan. Op mijn wegenkaart prijkt de naam Batman.

“Batman!”

Er ontstaat rumoer in de groep en een van de mannen die het Engels een beetje machtig is doet het woord.

“Batman?! Daar moet je oppassen.”

Turkije was tot dit moment een fantastische gastheer, dus ik verbaas me dan ook over deze reactie.

“Hoezo oppassen?”

“In Batman is een dief!”

Ik schiet in de lach vanwege deze 'grap'. De mannen kijken me echter vragend aan.

“Een dief? In Batman?!”

Het feit dat ze me waarschuwen voor een dief in een stad waar 250.000 inwoners wonen vind ik op zich al grappig. Het feit dat die zich dan ook nog eens in Batman bevindt maakt het alleen maar grappiger. Ik blijf echter de enige die de lol ervan inziet.”

Turks rijdersavontuur

Na een aantal mooie gravel- en zandpaden, kom ik uit op een mooi geasfalteerde bergweg. Kilometers lang bochten door een fantastisch uitgestrekte omgeving. Ik ben volop aan het genieten, totdat.....

Voor me in de berm zie ik een hond de aanvalshouding aannemen. Door de voorpoten gezakt en met zijn tanden ontbloot blijft de hond me zichtbaar aanloeren.

'Shit, klotehonden!'

Overal waar je in Turkije komt, zijn er honden. Honden, die om de een of andere reden niet gecharmeerd zijn van mij of van de motorrijder in het algemeen. Ik nader de hond dichterbij en dichterbij. Ik heb de stille hoop dat de hond het er zich vanwege de hitte makkelijk van af gaat maken. Valse hoop blijkt al snel. Nog voordat ik op gelijke hoogte ben, springt het beest blaffend op en komt recht op me afgestormd. Normaal komen ze me van de zijkant aan te vliegen en kan ik met een klein beetje gas de aanval afslaan. Nu kan ik niet anders dan vol in de ankers gaan.

Vanwege het gedrag van de hond krijg ik steeds meer het idee dat hij van plan is om me met een megasprong te verschalken. Zijn grote tanden kunnen niet verder ontbloot worden en zijn vieze doffe vacht lijkt op plekken plaats te maken voor zwerende wonden. Het speeksel vliegt als schuim om zijn oren. Geen idee uit wat voor een kruising zo'n schepsel ontstaat, maar er moet iets buitenaards aan te pas zijn gekomen.

Vlak voor het moment van contact springt het monster opzij. Ik probeer deze kans aan te grijpen door met een dot gas aan het beest te ontkomen. De hond lijkt mijn plannetje echter door te hebben en springt weer blaffend voor mijn voorwiel. Zodra de hond weer opzij springt ben ik alert en trek ik meteen het gas open. De hond blijft blaffend achter in het stof.

Euforisch rijd ik verder. Euforie die welgeteld enkele bochten

meegaat. Ik zet de motor stil voor een hek. Er is geen mogelijkheid om het hek te passeren.

'Een wegafzetting?!'

Ik herinner me geen waarschuwing en ik kan me ook niet herinneren waar ik onlangs een afslag ben gepasseerd. Er zit niets anders op dan dezelfde weg terug te rijden.

De euforie van het 'verslaan' van de hond maakt plaats voor irritatie gecombineerd met een gevoel van angst.

'Ik moet weer langs dat mormel.'

Ik kan me niet voorstellen dat het beest zich nogmaals opzij laat zetten. Gespannen draai ik de motor en met volle alertheid rijd ik de net genomen bochten weer terug. Ik herken de bocht waar ik de hond achter me heb gelaten. Ik voel het adrenalineniveau toenemen. Links en rechts spuur ik de berm af naar een teken van leven. Ik zet de bocht in en laat de motor een aantal toeren draaien, waarbij ik snel weg kan spurten. Weg uit de klauwen van het beest, weg van die enorme slagstanden. Ik kan steeds verder de bocht doorkijken.

'Beweegt daar iets rechts voor me in de berm?'

Ik zie echter niets dat de vorm van een hond aanneemt. Intussen ben ik de bocht uitgestuurd en kan ik de bocht naar links inzetten.

'Hoor ik daar iets blaffen?'

Ik rond de linkerbocht af en kom op een recht stuk weg. Zonder een teken van de hond geef ik vol gas. De emotierollercoaster neemt weer een vlucht en vervult van geluk vanwege deze kleine overwinning begin ik weer te genieten van de zon en de mooie omgeving.

Vermoeid van dit avontuur beland ik in Erzincan. Ik besluit eten te halen en om weer een stuk terug te rijden. Op de weg richting Erzincan spotte ik een mogelijke kampeerplek. Met de döner en ayran in de tanktas opent zich aan het eind van een modderpad inderdaad een ideale kampeerplek.

De lucht kleurt bijna zwart als ik mijn tent heb opgezet. Er steekt een

storm op en de regen klettert uit de lucht. Vanonder het tentzeil kijk ik naar het noodweer en geniet ik van de maaltijd. De tent staat rotsvast en na het eten ben ik naast letterlijk ook figuurlijk al snel onder zeil.

's Ochtends regent het nog steeds. Ik rits de tent open en aan de watermassa te zien is er ook geen regenpauze geweest. Het toegangspad is ondergelopen met water en er lijkt een ware modderpoel te zijn ontstaan. Mijn snelle conclusie is dat het in deze modderbende wel eens een akelige slippartij kan worden.

Met het zien van het modderpad voor me, stijgt langzaam mijn hartslag. Met zand en gravel heb ik intussen al wat ervaring. Een modderpad is nieuw voor me. Met een hartslag van ruim 180 besluit ik om het tempo flink op te voeren.

De motor danst over het pad. De achterkant slipt van links naar rechts. Ik rijd de motor langs de plassen, over een verhoging, langs de modderpoel. Net als de euforie begint toe te nemen slipt het achterwiel in een kuil, raak ik met mijn helm een dikke tak en kom ik tot stilstand te midden van een struik.

Ik evalueer het resultaat: langs de modderpoel, hartslag van inmiddels 280 en een dampende Yamaha. Een mooi resultaat; het echte rijdersavontuur lijkt te zijn losgebarsten.

Het blijft de hele dag regenen. De regen gaat gepaard met veel wind en dat maakt het koud. Vanaf de doorgaande weg liggen de zijpaden er modderig bij. Vanwege de eerdere kampeerperikelen heb ik besloten om de modderpaden te vermijden. Een weinig inspirerende rijdag die ik vroegtijdig besluit te beëindigen door een hotel te gaan zoeken.

Het eerste het beste hotel in Erzurum vraagt 75 Turkse Lira per nacht. Aangezien ik geen behoefte heb om een langdurige zoektocht te houden naar het goedkoopste onderkomen, besluit ik dat ik mijn plaats voor de nacht heb gevonden.

“Kan ik mijn motor ergens veilig parkeren?”

De man achter de hotelbalie wijst naar de hoek van de lobby.

“Uhm, u bedoelt dat ik de motor naar binnen mag rijden?”

“Ja, zet ‘m maar daar in de hoek. Daar staat ie tenminste veilig.”

Voordat ik echter het hotel in kan rijden, moet ik eerst op de stoep zien te belanden. De stoep is extra hoog en tussen de stoep en de straat bevindt zich een brede goot. Tegen het verkeer in, naar de hoek van de stoep, tussen voetgangers door, bereik ik de entree van het hotel.

'Ideaal, een land waar ze niet zo moeilijk doen over het niet naleven van de verkeersregels.'

De schuifdeuren gaan open en over het tapijt rijd ik de lobby in. De lobby zorgt voor een prachtig akoestiek van mijn één-cilinder.

De volgende dag is het opgehouden met regenen. Aangezien ik me op een hoogte van zo'n 2000 meter bevind, is het niet echt warm. Ondanks deze kou zal ik de reis richting Georgië voortzetten via de kleinere bergweggetjes.

Langzaam klim ik hoger en hoger de bergen in. De kou neemt merkbaar toe. Na een paar uur van kou lijden wordt er een extra ongewenst element toegevoegd: sneeuw. De handvatverwarming blijkt voor geen meter te werken en ook mijn goretex handschoenen bieden weinig soelaas tegen de kou. Het zicht wordt slechter en slechter, totdat een laag sneeuw mijn vizier helemaal heeft bedekt. Als ook de mist nog eens toeslaat heb ik een zicht van zo'n paar meter op een witte drassige bende. Stapvoets rijd ik verder naar boven.

Vanuit de mist doemt er ineens een oranje bord op.

'Het hoogste punt!'

Na tientallen kilometers door een witte hel gereden te hebben, zet ik verkleumd de motor aan de kant om mijn handen te warmen aan het hart van de Ténéré. Vol zelfmedelijden probeer ik mijn pijnlijke handen weer warm te krijgen.

'Waarom heb ik niet gekozen voor de makkelijkere kustweg en moest ik zo nodig de 'mooiere' route nemen? Nu zit ik te verkleumen in

deze witte hel, met op elk moment het gevaar van een slippartij of een aanrijding met een mogelijke tegenligger.'

Met het idee dat het alleen maar beter kan worden ga ik vol hoop de afdaling in. Een felle hagelbui laat mijn hoop vervliegen. Met nog minder zicht dan voorheen baan ik me een weg naar beneden.

De afdaling doet de wereld echter langzaam veranderen van een witte ijzige omgeving in een groen paradijs: kabbelende beekjes, grazende koeien en groene velden afgewisseld door bomen en bosschages. Een uitzicht op een pittoresk dorpje en een slingerend weggetje completeren de schoonheid. Vanuit een nabije depressie slaat mijn humeur om in een jubelstemming vanwege deze aanblik. Als dit een voorteken is voor Georgië, dan staat me nog wat moois te wachten.

Kamikazepiloten

Voor me rijdt een aftandse oranjekleurige Mercedesbus. De oranje kleur camoufleert enigszins de erbarmelijk roestige staat waarin de bus verkeert. De roest doet echter gewoon zijn werk en de gaten in de carrosserie zijn onmiskenbaar zichtbaar.

Ondanks het aftandse uiterlijk lijken de uitlaatgassen nog enigszins binnen de grenzen van het toelaatbare. Er vormt zich in ieder geval geen zwarte rookwolk achter de bus. Ook de snelheid doet vermoeden dat het voertuig motorisch beter wordt onderhouden dan de carrosserie. Met een in mijn ogen, veilige kruissnelheid besluit ik om me achter de Mercedes te positioneren. Al snel lijkt dit een verstandig besluit.

Het lijkt er sterk op dat de Engelse uitdrukking 'Game of Chicken' initieel ontstaan is in Georgië. Het betekende bij het ontstaan iets als: Laten we zien wie de grootste testikels heeft en zijn auto het langst op de andere weghelpt kan laten rijden, ongeacht eventuele tegenliggers.

'Game of Chicken' lijkt hier te zijn uitgegroeid tot een ware volkssport. Een sport waar ik zelf niet heel bedreven in ben of zal worden. Zelfs de vrouwen blijken in dit opzicht meer mans dan ik.

Mijn oranje voorbumper lijkt aardig wat ervaring met deze sport. Precies op de juiste momenten wijkt de bestuurder uit voor een tegenligger. Ik blijf zover mogelijk achter zijn rechterachterlicht rijden. Althans, waar het rechterachterlicht ooit gezeten zou moeten hebben. Impact van een tegenligger zal naar mijn berekeningen zodanig zijn, dat de bus naar het midden van de weg wordt getrokken en ik er makkelijk rechts langs heen kan rijden.

Dat niet iedereen in deze sport er zonder schrammetje vanaf komt, blijkt wel uit de vele passerende auto's zonder voorbumper. Het gaspedaal weet men hier te vinden, maar merkbaar is het niet eenvoudig om tijdig af te remmen voor een naast de weg gelegen autogarage. Het zou me overigens ook niets verbazen dat de oorzaak hiervoor een slecht werkende reminrichting is. Dit uiteraard om in de verleiding te komen om tijdens het 'Game of Chicken' eieren voor je geld te kiezen.

Al rijdend in het kielzog van mijn voorbumper zie ik al snel de eerste kandidaat voor een eventuele hoofdprijs in mijn spiegels opdoemen. Het is niet de auto die direct achter mij rijdt, maar een die van ver achter uit de rij met een duizelingwekkende snelheid langs de rijdende meute komt vliegen. Als ik een blik werp langs mijn voorganger, zie ik de tegenliggers ook al snel naderen. Het gaat tijd worden voor de achteropkomende Toyota om in te voegen. Zoals het een kampioen betaamt lijkt hij hier de noodzaak nog niet van in te zien.

Op het laatste moment schiet de Toyota rakelings langs me heen om achter “mijn voorbumper” plaats te nemen. Evenwel wijkt de Toyota niet uit voor de tegenligger, maar voor de toeterende maniak die achter op de bumper van de Toyota kleeft. De aanstormende tegenligger lijkt niet te bestaan voor de maniak en vol gas knalt hij langs de Toyota.

'Geen idee hoe dit nog goed kan aflopen!'

Ik probeer af te remmen. Het silhouet van de achter mij rijdende auto vult mijn spiegel, een bumperklever. Ik lijk gevangen tussen blik met maar weinig kans tot ontsnappen. Waarschijnlijk moet ik binnen een paar seconden een belangrijke beslissing maken: De berm inrijden en hopen dat ik geen boom raak of achterop de bus rijden en hopen dat ik in een roestgat kan verdwijnen.

Terwijl ik op hoog niveau aan het kansberekenen ben geslagen, zie ik een wonder gebeuren. De rijdende roestvlek laat zijn ervaring weer eens gelden. De bestuurder van de Mercedes stuurt de bus zover mogelijk richting de berm. Met een duizelingwekkende vaart vliegt de achteropkomende SUV langs mij heen. Op datzelfde moment verschijnt ook de tegenligger ter hoogte van de voorkant van de Mercedes. Drie auto's breed blijkt op deze weg net te passen.

'Wat een jankerd ben ik ook!'

Terwijl bij mij de hartslag oploopt tot astronomische hoogtes, leidt het voorval maar tot weinig ophef bij de overige weggebruikers. Het gas moet erop, ook al moet je een kilometer verderop langs de kant van de weg zijn om van een Georgische barbecue te genieten.

Waar een bijna ongeluk geen reden is om te toeteren of met lichtsignalen te werken, blijkt een eenzame bepakte motorreiziger dit wel te zijn. De vrouwen die ik langs de kant van de weg passeer draaien hun hoofden en steken vriendelijk hun hand op. Even krijg ik mijn twijfels over de oprechtheid van de vriendelijke begroeting. Het zal niet de eerste keer zijn dat ik hier een verkeerde indruk bij heb.

Rijdend achter de Kawasaki van een vriend, zie ik diverse vrouwen langs de kant van de weg staan. We zijn net de grens over die Tsjechië van Duitsland scheidt. Vriendelijk zie ik de eerste vrouw haar hand opsteken en naar ons zwaaien. Vrolijk zwaai ik terug. Zonder te twifelen aan de vriendelijkheid van de vrouwen, blijft dit ritueel zich herhalen voor tientallen kilometers. Totdat de nieuwsgierigheid zich van mij meester maakt.

'Waarom toeteren die voorbijgangers steeds?'

'Wat doen die vrouwen hier eigenlijk staand langs de kant

van de weg in deze middle of nowhere?

'Waarom lopen die vrouwen eigenlijk op ongemakkelijke hakken door het grind?'

Langzaam begint zich bij mij een ander beeld te vormen.

'Deze vrouwen zijn vriendelijk uit professioneel oogpunt! Het zijn prostituees!'

Al snel steken ook de eerste mannen hun hand in de lucht. Het lijkt erop dat motoren niet erg gangbaar zijn in dit land. Dit blijkt ook wel uit het verkeersgedrag van het verkeer ten opzichte van een motorrijder.

'Shit, wat doet die bumper ineens zo dicht bij mijn motorlaars.'

Zodra ik een bocht wil aansnijden drukt een automobilist zijn auto tussen een tegenligger en mijn motor. Als gevolg kan ik onmogelijk de bocht nog normaal in sturen.

In Georgië moet je dan ook net zoveel voor- als achteruit kijken. Om wat te ontstressen kan je het best de doorgaande wegen zoveel mogelijk vermijden. Naast de rust bieden de secundaire wegen ook meer bochtenspektakel. Degene die de wegen hier heeft aangelegd, moet constant onder invloed zijn geweest. Als een kermisattractie draaien de wegen hier alle kanten op. Zoals het een goede kermisattractie betaamt, kan niet iedereen tegen het slingerende geweld. De auto voor me gaat ineens van het gas en al rijdend gaat het portier van de bijrijder open. Ik stuur de motor naar links en net op dat moment gooit de man zijn maaginhoud naar buiten. Met het gas vol geopend, ga ik de auto voorbij.

Niet alleen de wegen, maar ook de natuur is spectaculair. Bossen, bergen en waterstroompjes bedekken het Georgische landschap. Koeien, paarden, varkens, het loslopende 'wild' lijkt overal aanwezig. Constant moet je alert zijn op onverwachte taferelen op de weg. Echter, mijn grootste nachtmerrie blijft in Georgië ook weer de

honden. Totaal onvoorspelbaar komen ze uit het niets op me afgestormd of schieten ze vlak voor mijn voorwiel langs. De mogelijke eigenaar kijkt daarbij ongestoord vanaf de kant van de weg toe. Een extra dot gas redt me tot nu toe elke keer nog van een ongewenste omhelzing.

Na zo'n 100 kilometer over een secundaire weg gereden te hebben, verschijnen er ineens zwaailichten. De politie rijdt hier constant rond met de zwaailampen aan, dus echt verontrust ben ik niet. Dit keer lijken ze het wel op mij voorzien te hebben. Ik heb echter geen idee wat ik fout gedaan heb. Dit is niet zo heel vreemd, aangezien ik ook niet op de hoogte ben van ook maar een enkele verkeersregel in Georgië. Ik betwijfel overigens of die er wel zijn.

“Waar ga je heen?”

“Ik ben op weg naar Mestia.”

De agenten lachen me uit en ze wijzen me erop dat ik de verkeerde weg heb genomen. Verbaast kijk ik op de wegenkaart.

“Ik zit hier toch op de goede weg?”

“Verderop is de weg afgesloten. Er ligt rond deze tijd van het jaar sneeuw. Je moet terug om vervolgens in de stad de andere route te nemen.”

Een omweg van honderden kilometers. Intussen lijken de agenten geïnteresseerd te zijn in de motor. Met een voet op het stepje van de motor, gebaart de agent dat ik een foto van hem moet maken. Na de fotosessie hebben de agenten genoeg gezien en gaan ze er weer vandoor. Mijn papierwerk kan op zak blijven.

Als de politie uit het zicht is verdwenen, besluit ik verder te rijden. De zon schijnt, ik rijd in een prachtige omgeving en de honden lijken de laatste kilometers niet meer zoveel zin te hebben mij te achtervolgen. De mooie bochtige asfaltweg verandert in een combinatie van grind, stof, kuilen en plassen. Niet ontmoedigd door deze verandering, rijd ik staand op mijn stepjes verder. Aangekomen bij een brug brengt een oude man me alsnog tot stoppen.

“Je kan niet verder. De weg is afgesloten vanwege de sneeuw.”

Na 150 kilometer gereden te hebben, is het nogal een deceptie dat ik niet in Mestia kan komen.

“Kan ik het niet proberen?”

“Onmogelijk. Er ligt meters aan sneeuw.”

Aangezien je het advies van een wijze oude man niet kan negeren, bedank ik de man en draai om. Het is niet alleen het advies van de oude man dat me zorgen baart; het wolkendek lijkt de zon te gaan verdrijven en er rest mij nog een 150 kilometer lange weg terug.

De wolken blijken genoeg regen met zich mee te dragen voor een paar dagen. In elkaar gedoken zit ik de volgende dag weer op de motor. Op de automatische piloot vorderen de kilometers richting Tbilisi. Door de regendruppels op mijn vizier door, zie ik twee Tsjechische motorrijders langs de kant van de weg staan. De Tsjechen komen net uit Azerbeidzjan.

“Kijk uit voor de corrupte politie in Azerbeidzjan!”

Ik heb echter eerst Tbilisi nog op het programma staan. Al slingerend door het Georgische landschap kom ik uit in de hoofdstad, waar ik een slaappleats vind.

Mijn met modder besmeurde bekpakking verandert mijn hotelkamer in een grote zandbak. Voor hetzelfde bedrag per dag als mijn ex-appartement in Nederland, hoef ik het hier niet schoon te houden. Tevreden met deze gedachte ga ik naar buiten om wat te eten.

Tijdens het eten ontmoet ik Nino. Enthousiast dat ik haar land bezoek, wil ze me graag het een en ander laten zien van Tbilisi. Met haar auto pikken we nog een vriend op en rijden we langs de belangrijkste hoogtepunten van de stad. Uiteindelijk komen we uit in een typisch Georgisch restaurant. Ik heb geen idee wat de serveerster me allemaal voorschotelt, maar de smaak van het eten is in ieder geval goed en het gezelschap is zeer vermakelijk.

Twee gasten van een jaar of 30 loensen vanaf een afstandje naar onze tafel. Blijkbaar heeft de Engelse taal hen nieuwsgierig gemaakt. Nino is dit blijkbaar ook niet ontgaan.

“Je moet niet verbaasd zijn als ze je ineens gaan zoenen.”

Op dat moment staan de mannen op en komen aan onze tafel staan.

“Waar kom je vandaan?”

“Nederland.”

“Welkom in Georgië!”

Ik sta op om de uitgestoken handen te schudden. Voordat ik het weet lig ik in de armen van een van de mannen en krijg ik twee zoenen. De tweede man houdt dit ritueel in stand en trekt me mee de dansvloer op.

“Dit zal je beschermen tijdens je reis.”

Ik krijg een kaartje in mijn hand gedrukt met daarop afgebeeld een beschermheilige.

Corruptie

Ik rijd nog geen tien kilometers in Azerbeidzjan of een agent houdt me al aan.

"Mooie motor, hoeveel heeft die gekost?"

Een niet erg vreemde vraag. Sterker nog, naast "Waar kom je vandaan?" en "Wat voor werk doe je?" is dit een van de meest gestelde vragen.

"Met alle accessoires heeft het me zo'n 9000 euro gekost."

"Ik wil hem van je overkopen voor 3000 euro."

Na dit aanbod vriendelijk te hebben afgeslagen, vraagt hij mij om even flink gas te geven. Deze ontmoeting lijkt in niets op de verschillende waarschuwingen over corrupte agenten die ik onderweg heb gekregen. Al snel volgt een tweede staande houding. Na weer een gesprek over koetjes en kalfjes mag ik mijn weg weer vervolgen. De politie heeft hier duidelijk de touwtjes strak in handen. Het verkeer is dan ook een stuk gezapiger dan in de reeds bezochte landen. Ik realiseer me ineens weer hoe het is om in Nederland aan het verkeer deel te nemen. Onbewust ben ik gaan houden van het rijden zonder na te leven verkeersregels.

Als op een gegeven moment de vrachtwagen vóór mij ineens in de ankers gaat en een vreemde manoeuvre naar rechts maakt, wijk ik uit naar links om hem te passeren. Ik realiseer me direct dat ik in een politiefuik gereden ben. Ik kan niet anders dan over rangeerstrepen weer in te voegen achter de vrachtwagen. Een agent komt al schreeuwend op me afgerend.

"Boete, boete, boete!!!"

Het enige woord Engels dat de agent lijkt te kennen is 'fine'. Ik zal moeten gaan betalen voor deze actie.

De agent geeft aan mijn papieren te willen inzien. Ik overhandig mijn paspoort, waarna de agent zich omdraait en naar het dichtbij gelegen gebouw loopt. De man schreeuwt nog iets en wijst me een parkeerplek voor de motor. Ik zet de motor neer en volg de agent het gebouw in.

In een klein kantoor neem ik plaats aan een bureau tegenover de agent. De man zegt wat en krabbelt wat op papier. De man laat mij het geschrevene zien en wijst op een plek waar klaarblijkelijk een handtekening moet komen te staan. Ik kijk naar het document en haal mijn schouders op als teken dat ik het Azerbeidzjaanse schrift niet kan lezen. De agent ontsteekt in een tirade. In het Azerbeidzjaans met veel handgebaren en tekeningen probeer ik zijn uitvoering te vertalen.

"Je moet dit document tekenen en de boete betalen, anders zorg ik ervoor dat je in de gevangenis belandt!"

Aangezien ik uit zijn gekrabbel lijkt te lezen dat het 43\$ moet gaan kosten, maak ik me niet al te druk. Ik realiseer me dat ik inderdaad twee strepen van het rangeervlak overschreed en in Nederland zou dat ook leiden tot een boete. Als ik echter nog eens bevestiging zoek over het te betalen bedrag, ontbrandt de agent weer in woede. Hij pakt zijn pen weer op en schrijft nu een bedrag van 438 Dollar op. Het laatste symbool op het document blijkt geen dollarteken te zijn, maar een acht.

'438 Dollar voor het overschreden van twee rangeerstrepen? Dat is 219 dollar per streep!'

Geschokt over de hoogte van de boete, ga ik in het verweer.

"Dat is veel te veel! Dat ga ik niet betalen. Bovendien heb ik dat geld niet eens op zak."

"Ga dan eerst maar pinnen. We houden je papieren hier, totdat je hebt betaald."

Zonder het geprobeerd te hebben, gooi ik er een potentieel leugentje in.

"Zoveel kan ik niet opnemen in een keer."

De agent ontsteekt weer in een woedeaanval. Zijn woede doet een aanlopende agent nieuwsgierig naar binnen kijken. Zodra hij het bedrag ziet, loopt hij lachend en hoofdschuddend weg. Dit heeft als effect dat mijn kwelgeest het totaalbedrag van 438 verlaagt met 238 dollar.

"Je moet 200 dollar betalen!"

Een verlaging van de boete met meer dan 50 procent. Hier valt mogelijk nog wel meer te winnen.

"Nog steeds veel te veel!"

Schreeuwend gaat het bedrag ineens van 200, naar 180, naar 150 om uiteindelijk op 100 te blijven steken. Wat ik ook probeer, er komt weinig beweging meer in het boetebedrag. Na weer een aantal gevangenisbedreigingen begin ik er genoeg van te krijgen: ik besluit te betalen. De agent wijst me de weg naar het dichtsbijzijnde pinautomaat en na een half uur keer ik terug met het boetebedrag. Zodra ik met de 100 dollar over de brug kom, krijg ik mijn papieren weer terug. De agent wuift me weg, maar ik blijf stoïcijns wachten op een afschrift van de betaalde boete.

"Ik wil graag een bewijs van betaling."

"Wegwezen uit mijn kantoor!"

"Eerst een bewijs van betaling."

Uiteraard krijg ik die niet. Als ik echter voet bij stuk houd, eist hij mijn documenten weer op.

"Geef me je paspoort en rijbewijs!"

Aangezien ik hier alweer veel te veel tijd heb verspild en ik niet inzie dat het veel beter gaat worden, kies ik eieren voor mijn geld. Nog voor het verlaten van zijn kantoor roept hij mij terug.

"Wanneer je hier wegrijdt moet je uitkijken voor de flitsers boven de weg. Bij het volgende dorp staat overigens ook een politiepost, daar moet je rustig aan doen."

De corrupte agent spreekt in vloeiend Engels en kijkt me lachend en voldaan aan. Een bizarre wending van persoonlijkheid heeft plaatsgevonden. Uiteraard is dat ook niet vreemd voor iemand die net 100 dollar in zijn zak heeft kunnen stoppen.

"Een hele goede reis!"

Mijn vriend de junk

Flink geïrriteerd en met nog meer waakzaamheid ga ik weer op weg. Na nog een aantal keer door de politie te zijn gestopt, kom ik aan in Baku, de hoofdstad van Azerbeidzjan. Baku ligt aan de Kaspische zee en is daarmee een belangrijke havenstad voor im- en export.

In het centrum ontmoet ik Sola; een gepensioneerde vrouw, die midden in het centrum van de stad woont. Sola heeft al het een en ander aan ervaring met het transport per boot richting Kazachstan. Ze wijst me erop dat ze me wel kan helpen om de Kaspische zee over te steken. Het gehele proces om een plaats te bemachtigen op een transportboot is volgens haar niet zo vanzelfsprekend. Totdat de boot vertrekt mag ik gebruik maken van een kamer in haar huis. Aangezien Baku geen goedkope stad is, ben ik blij dat ik haar ontmoet heb.

Om half 10 's avonds kom ik bij haar thuis aan. Sola onthaalt me met soep, brood, groenten en lokale hapjes. Tijdens het eten legt de buurman van Sola mij uit hoe je wodka drinkt zonder dronken te worden.

“Je eet eerst wat van je groente, neemt een shot en daarna eet je weer wat. Op die manier kan je onbeperkt veel wodka drinken.”

Een onbeperkt aantal blijkt voor mij gelimiteerd te zijn. Na een aantal shots lig ik al voor pampus.

Na een goede 10 uur durende nachtrust wekt Sola mij met de mededeling dat we naar haar zomerhuis gaan. Samen met de taxichauffeur binden we twee bedden op het dak van de taxi en gaan we op pad.

Het gesprek komt al snel op het incident met de boete. De taxichauffeur ontsteekt in woede en wil precies weten waar en door wie ik bekeurd ben. De taxichauffeur hekelt de corruptie bij de politie en hij is vastbesloten mijn verhaal neer te leggen bij de verantwoordelijken in de stad. Met een niet tot bedaren te brengen taxichauffeur komen we aan bij het zomerhuis.

De hele familie blijkt al in het zomerhuis te zijn en ik maak dan ook kennis met de dochter en de schoonzoon. De man van Sola drukt een koud biertje in mijn hand. Dat het pas 11 uur is, mag de pret niet drukken. Na een duik in de zee eten we die middag Azerbeidzjaanse specialiteiten en drinken we wodka. Tijdens het eten bespreken we mijn reisplannen en besluiten we om de volgende dag op pad te gaan om de boot naar Kazachstan te regelen.

Er blijkt een regulier transport te zijn tussen Baku en Aktau. Mochten er slaapplekken op de boot over zijn, dan is het voor reizigers mogelijk om een ticket te kopen en op die manier in Kazachstan te belanden. Afhankelijk van de lading is het ook mogelijk om je voertuig de boot op te rijden en te laten verschepen. Het is geen geplande ferry en het is dan ook altijd onduidelijk wanneer de boot precies gaat.

Sola pakt de volgende dag de telefoon en belt rond voor informatie over het volgende transport. Al snel weet ze de juiste mensen voor haar te laten werken. Ze hangt op en geeft aan dat ze haar terug zullen bellen wanneer er meer bekend is over het volgende transport. Dat geeft mij mooi de tijd om Baku te gaan verkennen.

Zodra ik thuiskom van een wandeling door Baku, komt Sola al op me afgerend.

“Opschieten! De boot vertrekt vanavond al!”

Als ik mee wil met deze boot, dan moet ik zo snel mogelijk naar het kantoor van de transportmaatschappij om daar het nodige papierwerk te regelen. Rijdend door het drukke verkeer van Baku kom ik aan bij de plek waar het kantoor zou moeten zijn. Onmogelijk te herkennen, maar gelukkig weet Sola waar we moeten zijn. Binnen moet ik 220 euro betalen en krijg ik mijn vervoersbewijs in handen. Hiermee is het geheel echter nog niet afgehandeld. Ik moet allerlei papieren overhandigen. Paspoort, rijbewijs en kentekenpapieren blijken helaas niet voldoende.

“Waar is je immigratiekaart?”

Een immigratiekaart is een nietszeggend stukje papier dat je naar eigen inzicht invult. Een stukje papier waarvan ik weet dat het in

mijn tanktas zit. De tanktas bevindt zich echter in de woonkamer van Sola. Het idee dat ik weer heen en weer moet door de chaotische spits doet me spontaan leiden aan geheugenverlies.

“Wat?”

“Je immigratiekaart!”

“Geen idee. Wat is dat?”

Mij stug van de domme houdende en bewerende dat ik niet weet waar ze het over hebben, komt een andere toerist vertalen wat ik uiteraard allang weet. Terug door het chaotische verkeer haal ik het document en kan ik bij de douane een stempel halen.

De boot blijkt zo'n 20 kilometer aan de andere kant van Baku te liggen, waardoor wéér een rit door Baku volgt. Na een goed gesprek over motoren met een douanebeambte kom ik feilloos de grens over en sta ik bij de juiste boot.

“Paspoort alsjeblieft.”

Ik geef mijn paspoort af en de man bergt mijn paspoort op in zijn zak.

“Krijg ik hem niet terug?”

“Je krijgt hem terug zodra we weer van boord gaan.”

“Ik heb hem liever nu meteen weer terug.”

“De kapitein is verplicht om alle paspoorten bij zich te houden.”

De man komt redelijk overtuigend over en aangezien ik me op een beveiligd terrein bevind met allerlei camera's zal de man mij vast niet willen oplichten.

Zodra ik de motor de boot op wil rijden, houdt een tweede man mij aan.

“Je moet 10 dollar betalen.”

“Waarvoor?”

“Boardingkosten.”

“Die heb ik al betaald in het kantoor.”

Geen idee of dat ook daadwerkelijk zo is, maar ik wil in ieder geval niet teveel betalen.

“Nee, dat zat niet bij dat bedrag in. Je moet hier ook nog 10 dollar betalen.”

Ik betaal de man 10 dollar, waarna de bemanning mijn motor aan de boot vastketent.

Op de boot zijn inmiddels al drie andere toeristen gearriveerd. Twee daarvan zijn een jong Pools stel dat rondreist door te liften, of door het openbaar vervoer te nemen. Ze hebben gekozen voor een niet al te zeker bestaan door af en toe te werken en zodra ze genoeg geld hebben weer te reizen. Het laatste jaar zaten ze in New York waar ze illegaal hebben gewerkt om de reis door het oosten te kunnen maken.

De andere toerist is de Italiaanse Benjamin, die op reis is met een MV Agusta Brutale 750. De Brutale is een motor om overdag over glad asfalt bochtjes mee aan te snijden en om vervolgens 's avonds de blits te maken op de boulevard. Met een tankinhoud van 19 liter heeft de MV Agusta een actieradius van 210 km.

Strak in met draken versierd leer, racelaarzen, Valentino Rossi handschoenen en een 20 jaar oude Shoei helm, is hij komen aanrijden bij de boot.

Bij navraag waar mijn slaapbunker is, verwijst de bootsman mij naar een kamer waar ook de Italiaan is neergestreken. Al snel gaat het gesprek over het avontuur van Benjamin. De Italiaan blijkt een grage prater. Gekleed in Pakistaans gewaad wijdt hij uit over zijn eerdere avonturen in centraal Azië.

"Dit is niet de eerste keer dat ik in Centraal Azië ben. Ik ben al eerder in Afghanistan geweest en meerdere malen in Pakistan. Pakistan is een fantastisch land, maar je moet daar wel op je hoede zijn. Op een

dag zat ik wat te eten. Vanuit een hoek van het restaurant werd ik aangestaard door een man. Ik staarde terug, waarna de man zijn hand langs zijn keel haalde. Ik deed hetzelfde en besloot om snel het restaurant te verlaten. Diezelfde middag heb ik voor de zekerheid een pistool gekocht. Ik laat me niet zomaar de keel doorsnijden."

'Een pistool gekocht? Met wat voor een figuur beland ik nu weer op de kamer.'

Ik begin me enigszins ongemakkelijk te voelen over waar dit verhaal naar toegaat. Benjamin heeft mijn ongemak niet opgemerkt en vertelt vrolijk verder.

"Terwijl ik met mijn pistool op mijn hotelkamer zit, bonst er ineens iemand hard op de deur. Wat denk je?! Politie! Gelukkig had ik net mijn pistool opgeborgen. Al die maanden heb ik in totaal voor 1400 euro aan hasj en opium gebruikt. Maar goed dat ik net door de voorraad heen was."

'Hasj, opium en een pistool!? Voor 1400 euro aan drugs in een land waar het geproduceerd wordt. Benjamin is een junkie.'

"Nu ben ik op weg naar Oezbekistan en Tadjikistan. Mijn vriend in Pakistan vertelde me dat de heroïne daar zeer makkelijk te verkrijgen is. De beste kwaliteit rechtstreeks uit Afganistan. Als ik dan toch in Tadjikistan ben, wil ik ook nog de Pamir Highway berijden met de motor."

Ik heb geen idee of ik nu geschokt of verbaasd moet zijn. Een drugstoerist die de gelegenheid aangrijpt om met een wegmotor te gaan offroaden over de Pamir Highway. Ik probeer niet al te geschokt te reageren en vraag geïnteresseerd door naar zijn reis over de Pamir Highway.

"De Pamir Highway? Met een MV Agusta Brutale?! Niet echt de

meest geschikte motor lijkt me."

"Hoezo?"

"Volgens mij komen er nog een flink aantal stukken offroad aan voordat je bij de Pamirs bent. De Pamir Highway zal ook niet bestaan uit glad asfalt."

"De MV Agusta is de motor die ik momenteel heb."

Benjamin pakt een fles uit zijn tas en neemt een slok .

"Wat denk je dat dit is?"

"Uhm....."

Verrast door de plotselinge vraag heb ik niet direct een antwoord.

"Methadon. Zonder dit spul word ik ziek."

Benjamin heeft twee flessen bij zich met in totaal zo'n 1,5 liter methadon. De verdere bagage die hij bij zich heeft, bestaat uit twee zakken waarin elk tien liter benzine kan, een Pakistaans gewaad en slippers. Alles is vakkundig verdeeld over zijn tank- en rugtas.

"Zakken voor benzine?"

"Mijn motor is niet erg zuinig met benzine. Hij loopt ongeveer 1 op 11."

"Hoe ga je die zakken dan vervoeren?"

"In mijn rugtas."

Met 20 liter brandstof op je rug stuiterend door de hitte van Oezbekistan en Tadjikistan?! Ik krijg steeds meer de indruk dat de drugs het geestelijke gestel van Benjamin aardig hebben aangetast.

Ondanks zijn vreemde voorkomen en extreme verhaal, kan ik me niet echt aan hem storen. Dit in tegenstelling tot de overige bootgasten, die inmiddels is versterkt met een Israëliër op een KTM. Iedereen blijkt al snel overhoop te liggen met Benjamin en Benjamin op zijn beurt negeert de andere gasten volledig. Alleen ik, als lotgenoot in de vorm van eenzame motoravonturier, kan elke keer op een enthousiaste begroeting rekenen. Met een zwaar Italiaans accent schalt zijn kreet elke keer weer door de smalle gangen van de boot:

"Hello, my friend!"

Kazachse Bureaucratie

Bij aankomst in de haven van Aktau sta ik al helemaal klaar om van de boot af te rijden. Mijn humeur is aardig op weg naar een dieptepunt. Ik ben er net achtergekomen dat ik de enige ben geweest die 10 dollar 'boardingkosten' heeft moeten betalen. Voor het laatste zetje naar het dieptepunt zorgt de aanlopende bemanning.

"Ga terug naar jullie slaapbunker!"

"Waarom?"

"Naar jullie slaapbunker!"

Een antwoord volgt niet. Als makke schapen lopen we achter de bemanning aan richting onze slaapbunkers.

"Wacht hier!"

Gefrustreerd geven we gehoor aan de oproep.

Al snel komt er een bataljon Kazachen langs onze kamer gemarcheerd. Het lijkt er op dat er een douanecontrole gaat plaatsvinden. Benjamin bedenkt dat dit een goed moment is voor een genotsmiddel en draait de dop van zijn petfles.

Na een half uur wachten is de Israëliër er flauw van. Hoelang kan het immers duren om vijf toeristen te controleren? Ik loop met hem de boot door op zoek naar de Kazachse delegatie en treffen ze aan in de kantine. De hele delegatie is druk met het nuttigen van een maaltijd. Er zit niet veel anders op, dan te wachten tot de delegatie uitgegeten is.

Na nog weer een half uur wachten mogen we eindelijk van boord. De motoren moeten we achterlaten op het schip. Onder begeleiding van

de Kazachse delegatie lopen we naar een nabijgelegen kantoor. Er lijkt weinig ruimte voor eigen initiatief: met enige regelmaat roept een militair mij terug om weer in de vooraf opgelegde formatie te gaan lopen.

In een weinig inspirerende wachtkamer leg ik mijn helm en handschoenen in de stoel naast me. Zodra ik het seintje krijg om me te melden spring ik op en haal ik mijn paspoortstempel. Tevreden over de voortgang loop ik terug naar mijn bezittingen.

"Mister, mister!"

Vermoeid draai ik me om en zie ik twee Kazachse militairen op me afkomen. Onder strikte begeleiding mag ik de op 10 meter verder gelegen helm pakken. Via de achterdeur leidt een van hen me vervolgens naar buiten. Dat de vooringang vele malen dichterbij de boot en dus mijn motor is, doet niet ter zake. Om het hele gebouw heen moet ik teruglopen naar de boot.

Als ik het gebouw voor de helft ben gepasseerd, stuit ik op een wachtpost.

"Wat kom je hier doen? Je moet de andere kant op!"

"Ik moet mijn motor ophalen van de boot."

"Papieren!"

De wachtpost pluist al mijn papieren na en als alles in orde lijkt te zijn mag ik doorlopen. Het is inmiddels 12 uur 's nachts en ik kan eindelijk met de motor van de boot. Hoopvol rijd ik met de motor naar de uitgang van het havencomplex. Het havencomplex is afgesloten via een slagboom en een bewaker komt naar me toe om te achterhalen wat de bedoeling is.

"Ik ben vandaag met de boot aangekomen vanuit Baku. Ik ben nu op weg naar Aktau."

"Papieren!"

Voor de zoveelste keer trek ik mijn papieren tevoorschijn. Startklaar om Kazachstan binnen te rijden, gaat de bewaker voor me staan. Zonder dat ik hem versta, is het duidelijk dat ik mijn motor op de verderop gelegen parkeerplaats moet neerzetten. Vermoeid van weer een aankomende discussie parkeer ik de motor pontificaal voor de slagboom. Om mijn standpunt kracht bij te zetten, plaatst de Israëliër zijn volbepakte KTM naast me neer. De voltallige bewaking komt aangesneld.

"Jullie mogen hier niet staan! Zet de motor daar op de parkeerplaats en kom hem morgen ophalen."

"Waarom kunnen we nu niet gewoon de boel afhandelen en doorrijden?"

"Zet de motor daar op de parkeerplaats! We bellen een taxi om jullie naar jullie hotel te brengen."

Het blijft volkomen onduidelijk waarom we niet gewoon door kunnen rijden. Ik heb in ieder geval weinig behoefte om me af te laten voeren naar een hotel zonder mijn motor. Na een mislukte poging om gratis koffie los te krijgen, besluit ik om demonstratief op de parkeerplaats te gaan slapen. Ik rol mijn slaapmat uit en wikkel me in mijn slaapzak.

Midden in de nacht word ik wakker. Naast me op een bankje ligt in vol motorornaat, inclusief helm, mijn vriend de junk.

"Ik ben teruggegaan naar de boot en ben in slaap gevallen in onze slaapbunker. Na anderhalf uur slapen ben ik er alsnog uitgezet."

Bij het opkomen van de zon neemt de activiteit op het terrein toe. Auto's vullen langzaam de parkeerplaats. Mensen stappen uit en lopen langs ons heen richting, waarschijnlijk hun werkplek. Liggend op de grond met een honger gevoel en door de kou bevangen, neemt het zwerversbestaan steeds serieuzere vormen aan. Tijd om mijn spullen weer op te bergen en uit te zoeken hoe ik mijn motor het land in ga krijgen. Al snel is het me duidelijk waarom dit vannacht niet had gekund: er komen nogal wat manschappen en activiteiten aan te pas om drie motoren door de douane te laten komen.

Iemand verwijst me naar een balie waar ik de opdracht krijg om drie kopietjes te maken van mijn paspoort en van mijn kentekenbewijs. De ambtenaar geeft me zes lege A4'tjes en laat me achter in de lobby. Ik kijk wat om me heen. Een kopieermachine zie ik nergens staan. Dwalend door het gebouw ga ik op zoek.

"Kan ik ergens kopietjes maken?"

Geen reactie. Engels lijkt hier niet begrepen te worden. Mensen lopen straal langs me heen. Ergens in een kamertje stuit ik op een kopieermachine. Ik maak de zes afdrukken en ga met de gemaakte kopietjes weer terug naar de balie.

Verbaast sla ik gade hoe de man de kopietjes controleert tegen het origineel.

'Waarom kopiëren ze niet zelf!?' Dan weten ze zeker dat ze origineel zijn!'

De man laat duidelijk blijken dat hij niet echt geïnspireerd raakt door zijn werkzaamheden. Met enige regelmaat laat de man zijn blik afdwalen van mijn papierwerk. Al snel lijkt hij iets op te vangen dat hem interessanter lijkt. De man draait zich om en zonder statusupdate loopt de man weg. Ik besluit om naar de volgende balie

te gaan.

"We moeten een kopie van je rijbewijs en je paspoort hebben."

"Die liggen bij de balie hiernaast."

"Dan moet je weer terug."

Na een half uur wachten komt de eerdere baliemedewerker weer terug. Zonder nog naar de documenten te kijken, krijg ik mijn papierwerk weer in de handen gedrukt. Ik mag door naar de volgende balie.

"Hoeveel tassen aan bagage heb je bij je?"

"Tanktas, twee zijtassen aan de tank, twee zijtassen achter en rollbags....zeven in totaal."

De man kijkt me vol ongeloof aan.

"NEEEEEEE, alleen grote tassen!"

"Wat is een grote tas?"

Met gebaren maakt de beambte duidelijk hoe een grote tas eruit ziet.

"En hoe diep is de tas?"

Geïrriteerd beslist de man dat ik drie tassen bij me heb. Na het beantwoorden van alle vragen, krijg ik een wirwar aan a4'tjes mee.

Van de ene balie loop ik naar de andere. Bij elk bezoek krijg ik weer een nieuw stempel. Als ik zo'n acht unieke stempels heb van acht verschillende mensen, loopt mijn te lopen administratieve pad dood. Op de een of andere manier kan niemand mij vertellen of ik nog meer mensen moet bezoeken. Ik waag het er nog eens op en ga weer

naar de grensbewaking. Ik zet mijn motor bij de slagboom, overhandig mijn gestempelde boekwerk en wacht de reactie van de douanebeambte af. Na vijf minuten komt de conclusie.

"Je mist nog een stempel."

Ik krijg mijn papierhandel terug en schoorvoetend ga ik terug naar de informatiebalie. De baliemedewerkster verwijst me door naar een loket in een andere ruimte.

Bij het betreffende loket kijkt een man mij nogal verveeld aan. Een woord komt er niet uit, maar zijn gebaar maakt duidelijk dat ik naar de buurman moet. Deze lijkt echter niet eens de moeite te nemen om te reageren op mijn aanwezigheid. Ik besluit om bij de balie te gaan staan waar een medewerker mijn vriend de junk helpt.

Benjamin is omringd door een aantal douanebeambten. Druk doende probeert Benjamin zijn Pakistanavontuur over te brengen op de Kazachen. De Israëliër kijkt hoofdschuddend toe.

"Hey Benjamin! Niet te veel praten!"

De Italiaan begrijpt mijn niet al te subtiele hint en hij breekt zijn verhaal af.

Als ik met een totaal van tien stempels eindelijk klaar denk te zijn, loop ik weer terug naar de douanepost. De douanier bladert door mijn boek. Aandachtig bekijkt hij elke pagina en elke stempel.

"Je mist nog een stempel!"

"Dat zei je net ook al! Hoeveel stempels moet ik nog?"

De douanier pakt het boekwerk er weer bij en bladert weer zorgvuldig door de documenten.

"Je mist nog een stempel!"

"Ik hoef dus nog maar één stempel?!"

De douanier bevestigt dit en wijst me zelfs de balie waar ik deze kan verkrijgen. Vervuld van waardering loop ik naar de aangewezen balie. Er blijkt niemand aanwezig. Navraag leert me dat deze betreffende persoon vandaag ook niet meer komt. Zwaar geïrriteerd ga ik weer naar de douanier. Met een plof deponeer ik het onveranderde pakket aan papieren voor zijn neus. Een mooie test om te zien of de douanier zijn werk goed doet. De douanier gaat als een robot door de papieren.

"Je mist nog een stempel!"

"Weet ik! Bij de aangewezen balie is niemand."

De douanier lijkt genoeg van me te hebben en begint te bellen. Binnen een paar minuten komt er een militair voertuig voorrijden.

"Volg mij!"

Ik rijd achter de jeep aan naar een kantoor op zo'n kilometer afstand. Militairen komen op me afgelopen en geven de opdracht om al mijn bagage te openen. Ze graven wat in het rond door mijn bezittingen, maar vinden blijkbaar niets verdachts.

In het kantoor zet een functionaris de missende stempel in mijn documentatie. Ik kan mijn bekking weer oppakken en de jeep volgen naar de grensovergang. De douanebeambte heeft het goede nieuws waarschijnlijk al gehoord: de slagboom is geopend.

Kazachse (wegen)ellende

Mijn visum voor Oezbekistan is over twee dagen geldig en ik schat in dat het ook nog zo'n twee dagen rijden is naar de grensovergang. In mijn navigatiesysteem ontbreekt het aan een goede map voor Kazachstan, waardoor ik met behulp van het kompas op de Garmin en de wegenkaart mijn weg moet gaan vinden. Dit klinkt avontuurlijk, maar aangezien Kazachstan voornamelijk bestaat uit complete leegte die gevuld is met kamelen, maken ze hier wegen die elke rechtgeaarde motorrijder verfoeid; de wegen zijn hier kaarsrecht! De enige bochten die gemaakt dienen te worden, zijn de bochten als gevolg van het vermijden van de grootste gaten en van het inhalen van eventuele overige weggebruikers.

Om zeker te weten dat ik de volgende stad ga halen, besluit ik eerst in Aktau de tank nog vol te gooien. Blijkbaar moet ik hier weer zelf tanken, want er is niemand die me te hulp schiet. Achter mij komt een auto tot stilstand. De automobilist toert en wuift dat ik weg moet wezen. Ik besluit echter gewoon rustig mijn gang te gaan. De pomp lijkt geblokkeerd, want behalve een paar druppeltjes komt er niets uit. Als ik naar de betaalbalie loop om te vragen om de pomp open te zetten, blijft de automobilist stug doortoeteren. De baliemedewerker kijkt me boos aan, zegt wat en wuift me weg. Geen idee wat dat betekent. Ik besluit het nog eens te proberen. Ik pak de slang uit de houder en op dat moment komt de baliemedewerker schreeuwend naar buiten gelopen. Het is me duidelijk dat ik hier niet welkom ben. Ik rijd de motor naar voren en zie de auto mijn plek in nemen en zijn tank volgooien. Intussen geeft de baliemedewerker boos aan dat ik weg moet wezen. Ik vind een andere pomp en met een volle tank verlaat ik eindelijk Aktau.

Mijn Yamaha beukt over de vergane weg en verteert alles wat op zijn pad komt. Al snel wordt de weg opgevolgd door een nieuw stuk asfalt. Automatisch voer ik de snelheid op. Al het overige verkeer komt mij met een in mijn ogen onverantwoorde snelheid

voorbijgesneld. Na zo'n 100 kilometer is het echter al weer gebeurd met het asfalt en begint het drama opnieuw. Alle auto's die mij op het asfalt voorbij vlogen, stuif ik weer voorbij. De komende honderden kilometers zal dit spel zich blijven herhalen, want met enige regelmaat vindt er een wisseling plaats tussen nieuw asfalt en een vervallen weg. Waarom men deze tactiek van wegebouw toepast, ontgaat me volledig.

Na honderden kilometers in het niets te hebben gereden, rijd ik door een gebied met bebouwing. Als een kameleon heeft het stadje zich aangepast aan de omgeving: een dooie boel met in beperkte mate een teken van leven. In plaats van de sporadische kameel, tref ik nu een aantal mensen aan. Mijn tank wordt weer volgegooid en een hotelmedewerker overhandigt me de sleutel van een kamer.

“Waar ga je heen?”

“Ik ben op weg naar Oezbekistan.”

Om het gesprek gaande te houden vraag ik hoelang het duurt voordat ik bij de grens ben. Mijn inschatting is dat ik morgenvroeg nog zo'n uur moet rijden om bij de grensovergang met Oezbekistan te komen.

“Een halve dag.”

Verbaasd kijk ik de man aan. Blijkbaar spreekt mijn blik boekdelen, want hij komt meteen met een verklaring.

“Er is geen weg meer.”

'Kan de weg dan nog slechter worden?'

De volgende dag krijg ik het antwoord.

Een pad strekt zich uit langs het spoor. Volgens voorbijgangers is dat het pad dat ik moet volgen om uiteindelijk op de juiste weg te komen. De in het landschap afgetekende strook ellende waar ik uiteindelijk op beland, mag echter de naam weg niet dragen. Ooit heeft men getracht om wat berijdbare stroken neer te leggen, maar halverwege de werkzaamheden lijken ze er al mee gestopt te zijn. De ijzeren netten om het asfalt bijeen te houden, komen her en der aan de oppervlakte. De weg bestaat voornamelijk uit gaten afgewisseld

met grind en stukken zand. Het vergt aardig wat energie om het beste pad in dit oerwoud van verval te vinden. Niet alleen voor mij is het slopend om hier te rijden, maar ook voor de motor. De steun van mijn navigatiesysteem breekt af, de winddeflator komt naar beneden en de bevestigingsmethode van mijn bagage blijkt niet afdoende te zijn; een deel van mijn bagage zal achterblijven in de woestijn van Kazachstan.

Het beetje asfalt aan elkaar hechtend beland ik ineens in een zandbak. Een hoop mul zand vormt de overgang tussen de gaten en een gravelweg. De motor zakt weg in het zand en begint enthousiast te kwispelen. Zelfs zo erg dat de motor bijna dwars over de weg komt te staan.

'Gas geven!'

Door het ontberen van een crossverleden en de meeste kilometers doorgebracht te hebben op het asfalt, vond ik dat het meest tegenstrijdige advies dat ik kon krijgen.

'Zodra je in het zand in de problemen dreigt te komen, moet je gas geven. De motor zal zich vanzelf weer recht trekken.'

Tegen mijn eigenlijke gevoel in, geef ik extra gas. De Yamaha trekt zich inderdaad weer recht en voordat ik het weet rijd ik op het gravel.

De toerist

"Een toerist! Er staat een toerist in de rij."

Ik sta met mijn paspoort bij de douanepost. Intussen wijst een man op mij en blijft maar schreeuwen naar de grenswachten.

Na zo'n twee uur rijden wist ik de grensovergang te bereiken. Intussen al gewend te zijn aan allerlei voor mij onduidelijke handelingen bij de grens, doorliep ik als een robot het hele riedeltje aan Kazachse zijde. Uiteindelijk werd er een groot ijzeren hek geopend waarna ik kon aansluiten bij een grote groep voertuigen.

Nu zit ik opgesloten tussen hekwerk, prikkeldraad en grote zware ijzeren deuren. Ik probeer bij de douanepost aan Oezbeekse kant informatie te verkrijgen over het moment dat de deuren richting Oezbekistan geopend worden.

"Een toerist!"

Grenswachten komen aangelopen en geven aan dat ik met de motor naar voren moet rijden. Mijn motor staat achteraan in de rij en het is onmogelijk om tussen de voertuigen te bewegen. Elk uur lijkt het hek open te gaan en mogen er een aantal auto's door. Op de momenten dat er beweging in de rij komt, laten de Oezbeken mij zo goed als het kan passeren. Langzaam vallen er gaten in de rij en kom ik steeds verder vooraan te staan. Totdat ik de voorkant van de rij heb bereikt blijf ik echter achter de tralies tesamen met tientallen Oezbeken als 'medegevangenen'.

Oezbeken blijken een motorrijder, en dan voornamelijk z'n motor, maar wat interessant te vinden. Rondom mijn motor vormt zich een samenscholing van Oezbeken. Af en toe steekt een van de mannen een hand uit om de Yamaha ongewenst te betasten. Met een ontbloot

bovenlijf of een shirt dat als naveltrui wordt gedragen, wrijven de mannen over hun welgestelde buiken. Met enige regelmaat gaat er een hoop gerochel op en belandt er een kwak slijm op de grond. De mannen lopen rond de motor om elk onderdeel goed te kunnen bestuderen. Door het mulle zand waarin we staan, onstaat er langzaam een gracht rondom de motor; een gracht van sputum met een laagje buikschrapsel.

Na het zoveelste uur wachten, vind ik eindelijk het gaatje om de motor vooraan bij een dicht traliewerk neer te zetten. De douanepost ziet me staan en opent speciaal voor mij het hek. Een beambte wijst me de plek waar ik de motor kan parkeren om me vervolgens naar de douanecontrole te sturen. Ik loop het gebouw binnen en tot mijn schrik staat er een rij van tientallen mensen. Na een paar uur wachten voordat ik het land kon betreden, is het nu waarschijnlijk weer een paar uur wachten voordat ik hier aan de beurt ben.

"Toerist! Toerist!"

Een beambte komt mijn kant opgelopen.

"Volg me!"

Als een mak schaap laat ik me langs de rij van mensen leiden. Speciaal voor mij opent de douanebeambte een loket. Enigszins opgelaten dat ik niet achteraan in de rij hoef aan te sluiten, geef ik mijn paspoort. De menigte lijkt mijn voorkeursbehandeling te accepteren.

Van achter uit de rij komt een man achter me staan. Mensen schreeuwen en wijzen naar de betreffende man. Een grenswacht is door het gejoel gealarmeerd en wijst de man zijn plaats in de rij: achteraan. Ik krijg mijn stempel en de beambte sluit het loket weer. Na deze speciale toeristenbehandeling volgt alleen nog het

onderzoek naar verboden waar in mijn motorbagage.

“Welkom”.

Gesloopt van het wachten in de grenskooi moet ik nog 350 kilometer rijden naar een plek waarvan ik weet dat er een hotel is. In Oezbekistan moet je je als motorrijder iedere nacht laten registreren en dat is het makkelijkst door in een hotel te slapen. Na 350 kilometer aan slechte wegen in een saaie omgeving bereik ik Nukus.

Het is al avond als ik in het centrum een hotel vind. In de lobby staat de prijs vermeld.

'Prijs voor een nacht 5 euro. Voor een buitenlander 10 euro.'

Het begint me al enigszins duidelijk te worden, waarom ze hier van toeristen houden. Die nacht slaap ik in een aftandse kamer met een sterk naar urine ruikende badkamer.

Oezbeekse god

Het is 35 graden en ik ben in Urgench op zoek naar geld. Met mijn creditcard in de hand probeer ik bij de bank duidelijk te maken dat ik geld wil. Ik wil echter niet de Oezbeekse valuta, maar Amerikaanse Dollars.

"Je moet geen Oezbeekse Som pinnen. Je moet binnen bij de bank Amerikaanse dollars halen. Ik bied je een veel betere prijs dan de bank."

De zoon van de hosteleigenaar noemde me inderdaad een veel gunstiger wisselkoers dan bij de bank. In vol motorornaat ben ik naar het centrum getogen om dollars te halen.

"Ik wil dollars pinnen."

De portier bij de bank kijkt me vragend aan en roept er iemand bij die Engels spreekt. Er zijn geen dollars te verkrijgen. Ik bedank de man en loop weer naar buiten. Als ik bij de motor ben, komt er een meisje achter me aan gesneld.

"Aan de overkant is een andere bank. Daar hebben ze zeker dollars."

Een bewaker bij de ingang ontvangt me vriendelijk. Ik mag echter niet direct doorlopen. Mijn motorpak bevat meer dan tien zakken, die allemaal efficiënt zijn gevuld. Nieuwsgierig kijkt de portier toe hoe ik al mijn zakken leeg. Na gevisiteerd te zijn, mag ik naar boven.

"We hebben alleen maar de Oezbeekse valuta."

Het verschil in wisselkoers is echter te groot. Ik bedank de man en met een nieuwe doorverwijzing ga ik de bank weer uit.

"Tuurlijk hebben we dollars! Komt u verder."

Na een paar minuten voor mij onbegrijpbaar overleg krijg ik echter een ander antwoord.

"Je kan geen dollars krijgen. Je kan wel Oezbeekse Som opnemen."

"Waarom geen dollars?"

Een duidelijke reden krijg ik niet. Waarschijnlijk is het voor een bank niet lucratief genoeg om dollars uit te geven of speelt er een andere hogere macht. Voor tekst en uitleg moet je niet in de Stanlanden zijn is mij al wel duidelijk.

Het zweet gutst me inmiddels uit al mijn porieën. Het zweet vermengt zich met stof en laat zwarte vegen achter op mijn gezicht. Voorbijgangers staren me aan. Ik geloof het wel met de banken in Urgench. Uit eerder gekregen advies staat me bij dat ze bij de luxere hotels ook dollars uitgeven.

In het centrum stap ik een groot hotel binnen. Ik kom in een grote luxe lobby. Dit doet heel anders aan dan het hostel waar ik verblijf. In de hoek van de lobby bevindt zich de balie. De laarzen vullen het hotel met een oorverdovend gepiep en gekraak als ik richting de balie loop. Medewerkers en gasten kijken mij vreemd aan. Me intussen al neergelegd te hebben bij het feit dat ik duidelijk afwijk van de standaard Oezbeek of toerist, probeer ik bij de receptie mijn dollars te krijgen.

"Goedemiddag, is het mogelijk om hier dollars op te nemen?"

De baliemedewerkster kijkt me aan alsof ik een wel hele vreemde vraag stel.

"Tuurlijk!"

Ze verwijst me naar een pinautomaat in de hoek van de lobby.

Zonder problemen haal ik dollars uit het pinautomaat. Voor geld moet je hier blijkbaar in een hotel zijn en niet bij een bank.

Tijdens de speurtocht naar geld ben ik aardig wat vocht verloren. Zodra ik een bazaar zie waar ze ook gekoelde dranken verkopen, knijp ik in de rem en parkeer de motor. Stoppen op druk bezochte publieke plaatsen in Oezbekistan met een motor leidt elke keer weer tot veel aandacht. Mijn huidige verschijning leidt voordat ik gestopt ben al tot veel commotie. Door de hitte en het gebrek aan vocht krijg ik het hoog in de bol en waan ik me een Oezbeekse god.

Ik zie er uit als een volharde zwerver: een voor mijn doen weelderige haargroei, besmet met straatvuil en omringd met een wolk van stof, dat bij elke piepende stap van de motorlaarzen opwaait. De motorlaarzen zijn besmeurd met modder van het doorwaden van een waterstroom. De handschoenen zijn inmiddels al gehavend en gescheurd. Het vizier van mijn helm is bedekt met enkele lagen dode insecten. Het motorpak is stoffig, vies en verspreid een onfris geur veroorzaakt door mijn speurtocht naar geld bij 35 graden.

Mensen drommen zich samen rondom mijn motor.

“Waar kom je vandaan?”

Ik versta niets van het Oezbeeks, maar aangezien ik alleen op deze vraag moeiteloos een antwoord kan geven, neem ik voor het gemak maar aan dat ze dat vragen.

“Gollandia”.

Ik heb mijn cola bemachtigd. Intussen gonst het op de bazaar rond...”Gollandia”, “Gollandia”. Ik zit intussen in mijn eigen wereld met mijn cola. Ik denk terug aan de weg naar Urgench, waar de meisjes mij vanuit de auto toezwaaiden en ze mijn naam vroegen. Waar ze me vanuit een rijdende auto een flesje water aanboden.

Vrouwen met paraplu's keken me na en de politie lachte vriendelijk en wezen me de weg. Volwassen mannen staken hun duim omhoog op het moment dat ik hen passeerde.

Ruw worden mijn herinneringen verstoord door de ijscoman, die me bijna een ijsje in de neus drukt. De man die olie verkoopt biedt mij spontaan zijn stoel aan. Als een koning zit ik op mijn troon midden in de bazaar. De ijscoman gebruikt mij intussen als marketingtool; hij houdt een ijsje omhoog, schreeuwt wat en wijst op mij. De marktbezoekers aanbidden mijn motor intussen als een heilig relikwie. Af en toe moet ik opstaan omdat iemand met mij en de motor op de foto wil.

Na genoeg suikers te hebben binnengekregen, heb ik weer genoeg energie om me te ergeren aan al die aandacht. Ik schud nog wat handen en stap op de motor. Oude vrouwen en kinderen worden door omstanders weggejaagd; de buitenlander moet met zijn motor achteruit. Het verkeer wordt stopgezet en diverse mannen duwen mijn motor achteruit de weg op. Ik start de motor, rijd weg en laat de motor afslaan. Een actie die in Europa een hoop schatergelach en de titel 'stumper' tot gevolg zal hebben. In Oezbekistan blijven volwassen mannen je echter onverstoord met open mond aanstaren. Ik start de motor opnieuw en rijd weg. Op weg naar Khiva blijven mensen toeteren en krijg ik een oké-gebaar van een vrouwelijke taxipassagier.

Het besef komt pas 's avonds. Ontdaan van motor, van de motorkledij, van het stof en vuil, loop ik met mijn nette uitgaanskledij door de stad. Van God verander ik in een gewone passant. Mensen zien me niet meer staan. Geen woord wordt er tegen mij gesproken. De aandacht is over. Aangezien ik twee weken de tijd heb voor Oezbekistan en ik hier een goed onderkomen heb, blijf ik hierde komende paar dagen. De motor blijft op stal en het pak in de

kast. Met een koude Efes kijk ik uit op het oude centrum van Khiva. Zodra ik flauw ben van het uitzicht gaat het motorpak wel weer aan en word ik weer een beetje God. Getoeter, gezwaai en gestaar van volwassen mannen. Met de helm er nog bij op zwaaien misschien zelfs de meisjes weer.

Oezbekistan, motorland?

Met alleen de automerken Chevrolet, Daewoo en Lada is het wegbeeld in Oezbekistan enigszins saai te noemen. Het wordt mij echter al snel duidelijk waarom men hierheen geen kwaliteitsauto's verscheept. Vol verbazing kijk ik toe hoe een paar Oezbeken bezig zijn om de laadbak van een sedan te vullen met iets dat lijkt op een gehalveerde koe. Nou ben ik niet te beroerd om te helpen, maar om nou een bloederige massa een auto in te drukken gaat mij iets te ver. Ik zet mijn helm op en start de motor.

Oezbekistan biedt mij door de saaie rechte wegen weinig rijgenot. Echter, mijn visum voor Tadzjikistan is pas over 10 dagen geldig. Het grootste nadeel van de Stanlanden is het regelen van de visa. Ter plekke regelen kost veel tijd en bovendien kan je ze alleen in een beperkt aantal steden krijgen. Het is het makkelijkst om ze voor vertrek alvast aangevraagd te hebben. Helaas heb ik niet goed nagedacht over mijn reisschema en moet ik me dus nog 10 dagen vermaken in Oezbekistan.

Ik besluit om eens uit te zoeken of er naast de saaie rechte doorgaande wegen nog mooie avontuurlijke paadjes te rijden zijn. Met een geïnstalleerde digitale wegenkaart van Oezbekistan kan er weinig fout gaan. Al snel beland ik op gravelpaadjes die mij op het eerste gezicht de goede kant op leiden. Na een aantal bochten ga ik echter compleet de tegengestelde richting op dan wat mijn navigatie aangeeft.

Ook de variatie van ondergrond wisselt zich in een rap tempo af: gravel, asfalt en zand. Vooral het diepe losse zand heeft tot gevolg dat mijn heupen worden losgeschud door de 'adventureshuffle'. Na zo'n twee uur ploeteren sta ik stil voor een rivier.

“Waar ga je heen?”

“Geen idee! Ik moet in ieder geval het water over.”

“De veerdienst is hier opgeheven. Je moet terug.”

Ik rijd dezelfde weg weer terug tot ik bij een afslag kom. Volgens de

digitale wegenkaart kan ik deze weg volgen om uiteindelijk op een doorgaande weg uit te komen. Na een half uur sta ik stil. De weg loopt dood en ik kan weer terug.

Na uren ploeteren kom ik weer op een weg uit dat wel doorgaand lijkt. Er rijdt weer ander verkeer en al toeterend en wijzend maken ze me duidelijk welke kant ik op moet. Na al de aanwijzingen kom ik uit op de grote doorgaande weg richting Bukhara.

Als ik na een paar honderd kilometer op mijn benzinemeter kijk, slaat de schrik toe. Omdat ik in Khiva nog getankt heb, ging ik er niet vanuit dat de benzinemeter al zover gedaald zou zijn. Ondanks dat de Yamaha benzine met een octaangehalte van 80 relatief goed verwerkt, verstookt de motor wel wat meer. Ook het offroadavontuur heeft niet geleid tot een economisch verbruik van benzine.

Hongerig en vermoeid besluit ik om wat te gaan eten en te vragen hoe het zit met de tankstations.

“Kan ik ergens in de buurt tanken?”

Een man serveert het eten in een wolk van vliegen. Naast de nogal onsmakelijke aanblik van dit alles, bevalt mij het antwoord op de vraag ook niet.

“In de volgende stad.”

“Hoeveel kilometer rijden is dat nog?”

“Nog zo'n 100 kilometer.”

Aangezien ik dat volgens mijn berekening net zou kunnen halen met kwalitatief goede benzine, besluit ik het met de slechte benzine extra rustig aan te doen. Als ik mijn reis voortzet met een maximale snelheid van 50 km/u betekent het nog zeker twee uur rijden tot de volgende pomp. Vervolgens heb ik dan nog een uur te gaan voor het laatste stuk naar Bukhara. Met tegenzin kom ik tot de conclusie dat ik mijn door vliegen geadoreerde maal wel moet gaan eten wil ik niet van mijn motor afvallen onderweg.

Als ik na twee uur door de woestijn nog steeds geen pomp ben tegen gekomen, besluit ik te stoppen bij een aantal mannen. De mannen

ontdoen zich vakkundig van grofvuil door al het afval in de berm te kieperen.

“Ik heb benzine nodig. Is er ergens in de buurt een pomp?”

“Wij hebben nog wel een jerrycan benzine voor je.”

Een van de mannen springt achterop de laadbak van het vrachtwagentje en drukt het laatste stuk bouwafval van de wagen.

“Volg ons maar.”

We komen uit bij een garage. Een monteur komt op me af gelopen en schud me de hand. Als hij begrijpt dat er benzine moet komen, loopt hij weg en haalt hij een 10 liter jerrycan uit een geparkeerde bus. Van een lege waterfles maakt hij een trechter en voorziet hij de motor weer van wat levenssap. De kosten zijn aanzienlijk hoger dan bij de pomp, maar ik ben allang blij dat ik weer ongestoord verder kan. Binnen een kilometer passeer ik maar liefst twee benzinepompen naast elkaar.

'Shit! Heb ik voor niets teveel betaald!'

Zonder problemen kom ik in Bukhara aan. 'Silk and Spices festival' lees ik overal op de borden. Het is een megadrukke, waarbij vooral de in lange zijden jurken geklede vrouwen opvallen. Goede reden om hier een aantal dagen langer te blijven hangen. Die nacht blijkt er nog een andere goede reden bij te komen. Mogelijk was de door vliegen omringde shaslick niet een goed idee. 's Ochtends bij het ontbijt geef ik aan alleen thee te willen vanwege mijn mogelijke voedselvergiftiging.

Het feit dat er een 'spices' festival aan de gang is, is niet verwonderlijk. Oezbekistan is onder andere bekend van de diverse kruiden. Volgens de hosteleigenaar heeft hij precies wat ik nodig heb. Na een dag doorgebracht te hebben in mijn airco gekoelde kamer met een pot gekruide thee, kan ik de volgende dag eindelijk de stad in.

Ik zwerf langs de diverse kraampjes in de stad, luister naar zeer slechte playback en kijk naar iets wat waarschijnlijk een lokale dans zal zijn. Op een terras eet ik plov en drink ik koud bier bij buitentemperaturen van zo'n 35 graden. Bij het laybi-hauz strijk ik

vervolgens neer om nog wat te relaxen. De verloren energie door de voedselvergiftiging komt langzaam weer terug.

Oezbeekse bureaucratie

Via Samarkand kom ik aan bij de grensovergang met Tadzjikistan. Inmiddels al gewend aan de langdurige grensovergangen, kom ik mentaal goed voorbereid aan. Dit blijkt geen overbodige luxe.

“Je verzekeringspapieren en je hotelregistraties.”

Ondanks dat ik het land uitga, haalt een grenswachter mijn hele bekpakking overhoop. Een andere grenswachter controleert de foto's op het fototoestel en bekijkt mijn laptop op eventueel aanwezige porno. Dan blijkt er ineens een probleem! Een grenswacht komt op me afgesneld.

“Oh meneer, groot probleem!”

Niet verbaasd over het feit dat er een probleem is geconstateerd, kijk ik de man aan.

“Volgens je immigratieformulier had je bij binnenkomst euro's, maar nu heb je ingevuld alleen nog maar dollars te hebben.”

De euro's had ik gewisseld voor Oezbeekse Som en de dollars had ik gepind in het hotel in Urgench. Wat het probleem is van deze ophef ontgaat mij weer eens volledig. Op de hoogte van het feit dat je niet meer geld mag uitvoeren dan dat je invoert, is de totale waarde van het totaal bedrag lager dan bij binnenkomst.

“Dat klopt. Wat is daar mis mee?”

De man loopt weg en komt terug met een nieuw formulier dat ik moet invullen.

“Geen dollars invullen!”

Met deze aanwijzing vul ik in dat ik alleen maar euro's heb. De man loopt goedkeurend weg en ik kan naar het volgende loket.

Als ik aan de Tadzjiekse zijde van de grensovergang uitkom, is de douanebeambte met name geïnteresseerd in wat ik allemaal bij me heb.

“Wat is dit?”

“Een multitool.”

“En waar heb je dit voor nodig?”

Geduldig geef ik antwoord op alle vragen. Het is duidelijk dat de man loopt te vissen naar iets dat hij kan houden. Ik heb echter alle tijd en maak me dan ook niet te druk over de voortgang van de bagagecontrole. Na nog meer bureaucratisch geneuzel kan ik eindelijk Tadzjikistan in rijden.

Aangezien ik door de hitte en al de omleidingswegen geen goedkoop hotel kan vinden in Dushanbe, besluit ik om me klaar te maken voor een nacht in de tent. Vanwege de registratieverplichting in Oezbekistan heb ik al een tijd geen gebruik meer gemaakt van mijn kampeerspullen. Ik ben dan ook wel weer eens toe aan een nachtje buitenlucht. Zodra ik de tent ver van de doorgaande weg in een afgelegen gebied heb opgezet, begint het te onweren en te regenen. Liggend in mijn tent val ik al snel in slaap. De volgende dag is het resultaat van de regenval goed te zien; de wegen zijn nat en overal liggen plassen.

Volgens de wegenkaart zijn er twee wegen die naar de Pamir Highway leiden. Vanwege de heftige regenval van de afgelopen nacht, besluit ik om de hoofdweg te nemen. Na een aantal kilometers trek ik de correctheid van de wegenkaart al in twijfel. De weg bestaat uit grind, stenen en roodachtige zandondergrond. De weg wordt aan een zijde begrensd door een steile bergwand en aan de andere kant lonkt de afgrond.

Verbazingwekkend genoeg is het voor een zogenaamde hoofdweg erg rustig op deze route. Gelukkig maar, want ik heb mijn volledige aandacht nodig om met het rubber op de weg te blijven. Ook hier blijkt het heftige weer van de dag ervoor zijn impact te hebben gehad; de roodachtige zandondergrond is op veel plaatsen veranderd in een verraderlijke glibberweg en water stroomt op veel plaatsen van de bergwand over de weg het ravijn in. Er lijkt een compleet nieuw waterstelsel te zijn ontstaan, met diverse riviertjes en meertjes. Sommige stroompjes lijken al langer te bestaan en zijn bezaaid met dikke keien. Om zeker te weten dat de motor de doorgang kan maken en met name om mezelf mentaal wat aan te sterken, loop ik bij

sommige stroompjes het water in om een berijdbaar pad te zoeken.

Zodra ik bij het zoveelste stroompje een controle heb uitgevoerd, loop ik terug naar de motor. Het gemak waarmee de motor door het water en over de keien gaat, stelt me in zoverre gerust, dat ik niet meer met een hartslag van over de 200 op de motor stap. Net op het moment dat ik de motor aanspoor, zie ik ineens de neus van een naderende auto de bocht om komen. De man heeft de bocht veel te ruim genomen en ontnemt mij elke doorgang.

'Remmen!'

Vol op de rem in ruig terrein is meestal niet echt een goed idee. Echter uit ervaring weet ik dat een botsing met een vierwieler ook nog wel eens vervelende gevolgen kan hebben.

Na een bezoek aan het Vorstendom Monaco rijden we over bochtige wegen terug naar onze verblijfplaats. Na drie jaar in het bezit te zijn van het motorrijbewijs en na al een motor total loss gereden te hebben, is het veiligheidsbesef nog steeds niet helemaal doorgedrongen. Gekleed in een overhemd, spijkerbroek en een paar sneakers krul ik de motor langs de bergwand. Na een vermoeiende dag in de stad te hebben doorgebracht, ligt het tempo niet bijster hoog. De bochten zijn voorspelbaar en erg veel stuurtechniek vergen ze niet. Zodra ik de motor de zoveelste bocht in dirigeer realiseer ik me dat deze bocht anders is. In plaats van een flauwe bocht, krult deze bocht met 180 graden om een bergwand. Op het moment dat ik dit realiseer word ik geconfronteerd met een paar koplampen die op me afkomen.

'Shit!'

Links van me is een afgrond en rechts een bergwand. Niet dat die wetenschap er iets toe doet, want op dat moment zie ik alleen maar een groot grijs gevaarte op me afkomen. Impulsief maak ik een handeling, waaruit een gebrek aan ervaring zal blijken.

Ik zie het gezicht van de bestuurder verschrikt kijken. Voor handelen is het blijkbaar al te laat, want mijn brein weet al

dat er een impact gaat komen. In slowmotion zie ik de auto dichterbij komen en dan is het zwart.

Alsof ik uit een diepe slaap ontwaak, kijk ik verdoemd om me heen. Ik heb de helm nog op en veel zie ik niet. Ik realiseer me dat ik onder de voorbumper van een SUV lig. Mijn idee is om met mijn linkerhand tegen de bumper te kloppen om zodoende de auto achteruit te laten rijden. Ik zie mijn bovenarm omhoog gaan, maar de onderarm blijft achter.

'Mijn arm is eraf!'

Mijn omgeving wordt weer zwart. Zodra ik bijkom is de brandweer gebeld en kan ik niets anders doen dan blijven liggen en afwachten. Na voor mijn gevoel uren op de grond te hebben gelegen op snikheet asfalt, komt eindelijk het bevrijdende geluid van de sirene. Het dichtstbijzijnde ziekenhuis maakt de schade op; gebroken arm, gebroken sleutelbeen, gebroken bekken, twee gebroken ruggenwervels, open wonden, schaafwonden, brandwonden en blauw als een smurf.

Met genoeg besef dat de voorrem vol inknijpen op de gladde stenen zal leiden tot een valpartij, trap ik de achterrem vol in en schakel terug. Tot mijn geruststelling zie ik de auto tot stilstand komen en ook de motor lijkt bezig met zijn laatste meter. Met mijn linkervoet zoek ik naar steun om de motor recht te kunnen houden. Ik zet mijn voet in het water en zoek naar grip. Mijn voet glijdt van de eerste steen, maar bij de tweede vind ik de grip en houd ik het zaakje overeind.

De man schat terecht in dat ik er nooit op een makkelijke manier langs kan en hij zet de auto in de achteruit en stuurt hem dicht naast de bergwand. Het gas kan er weer op! Mijn achterband spint en voordat ik het weet heeft de motor zich ingegraven.

'Shit! Iets te enthousiast gas gegeven!'

Deze domme fout lost zich echter niet makkelijk op. De motor is niet meer voor- of achteruit te bewegen en de jiffy krijgt geen steun.

Afstappen is nauwelijks een optie. Erg veel behoefte om de motor in het water op z'n kant te leggen heb ik niet. Mijn trukendoos begint echter al aardig op te raken.

De bestuurder van de auto slaat mijn gehaspel gade. Al snel besluit hij uit te stappen. Met zijn schoenen nog aan stapt hij in het water om de motor te duwen. Na een goede samenwerking en een modderdouche voor de beste man kan ik mijn weg vervolgen.

Na een tijdje op dezelfde weg voortgekropen te zijn, kom ik bij een stuk waar een gedeelte van de weg is weggeslagen door het water. Mannen die werkzaam zijn om de weg te repareren, roepen me de ideale lijn toe. Ik rijd zonder de gebruikelijke controle het water in en

'BAM!'

Het voorwiel ketst af op een dikke steen en de motor kantelt naar links. Met de motor in een hoek van 45 graden kom ik tot stilstand. Met volle bepakking blijkt dit een onmogelijke houding. Met geen mogelijkheid kan ik de motor houden en tezamen maken we een duik in het water.

De mannen komen toegesneld en helpen mij naar de overkant.

“Waar ga je heen?”

“Ik wil de Pamir Highway gaan rijden.”

“Dan kan je beter de nieuwe weg nemen die naar Khorog leidt.”

Blijkbaar is dit dus niet de hoofdweg meer en is er een nieuwe weg richting het begin van de Pamir Highway. Ik besluit gewoon door te rijden en na een aantal kilometer rijden, maakt de rode kleiachtige ondergrond plaats voor een gravelpad. Staand op de stepjes geef ik gas en de motor dartelt vrolijk over de weg. Als ik een bocht omga, slaat ineens de verbazing toe.

'Waar is de weg gebleven?'

Ik sta voor een ondiep meer bezaaid met grote keien. Er is een sterke stroming die dwars over de weg loopt. Lopend door het water kan ik niets van een voormalige weg ontdekken. Het is totaal onduidelijk

waar ik heen zou moeten.

'Heb ik een afslag gemist?'

Ik keer de motor en zodra ik terug wil rijden komt er een Landcruiser aangereden. Nieuwsgierig naar wat de Toyota gaat doen, kijk ik toe hoe de bestuurder onverschrokken het water inrijdt. Na zo'n 100 meter rechtdoor te zijn gereden, slaat de Toyota ineens af naar links om vervolgens tientallen meters stroomopwaarts uit het zicht te verdwijnen. Als gevolg van deze vertoning kom ik tot de conclusie dat ik deze weg ook moet gaan.

'Daar gaan we! Kom op Yamaha!'

Na een bemoedigend woordje en een klopje op de tank gaat het gas er op. Over de keien en het grind dans ik een weg door het water. Hartslag neemt toe, adrenaline begint te stromen, geluid van stenen tegen de diverse protectoren.....links en dan stroomopwaarts.

'Momentum is je vriend.'

Als een mantra blijf ik deze zin herhalen.

'Momentum is je vriend.'

'Asfalt!'

Afgepeigerd kom ik tot de conclusie dat het tijd wordt om de tent op te zetten en wat te relaxen.

Het avontuur gaat door

Her en der liggen ze verspreidt: injectienaalden. Het aantal doet vermoeden dat het een reguliere verzamelplaats voor junks is. Aannemende dat ze ook hier drugs in enige discretie gebruiken, complimenteer ik me zelf met het vinden van in ieder geval een beschutte overnachtingsplek. Mijn tent heb ik opgezet op een lager gelegen grasveld op zo'n honderd meter van de doorgaande weg. Na een inspectie lijkt de tent vanaf de weg inderdaad niet zichtbaar. Ik ben te moe om me zorgen te maken en kook wat water voor de koffie. De naalden doen mijn gedachten automatisch afdwalen naar Benjamin.

'Zou Benjamin al in Tadzjikistan zijn? Hij zou in ieder geval verheugd zijn geweest over mijn vondst hier.'

Gelukkig blij ik die nacht de enige bezoeker te zijn. Pas de volgende ochtend word mijn rust verstoord door de werkzaamheden van een aantal boeren in de buurt. Als ik mijn spullen heb opgepakt en de reis voortzet, passeer ik een boer die me nieuwsgierig aankijkt. Voor de goede orde begin ik een praatje.

“Hallo, is dit de weg naar de Pamir Highway?”

Tot mijn verbazing schudt hij van nee en wijst de andere kant op. '

'Had ik gisteren toch niet door het water gemoeten?'

“Je moet over de brug naar de andere kant van het water.”

Waarschijnlijk heb ik de brug door vermoeidheid over het hoofd gezien, want na een paar minuten rijden zie ik al een afslag. Ik neem de afslag en zie ook hier de weg alweer snel eindigen. Ik sta stil voor een snelstromende rivier. Een auto staat stil in het water. Een Kamazrijder rijdt zijn vrachtwagen achteruit het water in om tot stilstand te komen voor de auto. Diverse omstanders schreeuwen aanwijzingen. Met behulp van de trekkracht van de Kamaz staat de auto binnen de kortste keren weer op het droge.

Diverse omstanders richten nu hun blikken op mij. Het publiek

neemt snel toe en staat verheugd te kijken als ik eerst even de toeren van de motor laat oplopen.

Midden in de rivier staat een man op een eilandje. De man heeft de functie van gids op zich genomen en druk gebarend geeft hij aan welk pad ik moet kiezen. Hoopvol rijd ik het water in. Zonder al teveel problemen kom ik naast hem op het eiland tot stilstand.

De volgende etappe lijkt minder eenduidig. De man op het eiland discussieert wat met de man aan de overkant van de rivier. Ik kan het vanaf hier moeilijk inschatten en ik vertrouw dan ook op de inzichten van de lokale bevolking. Ik geef weer gas en met speels gemak lijkt ik de overkant te halen. Zodra ik echter de rivierand bereik, kets mijn voorwiel af en verlies ik momentum. Om dit te compenseren geef ik wat extra gas, waardoor het achterwiel zich ingraaft.

'Neeeee! Niet weer!'

Kinderen komen aangesneld om me te helpen. Om de motor te laten afslanken, pakken mensen aan de kant mijn bepakking aan. Een aantal omstanders springen het water in en tillen de achterkant van de motor omhoog. Met een beetje gas ben ik bevrijd uit deze benarde situatie. Euforisch sta ik de handen van de helpers te schulden.

Ik kijk nog een laatste keer om en zie een vrachtwagen door het water geleid worden. Mannen hangen aan de vrachtwagen voor contragewicht. Totdat er weer een goede doorwaadbare plaats is gecreëerd, lijkt het erop dat de lokale bevolking een dagtaak heeft aan het gidsen door het water.

Ik besluit mijn weg voor te zetten en toch nog wat kilometers te maken deze dag. Na zo'n 300 kilometer op deze weg gereden te hebben ben ik nog steeds niet op de Pamir Highway. Het Tadjikistanavontuur is echter al in volle gang.

Machine versus Pamirs

Hoogtes van meer dan 4000 meter en met een piek van 4655 meter de op één na hoogste 'snelweg' van de wereld: de Pamir Highway. Gedeeltelijk asfalt, waarvan de kwaliteit hoogstwaarschijnlijk te betwisten valt. Gedeeltelijk gravel, waarbij de vraag gaat zijn hoe dit te berijden is op grote hoogte. Het weer is zelfs in de zomer onbetrouwbaar, met mogelijk zelfs kou en sneeuw. Verstoken van het moderne wifi en waarschijnlijk zal er sprake zijn van extreme verlatenheid. Wat ga ik op de Pamir Highway allemaal aantreffen? Het zal in ieder geval mens en machine versus de Pamirs zijn.

Vanuit Khorog gaat het verder over de M41, de weg die in de volksmond Pamir Highway wordt genoemd. Het begint weinig enerverend en al snel betrap ik me er zelfs op dat ik enigszins verveeld begin te raken. Met hoge verwachtingen ben ik aan deze weg begonnen, maar alleen de inleiding was tot nu toe spectaculair te noemen. De verveling is echter voor korte duur. Urenlang is het weer genieten en voldaan vind ik een plek om de tent op te zetten.

Op verschillende plekken stroomt het water van de bergen naar beneden. Water dat je direct kan drinken en gebruiken om te douchen. Een snelle blik op de wegenkaart doet me echter realiseren dat er meerdere warm waterbronnen in de buurt zouden moeten zijn. Een ideale lokatie om me even weer goed te schrobben.

Volkomen verbaast door het arriveren van een toerist, leidt een werknemer mij door allerlei gangetjes. Trots geeft de man aan dat we bij de kledingruimte zijn beland. Het geheel doet me nou niet meteen aan een spa denken. Het stinkt er sterk naar rotte eieren en een hygiëne keurmerk zal het bad naar mijn idee in Europa wel nooit ontvangen. Aangezien ik me echter vuiler inschat dan mijn omgeving, duik ik zonder problemen het troebele water in.

Na een kwartier rond gedobberd te hebben, besluit ik dat ik wel weer schoon ben.

'Tijd om wat te eten.'

Bij de spa vind ik een zaal waarvan ik vermoed dat het wel eens een restaurant zou kunnen zijn. Ik besluit om mijn geluk te beproeven en loop naar binnen. De aanwezige mensen kijken me nogal verrast aan.

"Kan ik hier wat eten?"

"Uhm....we hebben eieren en worst."

De keuken lijkt in Tadjikistan niet echt hoogstaand en ook hier krijg ik glazige eieren, gebakken worstjes en wat brood voorgeschoteld. Rustig prik ik mijn ei weg. Aan het tafeltje naast me komt een andere bezoeker zitten. De man blijkt een toeristenbegeleider te zijn en hij spreekt dan ook goed Engels. Hij verzorgt onder andere tochten om de beroemde Tadzjiekse berggeit te bewonderen. De geiten schijnen hier de grootste hoorns ter wereld te hebben en daarmee is het een populaire attractie geworden.

"Wil je een jachtvergunning?"

Niet alleen het gemis aan de behoefte om op die geiten te jagen is een reden om het aanbod af te slaan, maar ook de prijs.

"Voor 10.000 dollar mag je een geit schieten."

"Wat? Zoveel? Wie betaalt er in godsnaam zoveel geld om een geit te mogen schieten?!"

"Arabieren. Ze komen hier, huren helikopters van het leger en komen dan met helikopters jagen op de geiten. Ze willen de hoorns als troffee in hun kamer hebben hangen. Meestal kunnen ze echter niet

eens normaal omgaan met een geweer. Als we weten dat ze komen, schieten we een zwak exemplaar af, leggen die ergens neer en laten vervolgens de schutter geloven dat hij het beest geschoten heeft. Het is voor ons hele goede business en dat is dan ook de reden dat de geiten erg goed onderhouden worden."

Het blijft me verbazen dat mensen zoveel geld willen neertellen voor een paar hoorns aan de wand. Weer ontdaan van mijn vuiligheid en met mijn buik gevuld ga ik weer op weg door de kale hoogbergtes.

Om de lokale economie wat te stimuleren, besluit ik die avond gebruik te maken van een zogenaamde 'homestay'. De lokale bevolking probeert op sommige plekken wat te verdienen door middel van het aanbieden van een slaappleaats en een maaltijd. Zodra ik een bordje 'homestay' zie staan, besluit ik het gravelpad in te rijden. Het pad leidt me naar een klein dorp.

De eigenaar komt meteen vrolijk op me afgelopen en heet me welkom in zijn huis. Bij binnenkomst zet de gastvrouw een zelfgebakken brood, een schaal boter, thee en veel snoepgoed op tafel. Ik blijf de enige gast en schroom als hongerige asociale 'biker' dan ook niet om het hele brood te besmeuren met dikke lagen boter en dit met een flinke slok thee weg te werken.

Eenzaam vermaak ik me met het wegwerken van alle geknoeide brokken brood. De deur gaat open en de gastheer komt binnen. Hij kijkt me lachend aan en tikt met een vinger tegen zijn hals. Een mij inmiddels bekend gebaar; er moet gedronken worden. Overigens, niet als het aan zijn vrouw ligt. Een heftige en voor mij onnavolgbare woordenwisseling is het gevolg. Zowel de gastheer als de gastvrouw verlaten al schreeuwend de kamer.

Niet veel later gaat de deur op een kier en gluurt de gastheer naar binnen. Waarschijnlijk is de afwezigheid van zijn vrouw precies waar

hij op hoopt. Na een zorgvuldige inspectie gooit hij de deur open en komt hij grijnzend met een fles wodka in de lucht binnenlopen. De man vult de glaasjes, proost uitbundig en verstopt de fles onder het kussen van de bank. Na een aantal shots is de voorzichtigheid voorbij en blijft de fles op tafel. De vader van de gastheer heeft waarschijnlijk een neusje voor een open fles; de man schuift stilletjes aan om ook wat dagelijkse brandstof tot zich te nemen. De man heeft al merkbaar een aantal glaasjes meer op. Heldhaftig werkt hij zich door nog een aantal shots.

Het duurt niet lang voordat er een eind komt aan het drankgelag. De deur gaat open en de gastvrouw verschijnt in de deuropening. De gastvrouw ziet de fles staan en ontsteekt in blinde woede. Hardhandig werkt ze haar man het huis uit om de yaks binnen te halen. Ik blijf achter met een bodempje wodka, een van dronkenschap overstijgende oude man en een dampend bord vol met gekookte aardappelen. Samen met de oude man prikken we in stilte de aardappelen weg en ledigen we de fles.

Verzadigd valt de oude man naast me in slaap. De gastvrouw dekt de oude man toe en ze geeft aan dat ik nog een maaltijd tegoed heb. Niet veel later komt ze binnen met nog een bord vol met aardappelen en een bord met vis. Na ook dit tot me genomen te hebben, lig ook ik voor negen uur al voor pampus.

Volgens mijn gastheer lopen er verschillende tracks over de Pamirs die uitkomen op de hoofdweg. Met het idee dat een pad er niet voor niets ligt en met het gebruik van mijn GPS, raas ik over de hoogvlakte. Zoals de olie door het blok van de Yamaha raast, zo raast de adrenaline door mijn lichaam. Prachtige omgeving, prachtige tracks en een heerlijk rijdende Ténééré.

De lol wordt echter al snel verstoord. Het is alsof de verorberde vissen van gisteren in het rond beginnen te zwemmen. Ik maak me

weinig zorgen over mijn privacy en op de open vlakte trek ik mijn broek omlaag en ga op de hurken. In de verte raast een Lada Niva over de vlakte. Ik kijk wat in de rondte maar verder lijkt er niets menselijks in de buurt. Ik ontlast me van mijn ongemak. Een geit blijkt nieuwsgierig naar mijn bezigheden en lijkt dan ook niet van plan om zich weg te laten jagen. Blijkbaar zit ongestoord ontlasten er ook op de uitgestrekte hoogvlakte niet in.

De korte onderbreking doet me goed en al snel heb ik het ritme weer te pakken. Het reguliere pad heb ik inmiddels achter me gelaten. Ik volg nu iets dat op een geitenspoor lijkt. Het spoor staat niet op mijn navigatie, maar vooralsnog beweeg ik me richting een doorgaande weg. Een reden tot zorg lijkt er dus niet te zijn.

Het geitenpad wordt echter steeds uitdagender en het weer grimmiger. Donkere wolken pakken zich boven mij samen. Ik voel me er niet echt gerust op om hier door de regen te moeten rijden. Automatisch gaat het gas er een beetje op. Het pad kronkelt door een magnifiek landschap. De meest grote stenen en gaten ontwijkend baan ik me een weg over het pad. Af en toe stuur ik de motor door een klein stroompje. Het pad blijft kronkelen en het tempo kan ik niet hoog genoeg opvoeren om de dreigende wolken te ontvluchten. De zon is intussen weg en de temperatuur lijkt direct met een tiental graden te dalen. Af en toe kruist een grondeekhoorn mijn pad om vervolgens snel ergens weg te duiken in een hol. Voor de rest lijkt er weinig teken van leven.

'Zolang ik de hoofdweg maar op tijd bereik, blijf ik de regen voor.'

Het eerste stuk van de hoofdweg lijkt op de navigatie te bestaan uit een rechte weg waar ik het tempo kan opvoeren. Eerst moet ik me echter concentreren op het huidige pad. Het lijkt erop dat een eerdere bui hier nog iets van zijn lading heeft achtergelaten. Beducht voor eventuele gladde stukken kijk ik in mijn spiegels. Ik zie het grijs van

de lucht langzaam overgaan in zwart.

De modder spat om me heen. Nerveus kwispelt de motor over het pad. Zoekend naar grip sleurt de Ténéré zich een weg door een grijze modderpoel. Zodra deze bijna doorkruist is, komt er een ongewenste climax in het gevecht; het voorwiel verliest volledige grip en de Ténéré stort als aangeschoten wild ter aarde.

Spartelend in de modder probeer ik overeind te komen. Een lang overwogen keuze om de zijkoffers te vervangen door zijtassen betaalt zich uit. Met mijn been onder de rechter zijtas lig ik ongemakkelijk in de modder.

'Shit! In niemandsland met mijn been vast onder de motor.'

Vanuit mijn positie kijk ik nog eens om me heen, maar naast de grondeekhoorns zie ik geen teken van leven. Ik probeer mijn been te bevrijden. Er lijkt weinig beweging in te zitten.

'Shit! Mijn motor lekt benzine!'

De adrenaline neemt bezit van mijn lichaam en met alle kracht wurm ik me uit mijn positie. Met een van pijn vertrokken gezicht beweeg ik mijn arm. Blijkbaar heeft mijn schouder een deel van de klap opgevangen. Veel tijd om daar bij stil te staan is er niet. De motor moet overeind. Benzine is in deze omgeving een eerste levensbehoefte en het weglekken ervan is alsof je langzaam doodbloedt.

Met vereende krachten probeer ik de Yamaha weer op z'n wielen te krijgen. De bepakking lijkt succes tegen te werken. Deze haal ik van de motor en probeer het nog eens. De motor komt overeind en de Yamaha staat weer fier op het rubber. Met de motor weer op het rubber, de bagage weer gefatsoeneerd en met een extra deuk in mijn ego, gaat de rit verder. Op weg naar de hoofdweg en de eerste hoge

pas.

De weergoden lijken intussen in volle sterkte op te stomen om de strijd tussen Pamirs en machine te kunnen gaan beslechten in het voordeel van de Pamirs. De Pamirs staan al voor op punten, maar het heeft me ondanks de val nog niet knock-out gekregen. Achter mij voltooid zich een lichtshow, waarbij de Romeinse oppergod Jupiter zijn krachten lijkt te bundelen met zijn Griekse vriend Zeus.

Voor me ligt eindelijk weer een enigszins normale gravelweg. Staand op de hoofdweg kijk ik nog een keer achterom. Met een psychopatisch lachje gooi ik nog even wat olie op het vuur.

'Eet stof Jupiter!'

Karakol

Meer dan 4500 meter hoogte! Het 48 pk sterke hart van de Ténéré gaat als een razende te keer. Als bestuurder begin ik twijfels te krijgen over mijn aandachtsvermogen op deze hoogte. Ik ga echter niet de zwakste schakel zijn en spoor met een bruuske handbeweging de Ténéré nog eens aan. Gravel spat alle kanten op. Het is ijzig koud, het hagelt en sneeuwt. De handvatverwarming laat het weer afweten. De kou ontgaat mij echter volledig. Ik kan me maar op één ding concentreren.

'Hoe meer snelheid ik maak, hoe meer stof er voor Jupiter is om zich in te verslikken.'

Pijn blijkt echter een grotere emotie en de pijn dwingt me dan ook om af en toe te stoppen om mijn handen te warmen aan het eencilinder blok. De Ténéré blijkt als reisgezel een zorgzaam type.

Na de zoveelste bergtop bedwongen te hebben, ligt er voor me een sfeerloos dorpje. Aan de rand ervan bevindt zich een winkeltje. Struinend door de schappen stel ik mijn maaltijd voor de avond veilig. Een feestmaal zal het niet worden: de laatste tomaat en mini komkommer gecombineerd met noodles en koekjes.

Via een pad die van de hoofdweg afleidt kom ik uit op een plek met een weids uitzicht over een uitgestorven omgeving. Net voor een volgende aanval van Jupiter staat mijn tent. Zwaar vermoeid en in een toestand van extase neem ik een hap uit mijn tomaat.

De volgende ochtend lijkt het erop dat Jupiter afziet van pesterijen. De zon verwarmt 's ochtends al mijn tent. Met mijn hele hebben en houden weer opgepakt ga ik door een iets meer bevolkt gebied op pad. Sporadisch kom ik nu mensen tegen in een dorpje of langs de

kant van de weg.

'Waarom heeft iedereen hier een bivakmuts op?'

De temperatuur is in vergelijking met gisteren heet te noemen. Ik maak me dan ook enigszins ongerust over de keuze om onherkenbaar over straat te gaan.

'Zijn het allemaal bandieten hier of zijn het soms terroristen?'

De mensen zwaaien allemaal vriendelijk. De zon schijnt en de omgeving lijkt ineens een stuk milder te zijn. Veel reden tot ongerustheid heb ik niet. Het lijkt erop dat de Ténéré en ik gisteren de Pamirs al verslagen hebben. Vergenoegzaam rijd ik door de indrukwekkende omgeving.

Mijn navigatie heeft de grens met Kirgizië al snel in beeld. Ik besluit de grensovergang voor de volgende dag te bewaren en vervroegd een plek te zoeken om mijn tent op te zetten.

In de verte zie ik een grote blauwe waas. Dat moet het Karakolmeer zijn: een van de grootste zoutwatermeren ter wereld. Een mooie plek om de tent op te zetten. Ik ga van de weg af en rijd over een grasland richting de rand van het meer. Als ik bezig ben met het opzetten van mijn tent, brandt de zon vol op mijn gezicht. Automatisch bedek ik, in lijn met de lokale bevolking, mijn gezicht met mijn col. Na al mijn plichtmatige inspanningen plof ik in het gras.

'Wat een plek! Wat een omgeving!'

Zoals ook al het geval was bij eerdere kampeerplekken in Tadjikistan sta ik ook hier weer in totale eenzaamheid in een fantastisch indrukwekkende omgeving. Behalve het geklots van het water is er niets anders te horen.

De afdaling

Afdalend door rood modder probeer ik de meest diepe geulen in de weg te ontwijken.

'Waar is die grenspost nou?'

Via eenzelfde rood modderpad kwam ik boven bij de Tadjiekze grens. Ik was de enige bezoeker, maar veel snelheid om me door te laten hadden ze niet. Schijnbaar komen er niet al te veel bezoekers bij de betreffende grenspost. De juiste persoon bleek niet aanwezig en ik werd geacht om buiten in de kou en sneeuw te blijven wachten totdat de juiste persoon gearriveerd was.

Intussen heb ik de grenspost van Tadjikistan al een paar kilometer geleden verlaten. Echter, nog steeds heb ik geen glimp kunnen opvangen van iets dat Kirgisch lijkt. Ik rijd rond in niemandsland.

'Misschien heb ik door de kou en de rode modderondergrond niet goed opgelet en heb ik de Kirgische post gemist?'

Ik weet bijna zeker dat er boven op de berg niets anders was dan een paar gebouwen van de Tadjiksche douane. Ik besluit dan ook om gewoon door te gaan met de afdaling. Na elke bocht en na elk heuveltje hoop ik om iets van een grensovergang te zien. In principe zou een fijne weg nog iets van de 'stress' kunnen wegnemen. Aan dit stukje niemandsland lijkt echter weinig aandacht besteed te worden. Er lopen diepe geulen in de weg en de regen en de sneeuwval van de afgelopen nacht maken de weg tot een gladde modderpoel.

Behoedzaam daal ik af over de weg. Na kilometers van afdalen kom ik op iets dat op een verharde weg lijkt. Eindelijk kan ik weer een beetje snelheid maken. Al snel zie ik dan ook een verlaten Kirgische grensovergang opdoemen. Met een oplopende temperatuur wacht ik

geduldig in de zon tot mijn paspoort in ontvangst genomen kan worden.

Na een half uur wachten komt er eindelijk een douanebeampte aangelopen. Hij neemt me mee naar een kantoor en laat me plaatsnemen tegenover een collega. Zonder wat te zeggen drukt de man een telefoon onder mijn neus.

'Tedereen die Kirgizie binnenkomt met de auto moet een bedrag van 26 dollar aan ecologiebelasting betalen.'

De tekst staat in vrij duidelijk Engels geschreven. Me beroepen op het feit dat ik het niet kan lezen zit er niet in.

'Probeert die gast me op te lichten?!'

Het is altijd moeilijk in te schatten of je echt moet betalen of dat het een soort bijverdienste is voor de betreffende grenswachter. De eerste reactie is dan ook altijd een reden te zoeken om niet te betalen. In een intussen verfijnde smeltkroes van Engels, Russisch en gebarentaal ga ik de strijd aan:

“No car, motosikkle!”.

“Motosikkle? 10 dollar!” is de reactie.

Ik geef me niet zomaar gewonnen en kom met de volgende smoes.

“No dollar.”

De beste man slaat aan het rekenen om mij vervolgens een briefje met een bedrag in Kirgische Som onder mijn neus te drukken.

"No Som."

De man gaat weer in de denktank om als conclusie met een bedrag in

Tadjiks geld te komen. Ik heb nog Tadjiks geld over en de man komt redelijk overtuigend over. Ik ga verder niet in discussie en betaal de man. Kirgizië kan betreden worden.

Na te lang stil te hebben gestaan gaat het gas er weer op. Ik kijk nog een keer in de rechterspiegel voor een laatste blik op de grenspost; een indrukwekkende besneeuwde bergpartij siert de horizon.

Een Kirgisch motorbedrijf MuzToo heeft mij toegezegd om gebruik te mogen maken van hun garagesfaciliteiten om de onderhoud van mijn motor te kunnen doen. Aangezien het nog een aantal dagen duurt voordat ik daar afgesproken heb, besluit ik om geld en eten te halen en ergens bij de bergketen een plek voor de tent te zoeken.

Als ik terugrijd naar de bergketen ga ik ineens terug in de tijd en zie ik twee oude Yamaha XT500's aan komen stampen. Al snel vallen de NL stickers en de PTT-post zadeltassen op. Dat kunnen niet anders dan Nederlanders zijn!

We besluiten om samen een stuk op te rijden en het eerste deel van Kirgizië te verkennen. Kirgizië blijkt een geweldige weg te hebben richting Osh en doordat we flink zijn gedaald in hoogte lopen de machines fantastisch. Als de zon ook nog doorbreekt, is het geluk compleet; drie stampende één-cilinders in een prachtig groene bergachtige omgeving met goed asphalt. Voor die nacht vinden we op een kleine verhoging een goede plek om de tent op te zetten tussen een ezelfamilie.

De volgende dag rijden we in de hitte Osh binnen. Een stad waar alles weer in overvloed aanwezig lijkt te zijn. De afgelopen week moest ik het doen met eten dat men toevallig nog op voorraad had. In Osh heb ik weer keuzes. Hele bazaren vol met eten en spullen. Diverse supermarkten met de schappen goed gevuld en voor een paar euro heb je een maaltijd bij een van de vele restaurants. Al snel heb

ik een 'favoriet' restaurant ontdekt waar ze geen woord Engels spreken; een extra ingrediënt om iets verassends op tafel te krijgen. Niet verrast door iets oneetbaars, vul ik mijn gewicht weer een beetje aan.

Zodra ik 's ochtends de motor oppak, zijn twee Franse hostelgenoten inmiddels al trots bezig met hun nieuwe aanwinst, een Lada 1500s. Het schijnt dat die S voor Sport staat. Aan het uiterlijk te zien en aan het geluid te horen, durf ik dat wel enigszins in twijfel te trekken.

"We wilden eigenlijk een paard kopen, maar die wilden ze niet aan ons verkopen omdat we geen paard konden rijden."

Een paard heeft hier, ten opzichte van Nederland, een compleet andere status. Waar wij een paard gebruiken om de frikandel te vullen, moet je hier alvorens een paard te kunnen kopen minimaal bewijzen een paard te kunnen berijden en het goed te kunnen verzorgen. Voor een ezel zijn de regels niet zo streng en voor een luttele 200 euro heb je er al een.

"Zal ik mijn Yamaha verkopen en per ezel verder gaan?"

De Fransen hadden al onderzoek gedaan naar dit idee, maar kwamen tot de conclusie dat het een probleem is om met een ezel landsgrenzen te passeren.

De Fransman start de Lada en het Franse stel laat mij achter in een wolk van rook. Ik start de motor en ga zelf ook op pad. Bij Jalal-Abad ga ik de hoofdweg af om van daaruit het land te doorkruisen. Al snel blijkt in Kirgizië dat als je van de hoofdweg afgaat, je ook geen asfalt meer hebt. Staand op de stepjes is een goede gravelweg intussen niet veel anders dan een asfaltweg. Sterker nog, het voelt intussen erg comfortabel om op de stepjes te staan en licht voorover gebogen gas te geven.

Langzaam brengt de weg mij terug de hoogte in. De vermoeidheid slaat echter ook toe en na een aantal dagen in het hostel is het weer tijd voor de tent.

Pinnen en tanken

Aangezien mijn geld op is en de benzine over het algemeen alleen contant te betalen is, ga ik op zoek naar een pinautomaat. Volgens mijn wegenkaart ben ik momenteel in de grootste plaats in de nabije omgeving. Als ik ergens kans van slagen wil hebben, dan moet het wel hier zijn. Al snel kom ik uit bij een bank. Als ik de motor naast de bank tot stilstand breng, staat er meteen een agent naast me.

“Waar kom je vandaan?”

“Nederland. Is hier een pinautomaat?”

“Ja, maar er zit momenteel geen geld in.”

Hij gaat me voor en laat me zien dat het pinautomaat buiten gebruik is. Enigszins verontrust dat ze in de grootste plaats in de wijde omgeving al geen geld hebben, informeer ik naar een andere bank.

"Waar kan ik nog meer geld krijgen in de buurt?"

"In de buurt? Nergens! Alleen hier. Je kan een hotel nemen, want over vijf dagen vullen ze het automaat weer bij."

Vijf dagen in een hotel wachten tot ze het automaat weer bijvullen spreekt niet echt tot mijn verbeelding. Het plaatsje maakt een nogal doodse indruk op mij. Wijzend op de kaart vraag ik hem wat de volgende plaats is met een pinautomaat. De agent wijst een stad aan die waarschijnlijk nog net binnen de actieradius van mijn huidige tankinhoud zou moeten vallen.

Als ik de motor weer wil starten, gebaart de agent mij om hem te volgen. We komen uit op het politieterrein, waar hij grinnikend een vierkante XT600 laat zien. Veel total lossers kan een motor niet zijn.

De begeleidende tekst:

“Americano, Audi...boem”.

De motor heeft een Kirgizisch kentekenplaat met stickers van MuzToo. Een gehuurde machine. Dit doet me beseffen dat het goed is om langzaam in je reis te groeien om aan het verkeer te kunnen wennen. De voormalig bestuurder is er volgens de agent niet best aan toe en moet hoogstwaarschijnlijk diverse ledematen missen. Geen idee waarom de agent mij dit allemaal vertelt, ga ik verder met mijn jacht naar een geldautomaat en benzine.

Langzaam begint de weg weer omhoog te krullen en geniet ik weer van de gravelwegen. Als ik de zoveelste bocht omrijd, zie ik ineens een bus met een Frans kenteken tegemoetkomen. Ik stop de motor op de weg en begroet de Fransman. Meteen wordt het voordeel van een camperbus mij duidelijk. De achterdeuren gaan open en het café is geopend.

"Drink je de koffie met suiker of melk?"

De camperbestuurder serveert me een hete koffie. Onder het genot van wederzijdse reisverhalen moet het sporadisch voorbijkomende overige verkeer om de bus heen rijden. Na de koffie nemen we afscheid rijd ik verder door een fantastische omgeving. Zodra ik weer op een stijgend stuk kom, volgt de volgende ontmoeting. Een fietser met volle bepakking staat langs de kant van de weg. De fietser blijkt uit Kirgizië te komen en is bezig met een rondje door eigen land. Met al het natuurschoon dat Kirgizië te bieden heeft, geef ik hem geen ongelijk.

Op de kale vlaktes van de bergen lopen overal paarden tussen de yurts door. Me afvragend wat ze met zulke grote hoeveelheden paarden moeten, kruip ik langzaam omhoog. Zodra ik ergens stop om

een aantal zwaaiende kinderen de hand te schudden, loopt de hele familie uit. De oudste dochter blijkt Engels te kunnen.

"Kom mee naar onze yurt, dan kan je 'kimiz' proberen."

Geen idee wat het is, dus ook geen reden om te weigeren, loop ik met de hele familie mee naar de yurt. De zoon van een jaar of 5 loopt trots naast me met mijn helm op zijn hoofd.

Binnengekomen in de yurt schenkt een oude vrouw vanuit een grote ton een beker 'kimiz' voor me in. Tot tevredenheid van de oude vrouw drink ik zonder een spier te vertrekken de beker leeg: verse paardenmelk. Als beloning pakt de vrouw mijn beker en schept deze nog eens vol.

"Worden de paarden ook gebruikt voor het vlees?"

Na vertaling in het Kirgisch laat de oude vrouw van schrik de nieuwe beker met paardenmelk en een kom yoghurt bijna uit haar handen vallen.

"Nee natuurlijk niet! Ze worden alleen gebruikt voor de melk of om op te rijden."

De oude vrouw zet de beker en de kom voor mijn neus. Met een bijna negatieve pH-waarde is er geen zuurdere maaltijd te wensen.

"Kom mee naar buiten, dan laat mijn tante zien hoe je een paard melkt."

Met de duidelijkheid waar al die paarden voor zijn en een lesje hoe ik onderweg een paard kan melken, neem ik afscheid van de familie. Als ik mijn tocht weer vervolg kom ik de fietser weer tegen.

"Waar slaap je vannacht?"

"Ik zoek straks een plek voor mijn tent."

"Ik blijf bij vrienden slapen in het volgende dorp. Je kan daar ook wel overnachten."

Samen dalen we de berg af en komen we bij de familie aan. De familie ontvangt ons met open armen en heet ons welkom met thee en brood. Na de maaltijd drinken we samen met de heer des huizes nog een paar glazen wodka in de garage. Met een lichte alcoholroes val ik die avond tevreden in slaap.

De volgende ochtend is er vers brood bij het ontbijt. De oude man lijkt echter niet tevreden en laat zijn vrouw een fles met een of ander gistend mengsel halen. Om niet ineens de hele inhoud van de fles tegen het plafond te krijgen, draait ze heel behoedzaam de dop van de fles en schenkt de inhoud in een grote kom: grote klonten ondefinieerbare materie vermengt met een emulsie van gistende pap.

'Ik heb nu al medelijden met de man die dit schijnbaar gaat opeten.'

Tot mijn verrassing schuift de vrouw de kom onder mijn neus. Net als gisteren in de yurt prikkelt het zuur van de emulsie in mijn neus. De gastheer reikt me zijn lepel aan als signaal dat ik kan gaan eten. Ik steek de lepel in de vloeistof en schep een van de vele klonten naar boven. Even staar ik naar het ondefinieerbare voedsel om vervolgens onverschrokken de lepel in mijn mond te steken. De zuurgraad doet me onbewust mijn gezicht in een grimas trekken. De volgende lepel. Tranen springen in mijn ogen door de hoeveelheid aan koolzuur. Er ligt overduidelijk iets te rotten in deze emulsie. Met het idee dat ze me vast niet iets ziektemakends als ontbijt serveren, lepel ik verder. Bij de laatste hap, schuif ik de schaal van me af. Ik doe mijn ogen dicht en slik de laatste hap weg. Ik hoor de fles opengaan en de emulsie weer stromen. Ik werk me ook door deze tweede portie heen.

Eén van de plekken die onderweg door meerdere mensen werd aangeraden is Song Köl. Een meer op meer dan 3000 meter hoogte. Met een goed gevulde maag van het ontbijt, besluit ik om eens een kijkje te nemen. De gravelweg kronkelt tussen rotsgesteente door omhoog. De temperatuur begint door de hoogte drastisch af te nemen. Zodra ik de top heb bereikt, beland ik op een hoogvlakte. Een groot meer strekt zich uit. Dat moet Song Köl zijn. Her en der staan yurts en lopen er paarden rond. Een indrukwekkende weg er naar toe met weer een indrukwekkend landschap als gevolg.

Zodra ik ergens stop om van de omgeving te genieten, komt er iemand vanuit een yurt op me aflopen.

"Heb je benzine nodig?"

Ik realiseer me ineens weer dat ik inderdaad benzine moet hebben, maar dat ik nog steeds geen geld heb.

"Dank je! Ik heb geen geld."

Om benzine te besparen besluit ik om het op de weg richting Kochkor extra rustig aan te doen. Dit kan helaas niet voorkomen dat al snel het reservelampje begint te branden.

'Shit! Hoeveel kilometer is het nog? Hoeveel kilometer kan ik nog rijden?'

Volgens mijn berekening heb ik nog voor 30 kilometer benzine nodig zodra ik de hoofdweg heb bereikt. Dat zou precies uit moeten komen met de resterende benzine in de tank. De weg kronkelt de berg af.

'Waarom zijn hier zoveel bochten?!'

Mijn berekening hield geen rekening met de hoeveelheid aan bochten die ik nu tegenkom.

'Wanneer komt die hoofdweg nou!'

Zo efficiënt mogelijk rijdend kom ik uiteindelijk bij de hoofdweg aan.

'Kochkor 40 kilometer!?! Dat is 10 Kilometer meer dan ik verwacht had!'

De lucht wordt dreigend zwart en er lijken zware weersomstandigheden in het verschiet. Met een bijna lege tank betekent dat, dat ik de weersomstandigheden gelaten moet ondergaan. In plaats van er vandoor te gaan op hoge snelheid, sukkel ik met een gangetje van 50 km/u over een prachtig gladde asfaltweg.

'Het eerste asfalt sinds honderden kilometers en dan sukkel ik met de snelheid van een brommer over dit prachtige bochtige circuit.'

Auto's halen me met hoge snelheid in en ik betrap me er zelf op dat ik de snelheid weer langzaam opvoer. Na 70 kilometer op reserve te hebben gereden, rijd ik een pompstation binnen.

"We accepteren geen creditcard."

"Is hier een andere pomp die wel creditcards accepteert?"

"In Kochkor."

Het is nog zo'n 20 kilometer. Ik maak me ernstige zorgen of ik dat ga halen. Ik graaf wat in mijn zak en haal er een handvol muntjes uit. Ik gooi de muntjes in de betaalla en de pompbediende zet de pomp open. Net niet genoeg voor een liter van de goedkoopste troep, maar in ieder geval wel genoeg om Kochkor te halen.

Kirgizische ordehandhaving

Een rood verlichte stok gaat de lucht in. Een man gestoken in politiekleding gebied mij om aan de kant van de weg te stoppen. Ondanks dat ik door meerdere mensen ben gewaarschuwd voor de politie, kan ik de radarcontrole toch niet ontlopen.

"Zeven kilometer te hard! Je mag hier maar 30."

Aangezien ik geen idee heb hoe hard ik precies reed, vraag ik om bewijs.

"Kan ik dat nazien op het laserapparaat?"

"Nee! Je moet je daar bij de politiewagen melden."

Ik besluit te accepteren dat ik inderdaad te hard reed en meld me bij de verantwoordelijke agent. De agent heeft snel door dat ik een toerist ben. Op een papiertje krabbelt hij een getal van tweeduizend Som.

"Je kan bij mij betalen of bij het postkantoor."

Aangezien ik weinig zin heb om een postkantoor te gaan zoeken om te betalen, trek ik mijn portemonnee met de intentie om de agent persoonlijk te betalen.

"Ik wil hier ter plekke betalen, maar ik heb geen tweeduizend Som in mijn portemonnee."

Hier is niets aan gelogen, want op basis van eerder advies bewaar ik mijn geld op verschillende plekken. Een van de redenen om niet teveel geld in je portemonnee te hebben dient zich nu aan.

"Hoeveel heb je wel bij je?"

Ik doe mijn portemonee open en de agent trekt alle biljetten eruit.

"Goede reis!"

Vijfhonderdtwintig Som armer, ga ik toch nog met een goed gevoel de weg weer op.

De weg richting de grens is verlaten. Op de groep kamelen na, is er geen levend wezen te bekennen. Blijkbaar is dit niet de meest gangbare route om Kazachstan binnen te gaan. De staat van het wegdek verklaart een hoop.

Als ik de grens goed en wel over ben, valt me ineens op dat mijn jerrycans verdwenen zijn. Me realiserend dat deze de laatste kilometer voor de grens van de motor moeten zijn gevallen, draai ik om en leg de situatie uit aan de douanier.

"Oké, wacht hier een uur, dan kan je de grens over."

"Waar moet ik op wachten dan?"

"Gewoon even wachten!"

Ik heb geen idee waarop. Met enige regelmaat dring ik aan om mij de grens over te laten steken. Na de zoveelste keer vragen krijg ik eindelijk groen licht om het hele douanecircus aan zowel Kazachse als Kirgische kant nogmaals te doorlopen. Ondanks dat ik de grensovergang niet heb verlaten, onderwerpen de beampten mijn spullen weer aan een nauwkeurige controle en krijg ik uiteindelijk mijn stempels. De jerrycans zijn echter al verdwenen.

De schoonheid of het beest

Het leven van een eenzame motorrijder bestaat uit de zoektocht naar benzine, een slaapplek, een bad, wat te eten en misschien nog wat liefde onderweg. Althans, dat laatste werd mij voorspeld voor Kazachstan. De zus van Borat kan immers vast nog wel wat tijd vrij maken voor mij.

Tijdens mijn vorige bezoek aan Kazachstan ben ik niet echt gecharmeerd geraakt van het land. Na Kirgizië en Tadjikistan als rijderswalhalla, besluit ik om nu snel naar Almaty te rijden en daar wat te relaxen. Na 300 kilometer met name rechtdoor te zijn gereden, bereik ik Almaty. 's Avonds vind ik een goedkoop hotel, op een gunstige locatie. Goedkoop betekent uiteraard ook weinig luxe. Het leven in de tent laat een eenvoudige hotelkamer echter al snel een 5 sterren appartement lijken.

Die avond ontmoet ik Dilya; de perfecte definitie van een Kazachse schone. Dilya heeft niet het typisch Aziatische uiterlijk van een Kazachse en daarom denkt de taxibestuurder dat we toeristen zijn. In het Kazachs bespreekt hij met een medepassagier het plan om het dubbele te vragen voor de rit.

"We betalen gewoon het standaard bedrag!"

In het Kazachs dient Dilya de twee mannen van replek, waarna ze het gangbare bedrag betaalt.

Dilya blijkt erg prettig gezelschap. Tijdens mijn verblijf in Almaty trek ik dan ook vooral met haar op. In Almaty begin ik al aardig de weg te kennen en enigszins gewend aan het verkeer laat ik voor de stadritjes het motorpak uit.

's Avonds rijd ik weer door het centrum van Almaty. Kolosale

gebouwen doen terugdenken aan de tijd waarin Kazachstan nog onder Rusland viel. Gebouwen zijn verlicht en de mensen zijn bezig de laatste zaken van de dag af te ronden. Ik kruip met mijn motor langs de stilstaande rij auto's. Voor in de rij zet ik mijn motor stil voor het rode licht. De kriebels in mijn buik kondigen een stoplichtsprint aan.

'Rood.....Rood.....Rood.....Groen!'

Ik draai aan het gas en de Yamaha spurt vooruit. De auto's blijven ver achter en het geluid van de eencilinder weerkaatst tegen de hoge bebouwing. De trilling onder het zadel, doet vermoeden dat ook de Yamaha in zijn nopjes is.

'Daar rijd je dan 's avonds door Almaty!'

Een gevoel van ballorigheid overheerst als ik langs de pleintjes scheer.

In de nieuwe werkweek krijgt Dilya de opdracht om in Astana voor een aantal dagen het één en andere te managen met betrekking tot het opzetten van een nieuwe winkel. Dilya vraagt of ik haar daar ook kom opzoeken. Aangezien ik Almaty wel gezien heb en ik verder geen plannen heb besluit ik om het duizend kilometer noordelijker gelegen Astana aan te doen.

De weg naar Astana is weer een saaie weg rechtdoor. Bij temperaturen die de veertig graden overstijgen heb ik moeite om niet langzaam in slaap te vallen. Na flink wat uren gereden te hebben passeer ik een groot meer. Ik ben al aardig oververhit aan het raken en een duik in het meer lijkt me een prettige afkoeling.

Het pad naar het meer blijkt te bestaan uit héél fijn zand. De motor danst alle kanten op. De gedachte aan een verkwikkende duik overheerst mijn angst om onderuit te gaan. Stug blijf ik het pad

volgen. Via allerlei afsplitsingen kom ik vervolgens in de buurt van de rand van het meer. Ik zet de motor neer, trek mijn motorpak uit en ren het water in.

'Wat is dat?!'

Een grote groep vogels vliegt op uit het riet. Na een kleine hapering heb ik mijn snelheid weer te pakken en spring ik midden in een groene berg slurrie. Geen idee hoe schoon en veilig dit water is. Ik heb echter teveel moeite gedaan om nu al weer uit het water te gaan. Ik beweeg me voort door het onfris ogende water, totdat ik bij een blauwer stuk water ben beland. Langzaam voel ik mijn lichaam naar een meer menselijke temperatuur afzakken.

Al snel begint de monotone omgeving en de hitte weer op te spelen. Op de automatische piloot rijd ik over de rechte weg. Zodra ik een groep kamelen nader, stapt er net eentje de weg op. De kameel schrikt als hij mij ineens vol in de ankers ziet gaan, struikelt bijna en gaat in een vreemd huppeltje de weg over. Strak van de adrenaline rijd ik verder.

Het duurt niet lang of ik knijp weer vol in de remmen. Weer denk ik een kameel op de weg te zien staan. Stilstaand realiseer ik me dat ik helemaal alleen ben. Zover ik kan kijken, is er echter geen levend wezen te bekennen. Ik realiseer me dat het verstandig is om ergens de tent op te zetten.

Met warme noodlesoep en wat fruit zit ik die avond ergens midden op de steppe voor mijn tent. De Yamaha staat tevreden af te koelen en de tent staat er weer strak bij. Content met mijn bestaan als zwerver, zit ik onder een heldere sterrenhemel weg te dromen.

De volgende dag rest mij nog een aantal honderd kilometers naar Astana. Aangezien ik vroeg ben opgestaan, ga ik eerst voor wat eten

Karaganda binnen. Al zittend op de rand van de stoep ben ik te druk met mijn eten om de twee mannen op te merken die op me af komen lopen.

"Waar kom je vandaan?"

Als ik opkijk staan er twee agenten over mij heen gebogen.

"Gollandia."

Benieuwd of ik als foutparkeerder te boek kom te staan of als een 'illegale-in-het-openbaar-zittende', sta ik op en reik ik mijn hand uit. De agenten accepteren mijn begroeting. Ze lijken evenwel vooral geïnteresseerd in mijn motor en mijn verhaal. Twee vrienden rijker, verlaat ik het stadje om vroegtijdig in Astana te arriveren. Het ene futuristische gebouw volgt het andere op. Een compleet nieuwe stad is te midden van de woestijn uit de grond gestampt. Het lijkt erop dat het budget voor de Kazachse wegebouw volledig is opgegaan in deze stad.

De zoektocht naar een hotel doet me realiseren dat de prijzen van een hotel hier duidelijk aan de hoge kant zijn. Aangezien het overal prijzig is, besluit ik een appartement te nemen met uitzicht op Beyturk. Een aantal relaxte dagen in Astana volgen. Tussen werk door ontmoet ik Dilya en de rest van de tijd struin ik wat rond door de stad en eet en drink ik wat in de diverse horeca etablissementen.

Na meer dan een week samen doorgebracht te hebben, is daar het moment van de keuze. Mijn visum voor Rusland is over een paar dagen geldig. Met het visum dat ik heb, kan ik maar een maand in Rusland verblijven zonder de mogelijkheid om het te verlengen. Ook een nieuw visum aanvragen voor Rusland in hetzelfde jaar als van aanvraag van het eerste visum lijkt niet mogelijk. Met deze wetenschap heb ik besloten om Mongolië over te slaan en naar

Vladivostok te rijden. Vanaf Vladivostok ga ik mijn motor verschepen naar Alaska of Canada. Dat betekent eerst een slordige 7000 kilometer door Siberië om in Vladivostok te komen. Aangezien er ook nog tijd in rekenschap moet worden gebracht voor het regelen van het verschepen, is een maand zeker geen luxe. Dit betekent dus een keuze uit twee uitersten; de schoonheid of het beest? De liefde of het avontuur?

Oogstrelend en adembenemend. De huid zacht als fluweel en de ogen stralend als robijnen. Zacht, lief en verfijnd. Een aanraking, een blik doet je smelten. Een vrouw van deze tijd, maar met de rondingen van een vrouw van voor het hamburgertijdperk. Op aarde gezet als toonbeeld van perfectie. Perfectie om van te houden en om eindeloos de liefde mee te bedrijven. Om te aanschouwen en van te genieten. Alleen haar aanwezigheid is al genoeg om je hart te vervullen van geluk.

Het trilt, het schudt en het brult. Weinig geciviliseerd en slokt meer vloeistoffen op dan ik tot me kan nemen. Beschamd, maar vakkundig weggewerkt onder een laag stof en ondefinieerbaar vuil. Het rauwe, het naar benzine stinkende 'beest'! Geen paradepaardje, maar een werkezel ontzien van enige vorm van luxe. Een onbemind stuk gereedschap, dat alleen bestaansrecht heeft om goed gebruikt te worden. Het is rijden totdat je echt niet meer kan en hoopt dat je eindelijk mag afstijgen.

De keuze: de schoonheid of het beest? Het avontuur roept; het 'beest' moet worden uitgelaten! Ik neem afscheid en start het 'beest'. Schudden en trillend komt de motor tot leven. Op naar Rusland!

Welcome to Russia

Na een aantal uren rijden begint de honger toe te nemen. Het wordt tijd om actief op zoek te gaan naar eten. Als ik me net te laat realiseer dat ik een supermarkt ben gepasseerd, draai ik de motor en rijd de vijf meter terug naar de oprit van de supermarkt. Zodra ik de parkeerplaats van de supermarkt opdraai, klinken de akoestische klanken van een Kazachse politiewagen.

Me niet voor kunnen stellend dat ze me gaan aanspreken op het feit dat het een eenrichtingsweg is, zet ik rustig mijn helm af en doe mijn oordopjes uit. Een van de agenten is uitgestapt en is naast me komen staan. Met mijn meest onnozele blik en met een grote glimlach geef ik de agent joviaal een hand en probeer ik een vriendelijk praatje aan te gaan.

"Waar kom je vandaan?"

Een onnozele vraag, maar aangezien dat het enige Russisch is dat ik ken, wel de beste vraag. Zoals je verwacht bij een retorische vraag krijg ik geen antwoord.

"Papieren!"

Ik overhandig de agent mijn paspoort en rijbewijs. Deze agenten lijken een stuk minder vriendelijk dan mijn eerder gemaakte vrienden van het gezag. Een dwingende toon van de agent maakt duidelijk dat er iets ontbreekt aan mijn papierwerk.

Geen idee wat ze nu precies willen, probeer ik eerst te achterhalen waarom ze überhaupt al mijn documenten nodig hebben. De agent in de auto wordt met de minuut chagrijniger en pakt er een boek met verkeersborden bij. De man wijst een bord aan, waardoor ik concludeer dat het probleem inderdaad de eenrichtingsweg is.

Uiteraard heb ik weinig zin om zonder slag of stoot mee te werken aan een procesverbaal.

"Ik reed hier de parkeerplaats op vanaf die zijweg daar. In totaal was het maar 5 meter tegen het verkeer in."

"Dit is een eenrichtingsweg! Immigratiepapieren!"

Het ziet er naar uit dat ze die papieren nodig hebben om een boete uit te schrijven. Mogelijk begrijpen ze de Nederlandse voertuigpapieren niet en op de immigratiepapieren staan alle gegevens netjes in het Kazachs uitgewerkt. Ik besluit om me zo onnozel mogelijk voor te doen en ik vis mijn verzekeringspapieren uit de tanktas en overhandig ze aan de agent.

"Alstublieft!"

"Wat is dit? Immigratiepapieren hebben we nodig!"

"Dit is een verzekering voor Kazachstan."

"Immigratiepapieren!"

"Ja, dat staat hier.....Kazachstan."

"We hebben immigratiepapieren nodig!"

"Ja, een verzekering voor Kazachstan."

Deze chaos duurt een minuut, waarna de agent mijn paspoort teruggeeft, het boeteformulier wegstopt en geïrriteerd roept naar de andere agent dat ze weggaan. Ik krijg nog even tekst en uitleg in welke richting ik weg moet rijden en de agenten vertrekken weer. Ik trakteer mezelf in de supermarkt voldaan op een extra versnapering voor bij de koffie.

De grensovergang met Rusland gaat verrassend soepel. Kazachstan ben ik zo uit en bij de Russische grens word ik al speciaal opgewacht door een Russische beambte die me helpt met het papierwerk. In vijf minuten hoor ik wel vijf keer de zin:

“Welcome to Russia!”

'Het belooft een aangenaam verblijf te worden in Rusland!'

Afstanden

Het Cyrillische alfabet is mij nog steeds onbekend, maar gelukkig ondersteunen de Russen een winkel met plaatjes. Zodra ik een gebouw zie met een plakkaat van allerlei boodschappen op de gevel, is het mij duidelijk dat het een supermarkt moet zijn. Na een snel bezoek sta ik buiten naast de motor mijn brood en kaas te snijden. Het waait stevig en dat maakt het er niet warmer op. Dat valt een aanlopende man ook op en hij komt op me af en geeft aan dat ik met hem mee moet gaan naar het кафе.

Binnen in het кафе is het een drukte van jewelste. Vic schuift de stoel naast hem naar achteren en ik neem plaats aan een lange gedekte tafel. Nadat ik alle handen heb geschud, zet een serveerster een kom vissoep en een wodka glas voor mijn neus. Ook soep gaat blijkbaar gepaard met wodka. Een van de tafelenoten trekt een trekzak vanonder de tafel vandaan en begint te spelen. De tafel verandert in een groot symfonieorkest, waarbij de wodka en de schnaps gretig in de rondte gaan. Drank, muziek, eten en gezelligheid: langzaam laadt mijn lichaam zich weer op voor een lange rit richting Barnaul.

Aangekomen in Barnaul neem ik mijn intrek in het eerste het beste hotel dat ik tegenkom. Ik heb hier een afspraak met Andrew die voor mij een nieuwe achterband heeft liggen. Na een douche en de motor ontdaan te hebben van zijn zware last rijd ik naar Andrew. Aangezien de buitenwijk een doolhof is van weggetjes en mijn GPS hier niet op voorbereid is, sta ik al snel te puzzelen met de cyrillische naambordjes. Zodra ik stop om mezelf weer even te oriënteren komt er een jongen aangelopen. Vragend naar de juiste straat gebaart hij dat ik hem moet volgen. We komen uit in de supermarkt waar een grote kaart van de wijk hangt. De jongen vertaalt het Cyrillisch voor me en na de juiste instructies kom ik bij Andrew aan.

Andrew blijkt zelf ook een fervent motorrijder te zijn en met name in de winter is hij op zoek naar een uitdaging. Hij hangt dan een zijspan aan zijn motor, gooit die vol met jerrycans en steekt het Baikalmeer over of gaat het besneeuwde Altaigebergte in. Aangezien Mongolië, vanwege visumperikelen, er niet in zit voor mij, leg ik Andrew uit hoe ik wil gaan rijden.

“.....en dan wil ik hier de BAM oprijden.....”

“Onmogelijk met jouw motor en zware bepakking!”

Aangezien ik op internet ook al las over technisch een van de moeilijkste wegen, had ik dit antwoord wel verwacht. Enigszins teleurgesteld ga ik weer richting het hotel.

Aangezien het nog zo'n 6000 kilometer is naar Vladivostok en ik geen idee heb over de staat van de weg besluit ik om de volgende dag een begin te maken aan de tocht door Siberië. Irkoetsk is het eerste navigatiepunt. Het bord langs de kant van de weg vermeldt dat het nog 2013 km is naar Иркутск.

Na een uur rijden passeer ik bij een t-splitsing een bord waarop staat dat het nog iets meer dan 2000 km is voordat ik bij Irkoetsk ben. Verbaast knijp ik in de rem.

'Rijd ik maar 10 kilometer per uur?'

De Russen nemen het blijkbaar niet zo nauw met de precisie van de afstanden. Het is zelfs zo erg dat binnen een straal van zo'n 50 meter een afstandsverschil kan zitten van zo'n 57 kilometer.

De grote afstanden geven al aan dat Rusland een megagroot land is en als gevolg daarvan is het land niet dichtbevolkt. Zodra ik moet ben, rijd ik een pad op die van de hoofdweg afleid. Na kilometers van de hoofdweg verwijderd te zijn, begint langzaam de zon onder te

gaan. Ik besluit om mijn tent naast het pad op te zetten.

Het geluid van een hoop rammelend oud ijzer doet me opschrikken. Een blauw voertuig van Russische makelij stopt precies naast mijn tent. Geen idee of het de eigenaar van het land is en wat zijn reactie zal zijn.

“Waar kom je vandaan?”

Twee lachende gezichten maken me duidelijk dat de man en vrouw geen kwaad in de zin hebben. Een ijshoorn bezegeld definitief de vriendschap. Vanwege gebrek aan airco in de Lada, lik ik onder toeziend oog van het Russische stel het ijs van mijn vingers. Na mijn geknoei aanschouwd te hebben, gaat het stel er met de Lada weer vandoor. Een uur later verschijnen ze weer voor mijn tent.

“Russian Jeep!”

Lachend wijst de man op de met modder besmeurde Lada.

Tot aan Irkoetsk kampeer ik dagelijks en eet ik bij een kafe. Voor zo’n omgerekend 3 euro heb je daar een prima maaltijd bestaande uit soep, vlees, groente, iets van aardappelen en een kopje koffie om het geheel weg te spoelen.

Als de honger weer begint toe te nemen, stop ik bij een eettent. Het is druk op het terras voor de ingang. De wodka staat op tafel en een zestal bonkige Russen lijkt overheersend aanwezig. De mannen vullen hun glas, schreeuwen wat en de doorzichtige vloeistof verdwijnt achter in de kelen. Ondanks het intimiderende beeld van het zestal, leidt het hongergevoel mij toch naar de ingang van het restaurant. De afstand tussen mijn motor en de ingang blijkt echter iets te groot om ongemerkt naar binnen te kunnen glijpen. Een van de Russen heeft het overduidelijk op mij voorzien en begint te schreeuwen.

'Zouden ze mijn kenteken hebben gezien? Weten ze dat ik uit Nederland kom?'

Vanwege de heersende politieke spanning is de Nederlandse nationaliteit momenteel niet de meest ideale. Nonchalant haal ik mijn schouders op.

“No Russia!”

“Waar kom je vandaan?”

De senior van de groep staat op. Het zweet stroomt van zijn glimmende kale hoofd op het shirt dat zijn torso maar net kan bedekken. Zijn onder tatoeages bedekte armen hebben het formaat van een menselijk bovenbeen. Langzaam begint het gevoel van honger naar de achtergrond te verdwijnen; een gevoel van onrust neemt de overhand.

“No Russia, Gollandia!”

Drie andere mannen schuiven hun stoel achteruit. Met de uitstraling van een klein leger komen ze recht op mij afgelopen.

'Is dit het moment om het op een lopen te zetten?'

Voordat ik het weet lig ik in de armen van een zweterige Rus. Gekleed in een tanktop en met een omvang waar je drie keer een kloon van mij uit zou kunnen boetseren, geeft de man mij twee dikke zoenen. Het is me al snel duidelijk dat de mannen weinig om politiek geven. Handen worden gedrukt en ik krijg een aantal klappen op mijn schouder die elk botje in mijn lichaam doet laten rammelen.

Als ik eindelijk rustig zit te eten komt de senior van het stel tegenover me zitten. Aangezien het hem blijkbaar niet lekker zit dat ik geen Russisch kan, besluit hij hetgeen wat hij wil zeggen op een

servetje te schrijven. Uiteraard in onbegrijpelijk Cyrillisch schrift. Uit een vertaling blijkt er later iets te staan als:

“Je bent nu in mijn land, Siberië. Je bent mijn gast. Mocht je problemen krijgen met de politie geef ze dan mijn telefoonnummer.”

Na de afgelopen dagen genoeg gekampeerd te hebben, is het tijd geworden om insectenvrij te relaxen in de hoofdstad van Siberië, Irkoetsk. Voordat ik echter in Irkoetsk ben, stop ik eerst in een dorpje bij een supermarkt om wat brood en kaas te kopen. Zodra ik terugkom bij mijn motor, stopt er een man naast me.

“Kan ik je ergens mee helpen?”

De man blijkt zelf ook motorrijder en geeft aan dat als ik problemen heb, hem wel kan bellen. Voordat hij weer verder gaat, geeft hij me nog even de waarschuwing mee dat ik moet uitkijken voor de politie. Ik bedank de man en stop zijn nummer bij mijn intussen oplopende verzameling.

'Nog een paar nummers en ik heb het telefoonboek van Rusland compleet.'

Op een paar kilometer van het centrum van Irkoetsk vind ik een hotel. De hotelmedewerkster spreekt geen Engels en roept de schoonmaakster erbij, een meisje van Oezbeekse afkomst. Ze werkt hier in afwachting tot haar studievizum voor Duitsland wordt goedgekeurd. Haar vriend studeert al in Duitsland en ook zij wil haar studie daar gaan doen. Het probleem is echter niet de goedkeuring van de Duitse overheid, maar de goedkeuring van haar eigen land. Het blijkt niet mogelijk om zomaar vrijuit Oezbekistan te verlaten zonder toestemming van de overheid. Intussen wacht ze al twee jaar op een antwoord. Dat doet mij realiseren dat het voor mij, ondanks wat grensovergangstrubbelingen, allemaal wel makkelijk verloopt.

De volgende dag loop ik door Irkoetsk. Een stad waarbij de typische Siberische houten gebouwen veelvuldig voorkomen. Sommige huizen kampen met zoveel achterstallig onderhoud, dat het ernaar

uitziet dat de boel elk moment kan instorten. Dit zal de bewoners echter niet beletten om er te blijven wonen. Achterstallig onderhoud lijk je overigens overal in Rusland terug te zien. Onderweg richting Irkoetsk passeerde ik al compleet verlaten dorpen met vervallen flatgebouwen. Ondanks dat het een wereldmacht is, is mijn indruk vooral dat grote delen van het land 50 jaar geleden zijn gestopt met ontwikkelen en onderhouden.

Ook het overvloedige alcohol- en drugsgebruik doet somber aan. In de bosjes liggen een aantal mensen zichzelf een spuit toe te dienen en over de stoep passeer ik een aantal zombies. Als ik verder loop zie ik een man uit de bus stappen. Hij stapt uit en komt vervolgens tegen de voorkant van de bus tot stilstand. Het is ochtend en de man is al stomdronken.

Na een aantal dagen zit ik weer op de motor. Irkoetsk ligt vlakbij het Baikalmeer, het grootste en diepste zoetwatermeer ter wereld.

“Onmogelijk!”

Ik sta bij een tankstation en vraag de medewerker of het naastgelegen bospad de weg naar Olkhon is. Olkhon is een eiland dat zich ten noordoosten van Irkoetsk in het Baikalmeer bevindt.

“Die weg is onbegaanbaar.”

Meestal kan je dat soort adviezen beter ter harte nemen, maar aangezien ik weet dat Olkhon door meer motorrijders wordt bezocht, besluit ik de betreffende weg in te slaan. Een mooi pad door een bosrijk gebied opent zich voor me. De totale weg zou iets van 200 kilometer bedragen. Geen straf over een goed verhard zandpad en door een mooie omgeving. Als ik echter verder het pad afrijd, verandert de ondergrond in de door mij gevreesde rode kleiachtige ondergrond.

Overall staan nog plassen van een regenbui van de dag ervoor. Waarschijnlijk is een Kamaz de oorzaak van de diepe sporen, die zijn achtergelaten in de weg. Gestaaag vorder ik dertig kilometer. Het pad wordt echter merkbaar slechter. Het feit dat er weer regen aan zit te komen, bevordert mijn gemoedstoestand niet echt.

'Waarom rijd ik überhaupt op deze weg? Kan ik niet beter omdraaien en de weg richting Vladivostok vervolgen in plaats van een doodlopende weg te berijden?'

Deze gedachten in combinatie met de geldigheid van mijn visum doet mij al snel concluderen dat ik hier niet mijn motor of lijf aan wil wagen. Ik besluit om dezelfde weg terug te gaan.

Om toch nog even in het Baikalmeer te kunnen staan, draai ik bij terugkomst op het asfalt een doorgaande gravelweg op. Aangezien het weekend is, lijkt het extra druk. In een wolk van stof vorder ik gestaag. Als ik me realiseer dat ik geen hand voor ogen zie en me laat leiden door de achterlichten van de auto voor me, besluit ik het gas open te draaien en mezelf weer wat zicht te creëren in een iets meer stofvrije omgeving.

Aan het eind van de weg kom ik op een plek waar diverse mensen zijn neergestreken om te kamperen. Al snel krijg ik bezoek van een familie. Ze nodigen me uit bij hun tent. Terwijl ik een bord boekweit naar binnen werk vragen ze zich af waarom ik hier ben en niet in Olkhon.

“De weg was erg slecht. Ik ben na zo'n 30 kilometer weer omgedraaid.”

“Onmogelijk! De weg is net volledig vernieuwd!”

Ik pak de kaart erbij en laat de mensen zien hoe ik gereden ben.

“Dat is de verkeerde weg. Die is inderdaad slecht begaanbaar. Je had de andere kant op moeten gaan en via deze weg naar Olkhon moeten rijden. Die weg is net vorig jaar vernieuwd.”

Een aantal lokale eettips beuren me echter al snel weer op. Na een Russisch/Engelse uitleg over de vis die alleen in het Baikalmeer leeft, krijg ik een geeltje mee waarop de vis is getekend. In het Russisch is vermeld om welke vis het precies gaat. Ik hoef het alleen nog maar af te geven bij de juiste viskraam. Voor nu heb ik mijn buik echter voldoende volgegeten en ik stap weer op de motor; terug naar Irkoetsk om vervolgens de weg richting Vladivostok te vervolgen.

Emotierollercoaster

De ingang naar de in mijn ogen ideale slaapplek voor die nacht is geblokkeerd. Achter de blokkade strekt zich voor het zicht een oneindig verlaten veld uit. Al kilometers lang rijd ik langs een omheining van groen. Bomen en stuiken ontnemen het zicht van wat zich erachter bevindt.

Naast de blokkade groeien struiken waar misschien nog wel een doorgang te forceren is. Ik overleg even kort met de Ténééré; iets te lang met je hoofd in je helm, doet rare dingen met je.

"Wat denk jij? Gaat niet lukken toch?" zeg ik nog enigszins terughoudend.

"Gaat jou niet lukken bedoel je!" is het antwoord.

In de wijde omtrek is geen verkeer te ontdekken. Wat dat betreft is het veilig om de uitdaging aan te gaan. Ik manoeuvreer de motor zodanig dat ik erdoor zou moeten kunnen. Rustig voer ik de toeren van de motor op. De takken slaan links en rechts om me heen. De motor knalt van de ene naar de andere hobbel. Het achterwiel breekt uit in een spoor van modder. Niet meer gevreesd voor dit soort gebeurtenissen trekt de motor zich automatisch weer recht en kom ik uit in een open veld.

Blijkbaar ben ik niet het enige levende wezen dat hier een mooie plek in dacht te zien. Een welriekende motorrijder als avondeten; vliegen en muggen zoemen om mij heen als ik bezig ben met het opzetten van de tent. Gelukkig voor mij staat er die avond regen en onweer op het programma. Ik hoef me dus niet kapot te zweten in de hitte van mijn tent.

Lichtflitsen en donderslagen wisselen zich in rap tempo af. Met de tent geopend aanschouw ik het tafereel. Wetende dat je niet in een open veld moet gaan staan tijdens onweer, heb ik nu weinig keus. Gelaten wacht ik het onweer af. De kletterende regen doet me echter al snel in een diepe slaap sussen.

De volgende dag is het nog niet opgehouden met regenen. In de

stromende regen zet ik mijn reis voort. Ik ben echter niet de enige die lijdt onder het slechte weer. In de verte zie ik een tweetal koplampen door de regen opdoemen. Twee handen gaan omhoog.

'Grote tanks in combinatie met ptt-posttassen?'

Ik gooi het stuur om, spoor de motor even extra aan en rijd het tweetal achterna. Na duizenden kilometers gereden te hebben, nadat ik ze voor het laatst heb gezien in Osh, kom ik ze hier in Siberië weer tegen. Ondanks de afstanden blijft het een kleine wereld.

Gelukkig blijkt de regen geen constante factor en is het de volgende dag alweer warm en droog. Na een aantal uur rijden is het tijd om mezelf even te verlichten. Bij de eerste de beste parkeerhaven zet ik de motor neer en loop ik naar de dichtstbijzijnde boom. Zodra ik terugloop naar mijn motor, valt me ineens op dat mijn achterband er leeg uit ziet. Een snelle meting geeft een schamele één bar weer. Het is snikheet, de vliegen zoemen om mijn hoofd en ik kan niet anders dan de strijd aangaan om de binnenband te plakken. Aangezien de achterband na zo'n 20.000 kilometer wel redelijk op is, besluit ik meteen mijn nieuwe TKC erop te leggen.

Het zweet gutst van mijn hoofd als ik probeer de Heidenau van de velg te halen. De hitte en het verlies van vocht doen me serieus zorgen maken over mijn watervoorraad. In mijn camelback zit waarschijnlijk nog minder dan een liter en de extra flessen water zijn er gisterenavond tijden het kamperen al door gegaan.

'Kling!'

Een bandenlichter springt uit het wiel en slaat tegen mijn knie aan. Vloekend en tierend spring ik over de parkeerhaven. Nog een poging. Niet dat ik veel keus heb, want die achterband moet er hoe dan ook af. Zodra een trucker achter mij in de parkeerhaven stopt, onderbreek ik mijn werkzaamheden.

“Heeft u wat extra water voor me?”

Ik haal de camelback van mijn rug en draai de dop eraf. De trucker

snapt de hint en komt met een grote jerrycan met water om mijn rugtas weer af te toppen. Hiermee is in ieder geval een van mijn zorgen weggenomen.

Mijn volgende zorg wordt niet veel later weggenomen als eindelijk de stugge Heidenau loslaat van de velg. De nieuwe Conti kan erop, een nieuwe binnenband erin, de boel op z'n plek zien te krijgen en de mini luchtcompressor laten pompen.

'SHIT!'

Er klinkt een luid gesis vanuit de Conti. Lek! Tijdens het opleggen van de TKC heb ik blijkbaar de binnenband lekgestoken. Zwart van het kettingvet, wit van het talkpoeder, en nat van het zweet kan de hele exercitie nog eens overgedaan worden. Na de oude binnenband geplakt te hebben kan het spel met de bandenlichters weer beginnen. Dit keer blijft de lucht in de band en met nieuwe transmissiedempers in het achterwiel loopt de motor weer fantastisch.

Ik ben nog geen kilometer onderweg als ik begin te twijfelen over het resultaat.

'Heb ik de tweede keer dat ik de band erop legde wel gelet op de rijrichting van de band?'

De eerste keer dat ik de band erop legde heb ik hier expliciet op gelet. Echter, de tweede keer kan ik me niet meer herinneren dat ik hier aandacht aan heb besteed. De vermoeidheid en hitte deden me mogelijk iets te snel handelen. Daarnaast was er nog de irritatie van de vele vliegen en de ramptoeristen, die mijn aandacht deden verslappen.

“Kijk jongen, die motor heeft een lekke band.”

Met z'n neus bovenop mijn werkzaamheden staat een vader met zijn zoon toe te kijken wat ik aan het doen ben.

'Vijftig procent kans! Laat de rijrichting goed zijn!'

Ik parkeer de motor en juichend ren ik over de parkeerhaven. Het geluk is dit keer aan mijn zijde. De emotierollercoaster draait op volle toeren. Binnen een uur ga ik van een nabije depressie naar een jubelstemming.

Met het laatste restje van mijn jubelstemming zoek ik die avond een plek om te kamperen. Ik rijd een klein bospaadje in, waarvan ik me niet kan voorstellen dat er auto's kunnen komen. Een dorp heb ik in de wijde omtrek niet gezien. Ik parkeer de motor bij een open plek en maak me klaar voor de dagelijkse optuigwerkzaamheden.

Ik zet mijn helm af en doe mijn oordopjes uit. Op dat moment valt mij een geluid op, dat steeds meer lijkt aan te zwellen. Een paar minuten later heeft het geluid plaats gemaakt voor een hoop herrie en schijnen er een paar koplampen op mij.

Raggend door de bosjes, rijdend door diepe geulen en klimmend over een liggende boomstam, komt er een UAZ voorbij. Vol verbazing steek ik mijn hand op naar de groetende bestuurder.

Me enigszins betrappt voelend, besluit ik om een andere plek te zoeken om te kamperen. Ik vind al snel een nog slechter uitziend bospaadje. Ook een UAZ zal zich hier niet zo snel wagen. Al was het alleen maar omdat het pad te smal is vanwege de bomen die het pad aan beide zijden begrensd. Na nog geen honderd meter gereden te hebben, maakt de Ténéré me duidelijk dat het tijd is om te stoppen. De motor legt zichzelf midden op het pad op één wang. Compleet gesloopt van deze dag verdwijnt het laatste beetje jubelstemming. De depressie neemt langzaam weer de overhand. Ik geef er de brui aan en zet midden op het pad mijn tent op.

'De UAZ die hier nog komt, moet maar even geduld hebben.'

De motor staat weer overeind en ik aanschouw het geheel. Tijd voor het hoogtepunt van deze dag:

'Noodles!'

MC Blagbike

Hongerig loop ik een wegrestaurant binnen. De tent zit afgeladen vol en het is zoeken naar een plek. Een serveerster zet me aan tafel bij een drietal truckers. Voor mij op tafel ligt een geplastificeerd vel papier met cyrillisch schrift: waarschijnlijk een menukaart waar ik een keuze uit dien te maken. De serveerster ratelt wat in het Russisch. Ik kijk haar aan, vraag wat in het Engels en als antwoord krijg ik een glimlach.

'Communicatie door middel van spraak zit er waarschijnlijk niet in.'

Totaal willekeurig wijs ik twee regels aan op het menu. Vanaf diverse andere tafeltjes staren truckers en gezinnen mij aan.

Al snel komt de serveerster met mijn bestelling aangelopen. Op haar dienblad staan twee dampende borden met soep. Ik realiseer me dat ik beter twee regels had kunnen aanwijzen die niet onder elkaar staan op het menu. Onder toeziend oog van het aanwezige publiek lepel ik de soep weg.

Zodra ik me prepareer om weer op de motor te stappen, volgt de echte confrontatie.

“Waar kom je vandaan?”

Een trucker staat nieuwsgierig toe te kijken hoe ik me gereed maak.

“Gollandia.”

“Waar ga je heen?”

“Vladivostok.”

“Mag ik een foto maken?”

Dit leidt tot de bizarre situatie dat ineens alle stoere truckers met mij op de foto willen. Na de truckers willen ook de kinderen van de families met mij en met de motor op de foto. Als ik dan eindelijk wil opstappen komt er een man op me afgelopen.

“Wacht nog heel even.”

Na een paar telefoontjes zegt hij mij om naar de dichtstbijzijnde stad te rijden.

“In de stad wacht over een uur iemand om je te helpen.”

“Waar in de stad?”

“In het begin.”

Op de één of andere manier lijkt iedere Rus mij te willen helpen. Soms heb ik zelf niet eens een idee waarmee. Na de onduidelijke instructie ga ik van de hoofdweg af en rijd over de kleinere wegen naar de betreffende stad.

'Begin van de stad. Zou hij bij het plaatsnaambord bedoelen? Bij welke precies? Misschien bedoelt hij wel het centrum?'

Aangezien er na een half uur wachten nog niemand is verschenen, besluit ik om gewoon over deze weg door te rijden richting Khabarovsk.

'Stop! Politie!'

“De politie in Rusland is corrupt.”

Nu kan ik het dan misschien zelf ervaren. Ik zet de motor aan de kant en al snel blijkt de taal weer een barrière. Ik heb geen idee wat ik fout gedaan zou kunnen hebben.

“Documenten!”

Ik overhandig de agent mijn paspoort en rijbewijs. Terwijl hij mijn documenten bestudeert, komt er een Honda Goldwing voorbijgereden. Ik steek mijn hand op ter begroeting met als gevolg dat de man zijn Honda parkeert langs de kant van de weg en afloopt op de agenten. Geen idee wat de mannen allemaal bespreken, maar voordat ik het weet heb ik mijn papieren terug en komt de man op mij afgelopen.

"Volg mij!"

Geen idee waar ik nu weer in beland, volg ik hem.

'Is hij ook van de politie? Leidt hij me naar het politiebureau?'

Aangezien het gas er flink opgaat en ik de stad al snel in mijn spiegels zie verdwijnen, lijkt het er niet op dat ik met een agent te maken heb. Ineens verlaat de Goldwing de hoofdweg. De bestuurder vervolgt zijn weg over een smal zijweggetje. Nog niet in me opkomend dat de man kwaad in zijn zin heeft, volg ik de Honda.

"Waar zouden we uitkomen?"

Zodra ik me dat afvraag gaat ineens op een verlaten landweg de rem er op. Voordat ik een positieve wending kan bedenken, komt de man naar me toe.

"Wat doen we hier in godsnaam? Is dit een ordinaire beroving?"

Al snel blijkt de man matig Engels te kunnen. Het is me dan nog steeds niet duidelijk wat er nu moet gaan gebeuren.

"Waar ga je heen?"

"Geen idee. Ik denk naar de volgende stad. Ik moet in ieder geval uiteindelijk naar Vladivostok."

Als hij mijn antwoord heeft op de vraag waar ik heenga, begint hij druk te bellen.

"Zodra je in Blagoveshchensk aankomt, moet je de eerste weg rechts gaan. Na een kilometer rijden zie je aan de rechterkant MC Blagbike. Daar kunnen ze je helpen. Ik heb gezegd dat je er over twee uur bent".

Aangezien de man mij waarschijnlijk van de politie heeft gered en me een adres heeft gegeven om te bezoeken, bedank ik hem en ga er weer snel met de motor vandoor. Een Russisch uur loopt namelijk niet helemaal synchroon met mijn klok. Zodra hier iets een uur duurt, doe ik er twee keer zo lang over.

Zodra ik het plaatsnaambord Blagoveshchensk passeer, sla ik de eerste weg rechts. Niet echt hoopvol gestemd dat ik meteen goed zit,

rijd ik de weg af.

'MC Blagbike'

Op een van de opgestapelde containers staat met dikke zwarte letters de naam begeleidt met een grote pijl naar rechts. Ik rijd het grindpad af totdat ik een aantal motoren zie staan. Ik blijf niet de enige gast. In de garage staan twee Koreaanse motoren, waarvan er één duidelijk niet meer berijdbaar is. Het geluid van de Ténéré doet de aanwezige hoofden draaien en voordat ik het weet sta ik met een koud biertje in de hand.

"Je kunt in het clubhuis slapen! Geen probleem!"

Een gratis overnachting sla ik natuurlijk nooit af en ik besluit om voor deze nacht intrek te nemen in het clubhuis met de twee Koreanen als kamergenoten.

Het is een komen en gaan van Blagbikeleden.

"Wodka! Het is traditie om met onze gasten wodka te drinken."

De eerste wordt door iedereen makkelijk achterovergeslagen. De tweede zorgt al voor wat scheve gezichten en bij de volgende ronde komt er Chinese troep op tafel. Volgens de Russen smaakt het in zakjes zittende Chinese goedje naar ananas. Wat mij betreft lijkt het meer op een cocktail van verschillende soorten chemicaliën.

Bij binnenkomst van een nieuw Blagbikelid heffen we weer het wodkaglas. Bevreemd houd ik de deur in de gaten. In de tussentijd drinken we bier met af en toe een shotje Chinese troep.

Ik hoor de deur van het clubhuis kraken. Een voor mij onbekende man komt het clubhuis binnen. De man ziet ons, loopt naar de kast en haalt een geheimzinnig brouwsel uit de kast. Met de fles in zijn hand begroet hij ons hartelijk en vult hij onze glazen.

"Als je er drie achter elkaar drinkt en je houdt alles binnen, dan ben je direct lid van de club."

Overmoedig door de eerdere shots, sla ik het glas achterover. Mijn slokdarm reageert direct met een peristaltische beweging opwaarts. Met veel moeite weet ik de beweging om te keren.

'Spiritus! Die gasten schenken gewoon spiritus!'

Aangezien ik nu al bijna van mijn stokje ga, sla ik de poging tot lidmaatschap af. De Koreanen naast me hebben het zichtbaar net zo zwaar en ook zij houden de uitdaging voor gezien. Het feest is echter nog niet over.

Een ander lid staat op en loopt naar dezelfde kast waar de fles spiritus uitkwam. Angstvallig kijk ik toe, wat er nu wordt uitgetrokken. Met in zijn linker- een gitaar en in zijn rechterhand een microfoon draait de Rus zich lachend om. Uit volle borst beginnen de aanwezigen met het zingen van een aantal Russische liederen en brengen de Koreanen de Gangnam Style ten uitvoere. Hoopvol worden vervolgens de ogen op mij gericht.

Zoekend op youtube heb ik al snel een nummer voor mijn aanstaande optreden gevonden. Ik spreek al mijn danstalent aan; gracieus beweeg ik mijn lichaam.

'Rainbow to the stars'

De fles gaat weer open en de shotjes vliegen in het rond. Niet veel later is het gebeurd en zijn de 'stars' werkelijkheid.

Zodra ik bijkom uit een diepe coma, zie ik ineens een vrouw tegenover me zitten. Ze kijkt me vriendelijk aan. Geen idee waar ik ben, probeer ik mijn hoofd te draaien. Naast de vrouw zit een man. Ik ben zijn naam alweer vergeten, maar ik herken hem als een van de drinkebroeders van afgelopen avond. De Rus praat in zichzelf en bedruipt zichzelf met nog wat wodka. Ik draai mijn hoofd iets verder en zie naast me een Koreaan op de vloer liggen. Op tafel ligt het hoofd van de andere Koreaan.

'Wat een slagveld!'

Beroerd en met een overheersende smaak van de Chinese wodka nog in mijn mond hijs ik me overeind. De kamer begint te draaien. Tussen alle zwevende objecten in de kamer onderscheid ik nog net de deur van de wc. Zigzaggend baan ik een weg door het clubhuis om vervolgens op mijn knieën te vallen voor een zichtbaar goed gebruikte wc-pot. Alles dat een lichaam aan inhoud heeft, lijkt er uit

te willen. Ik zal waarschijnlijk nooit lid worden van MC Blagbike.

Als ik geen maaginhoud meer overheb, plof ik weer neer tegenover de Rus. De vrouw kijkt me nog steeds aan en de Rus steekt een monoloog af.

“.....Ik moet over 5 uur al beginnen op mijn werk..... Dit is mijn vriendin.....”

Ik kan me er niet toe zetten om me te concentreren op zijn monoloog, laat staan er een dialoog van te maken. Voordat ik het weet lig ik alweer in een coma.

Uren later ontwaak ik. De Koreanen en ik zijn de enige aanwezigen in het clubhuis. Er hangt een penetrante geur van Chinese chemicaliën en kots. De geur maakt me onpasselijk en doet me naar buiten snellen.

'Stel je voor dat ze op het idee komen om straks weer een wodkafeest te gaan houden.'

Na een paar minuten ga ik weer naar binnen om mijn spullen te pakken en me klaar te maken om te vertrekken. De ongelooflijke Russische vriendelijkheid, die zich elke keer weer laat vertalen in een drankgelag, is voor mij te overweldigend.

Met nog steeds een alcohol-bloed ratio van een op een stap ik op de motor. Zodra ik de stad uit ben, stop ik langs de kant van de weg. Het lijkt er nu al op dat het geen lange dag zal gaan worden.

“Doe maar een watermeloen.”

Zittend naast een fruitkraam knoei ik de meloen naar binnen. Intussen onderwerpen drie nieuwsgierige fruitkraamhoudsters mij aan een ondervraging.

“Waar kom je vandaan? Wat kom je hier doen? Hoe oud ben je? Ben je getrouwd?”

Na driekwart meloen heb ik er genoeg van, stap op de motor en zwaai de kraamhoudsters uit.

Na nog geen honderd kilometer gereden te hebben ben ik helemaal

gesloopt. Ik rijd een of ander gehucht binnen met zichtbaar weinig toeristische waarde. Het is een grauwe doodse bedoening en de onderhoudsstaat van zowel de gebouwen als de infrastructuur laten sterk te wensen over.

Ik zet mijn motor stil voor een groot oud vervallen gebouw. Nog verwaasd van de wodka sta ik naast de motor wat te dromen. Zodra er eindelijk een oud vrouwtje langs komt schuifelen, schiet ik haar in mijn beste Russisch aan.

“Hotel?”

De oude vrouw draait zich om en wijst op het oude gebouw. Het lijkt erop dat ik al bij het hotel ben. Verhit, vermoeid en nog steeds beroerd vraag ik binnen of ik hier kan slapen voor één nacht.

"Je wilt in het hotel slapen? Ik zal even bellen, dan komt er over een uur iemand van de administratie."

Verbaast over het feit dat er niemand van de administratie aanwezig is, vraag ik alvast om een sleutel. Struinend door het gebouw is het wel duidelijk dat ik de enige gast ben.....sinds 1970.

In een kamer waar hoogstwaarschijnlijk in 50 jaar niets is veranderd, plof ik neer op het bed. Keihard! Zodra ik gebruik wil maken van de kraan stroomt er een hoop bruine smurrie uit. De douche geeft een paar druppeltjes water en de wc is aan de geel, bruine aanslag te zien hoogstwaarschijnlijk ook al in jaren niet meer gebruikt.

Siberië lijkt een land van uitersten; waar het bekend staat als het gebied met de koudste temperaturen is het in de zomer snikheet. Als ik de laatste paar duizend kilometer afleg naar Vladivostok, blijkt de hitte in combinatie met de vochtige omgeving een speeltuin te zijn voor vliegen en muggen. De vliegen zijn hier zo groot als een kindervuist en de muggen zijn er in zulke grote getale, dat ik de tent opzet met de helm nog op.

Na een aantal dagen rijden onder hete omstandigheden, over goede Siberische wegen en in een prachtig uitgestrekte omgeving is het dan zover: Vladivostok! Bij het binnenrijden van de stad is het al duidelijk dat het gaat om een welvarende stad. Auto's met

nieuwwaardes van meer dan een ton zijn hier meer regel dan uitzondering. Met het stuur aan de rechterkant is het duidelijk dat de meeste auto's geïmporteerd worden vanuit Japan. Niet echt ideaal voor een rechts rijdend land met ambitieuze bestuurders, die maar al te graag inhalen.

Zodra ik in de stad een hostel heb gevonden, neem ik contact op met Yuri. Yuri is de eigenaar van een vervoersmaatschappij die vanuit Vladivostok het transport van goederen over de hele wereld verzorgt.

“Op dit moment gaan er geen containers rechtstreeks naar Canada of de VS, maar ik weet nog wel een andere route.”

Het lijkt erop dat ik precies op tijd in Vladivostok ben aangekomen.

"Kom morgenvroeg bij me langs met de motor en alle papieren. We moeten dan zondag al het papierwerk voor de motor regelen en de douane bezoeken."

De komende weken is er niemand bij de Douane om goederen in te klaren, maar gelukkig kent Yuri de juiste mensen om alsnog de benodigde zaken af te handelen. De motor wordt door de douane achter slot en grendel gezet om over een paar dagen op de ferry gereden te worden. Met een vervoersbewijs voor de ferry en een ingeklaarde motor, kan ik me gaan verheugen op een complete verrassing: Zuid Korea!

Ypodomi

Ik loop wat door het schip op zoek naar het laadruim waar mijn motor zou moeten staan. Overal waar ik in het ruim kijk zie ik grote leegtes.

'Ze zouden mijn motor toch wel op de ferry hebben gereden?'

Als ik de hele boot onderzocht lijkt te hebben, neemt de ongerustheid toe. Ik sta weer in het eerste ruim waar ik mijn speurtocht begon. Nog net in het zicht, valt mij ineens een geel spanband op. Weggestopt in een hoekje staat daar in alle eenzaamheid mijn motor vastgeketend. Het lijkt erop dat niet veel mensen met eigen vervoer het land doorkruisen.

Gerustgesteld dat de motor veilig op de ferry is aangekomen, struin ik rond, om te zien waar mijn slaapplaats is. Het is een drukte van jewelste, dus ik besluit om eerst rustig op het dek te gaan zitten. Al snel spreekt een Koreaan mij aan.

"Ik heb hier een bon voor het avondmaal."

's Avonds blijkt deze bon toegang te geven tot een selectief gezelschap die samenkomen voor een groot Koreaans buffet. Ik ben de enige buitenlander tussen alleen maar Koreanen. Ik sluit achteraan in de rij en loop langs tafels met allerlei Koreaanse specialiteiten. Geen idee wat het allemaal is, maar gratis eten laat je als rechtgeaarde zwerver nooit staan.

De mensen om me heen zijn intussen al smakkend hun maaltijd aan het verorberen. Met stokjes en lepels vliegt men door het eten. Ik kijk wat om me heen, maar zie nergens een 'normale' bestekset liggen. Zuid-Korea met vooruitstrevende merken als Kia, Hyundai, LG en Samsung heeft nog steeds de functionaliteit van de vork niet

opgepikt. Prutsend met stokjes ga ik verhaal halen bij mijn buurman.

"Hoe zit dat met die stokjes? Een vork is veel makkelijker!"

De man dient mij direct van repleik.

"Alleen kinderen en toeristen eten met een vork."

"Dus een kind eet met een vork, omdat eten met stokjes te moeilijk is? Dat zegt toch al genoeg?"

Ik heb weinig keuze en sluit me aan bij de Koreaanse traditie. Verlekkerd eet ik de dingen die ik tussen mijn stokjes gevat krijg. De rest van het bord lepel ik tot de laatste rijstkorrel weg.

'Overheerlijk! Dit belooft wat voor het eten in het land zelf!'

Met een volle maag waggel ik die avond over het dek.

'De bar is geopend!'

Ik loop naar binnen en bestel een bier. In de bar volgt een introductie met een andere Koreaanse traditie: karaoke. Professioneel wordt door jong en oud een compleet repertoire aan Engelse en Koreaanse nummers afgewerkt. Na een Koreaanse introductie voor de volgende kandidaat gaat ineens iedereen uit zijn dak.

"Waarom is iedereen zo enthousiast?"

"De kapitein komt nu zometeen spelen op z'n saxofoon."

"De kapitein? Wie bestuurt de boot nu dan? Mijn hele hebben en houwen staat hieronder in het ruim."

Met angstzweet beleef ik het optreden van de kapitein. Onterecht verspild vocht, want we meren veilig af in Donghae. Een paar uur

later, na het regelen van al het papierwerk, sta ik met motor en al op het vaste land van Zuid-Korea.

'Zuid-Korea! En nu? Welke kant ga ik eigenlijk op?'

Het idee is om in Seoul mijn contactpersoon op te zoeken voor het transport richting de andere kant van de plas. Het lijkt me het handigst om zo vroeg mogelijk met hem in contact te komen. Ik rijd het terrein af naar de dichtbijzijnde stad. Om me enigszins te kunnen oriënteren is een wegenkaart geen overbodige luxe. Ik zet mijn motor stil langs de kant van de weg.

"Je mag hier niet parkeren!"

"Dit is toch een parkeerhaven?"

"Ja, voor auto's. Met de motor mag je daar niet staan."

"Waar kan ik dan parkeren?"

"Overal, als het maar geen parkeerplaats is."

Ik zet de motor op de stoep en begin met mijn zoektocht naar een wegenkaart. Succesvol keer ik terug bij mijn motor. Ik vouw de kaart open en begin met een topografische studie.

'Waar ben ik nu?'

Een hele boel vreemde tekens vormen samen de naam van een stad.

'Dit is allemaal in het Zuid-Koreaans!'

Geen idee waar ik ben en waar ik heen moet. Na een aantal minuten kan ik in ieder geval al wel een conclusie trekken.

'Ik houd de kaart op z'n kop!'

Voordat ik daadwerkelijk het binnenland inga, drijft de hitte me naar het strand. Na een duik in de zee gaat de tocht dan eindelijk het binnenland in. Al snel word ik geconfronteerd met het resultaat van het werk van Ypodomí.

Zuid-Korea, hier is een hogere macht aan het werk gegaan. Een van de vergeten Griekse goden is de god van infrastructuur met een stiekeme voorliefde voor motoren. Als hemel op aarde heeft de Griekse God Ypodomí gekozen voor het land Zuid-Korea. Het groene heuvelachtige landschap wordt belegd met stroken asfalt waar menig circuitbouwer jaloers op zou zijn. De perfectie van elke bocht wordt ondersteund door de perfectie van de asfaltkwaliteit. Bij elke bocht die ik aansnijd vindt er dan ook een ejaculatie van serotonine en adrenaline plaats.

Om te voorkomen dat er teveel auto's als obstakel in de weg rijden, heeft Ypodomí de maximale snelheid in de meeste gevallen verlaagd naar 60 km/u en wordt er een oerwoud aan flitspalen aangelegd. Auto's worden op deze manier gedwongen om weg te blijven van de secundaire wegen. Uiteraard zijn de flitspalen zo ingericht dat alleen de voorkant van het voertuig wordt gecontroleerd en motoren daarmee zijn gevrijwaard van elke gerechtelijke vervolging. Het ontbreken aan een controlerende politiemacht draagt nog eens bij aan het regelloze leven van de Koreaanse motorrijder.

Er moesten echter wel een aantal concessies gedaan worden om overige weggebruikers niet de indruk te geven dat de motorrijder wordt voorgetrokken. Zo wordt het verboden om als motorrijder de 'highway' te betreden en bij een ongeluk is de motorrijder altijd de schuldige. Aangezien de Koreanen rijden alsof het elke dag zondag is, hoef je je niet al teveel zorgen te maken dat je in aanraking komt met een Koreaan zonder dat het ook daadwerkelijk je eigen schuld is.

Door diverse motorrijders wordt me daarnaast nog eens verzekerd

dat het feit dat ik rondrijd als buitenlander genoeg is voor de politie om het bij een waarschuwing te laten.

De ene bocht na de andere volgt in een setting van groene wouden. Het valt me echter op dat het overduidelijk geen Rusland meer is. Waar ik in Rusland genoeg mogelijkheden had om ergens een bos in te sturen, is de plek voor mijn tent hier veel beperkter. Na een uurtje rijden zonder veel kampeerpotentieel gepasseerd te zijn, zie ik tussen de bochten door een huisje van waaruit eten geserveerd lijkt te worden. Zodra ik stop staat er een Zuid-Koreaanse familie om me heen. Enthousiast, lachend en vol ongeloof willen ze met me op de foto. Tijdens de fotosessie breidt het gezelschap zich uit met twee Harleyrijders. Harleyrijders blijken hier geen uitzondering. Sterker nog, de helft van de motorrijderspopulatie lijkt hier een Harley te bezitten. Na een maaltijd van kimchi, noodles en allerlei andere voor mij onbekende overheerlijkheden stuur ik de motor weer de weg op.

Zodra de schemer dreigt in te vallen besluit ik de supermarkt in een dorpje te bezoeken voor water en nog wat andere versnaperingen. Vanuit de supermarkt zie ik iemand foto's maken van mijn motor. Nadat ik mezelf ook moet onderwerpen aan een fotosessie nodigt de man me uit voor een Koreaanse barbecue.

"Volg ons! Dan kan je mee-eten."

"Ik moet eerst een plek hebben om te slapen."

"Geen probleem, je kan je tent daar wel opzetten."

Mijn speurtocht voor een slaapplek eindigt op deze manier al snel. Op het terrein staat al een caravan en diverse mensen zijn bezig met de voorbereidingen voor het eten. Zodra mijn tent staat, kan ik meteen aanschuiven. De typische Koreaanse barbecue wordt ondersteund met bier en suju. Suju is de Koreaanse versie van wodka alleen bevat

het de helft aan alcohol. Na mijn eerdere wodkafeestijn heb ik de wodka afgezworen en na een paar suju besluit ik dat suju ook niet mijn favoriete drankje is.

De verkrachting

Seoul, een metropool met meer dan 20 miljoen inwoners. Na meer dan 10.000 kilometers na de vorige onderhoudsbeurt, heeft mijn motor weer wat regulier onderhoud nodig. Met de vele motoren die ik onderweg tegen ben gekomen, moet er in de Zuid-Koreaanse hoofdstad vast wel ergens een motorgarage te vinden zijn. Daarnaast wil ik in Seoul langs het transportbedrijf die het transport van mijn motor gaat verzorgen.

Na het drukke, maar georganiseerde verkeer van Seoul overwonnen te hebben, kom ik aan in Itaewon. Itaewon is een internationaal uitgaansgebied en met het weekend voor de deur een ideale verblijfplaats. De bars worden afgewisseld met restaurants en nachtclubs. De keuze is overweldigend en ik besluit om in de eerste kroeg te blijven hangen waar ik binnenstap. De muziek is prima en het is al stampendvol.

Aan de bar praat ik wat met willekeurige mensen: expats, toeristen en een lokale Koreaanse. Het feit dat ik uit Nederland kom, doet het enthousiasme van de Koreaanse ineens oplaaien. Alle Koreanen lijken van nature enthousiast. Erg verwonderlijk vind ik haar enthousiasme over mijn Nederlanderschap dan ook niet.

Tijdens de rest van mijn verblijf in de kroeg komt de Koreaanse elke keer even buurten om te kijken hoe het met me gaat. Na een verblijf van een paar uur geef ik aan dat ik moe ben en naar mijn hotel ga. Zodra ik naar buitenloop, hoor ik de Koreaanse achter me aankomen. Samen lopen we richting mijn hotel.

“Waar ga ik eigenlijk heen? Mijn huis is de andere kant op.”

“Geen idee waar jij heen gaat. Ik loop nu richting mijn hotel.”

“Dan loop ik nog wel even met je mee.”

Hier lijkt een Koreaans avontuurtje in mijn schoot geworpen te worden. Zodra we bij mijn hotel aankomen, stopt ze ineens.

“Hoe kom ik nu thuis?”

“Geen idee! Je kan altijd bij mij blijven slapen. Mijn kamer is groot genoeg.”

Voordat ik het weet loopt ze het hotel binnen. Op mijn kamer aangekomen, vraagt ze of ze gebruik mag maken van de douche. Uiteraard heb ik ook daar niet al te veel problemen mee.

“Wel je ogen dicht houden anders verkracht ik je.”

“Wat?!”

De eerste keer in mijn leven dat ik bedreigd word met verkrachting en dan ook nog eens door een meisje van 1 meter 60. Enigszins verbaasd en nieuwsgierig geworden door deze nogal vreemde opmerking, licht ik een ooglid op als ze na het douchen de kamer weer binnen komt lopen. Voordat ik het weet, springt ze bovenop me.

“Ik heb je gewaarschuwd!”

Ik heb niets meer te vertellen en na een bizarre nacht ben ik bij het wakker worden nog vermoeider dan het moment dat ik de kroeg verliet vanwege vermoeidheid. Gelukkig staat er voor vandaag alleen een bezoekje aan de East West Shipping Company gepland.

“We kunnen je motor het best naar Vancouver laten transporteren. Op dit moment is dat de meest makkelijke oplossing.”

Tegenover me zit 'mister Young'. Het maakt mij niet gek veel uit waar ik heen ga. Ik vertrouw op zijn expertise.

“Hoelang duurt het transport erover?”

“Drie a vier weken. Wanneer wil je de motor laten verschepen?”

“Over drie weken? Dan heb ik nog wat tijd om Zuid-Korea te verkennen.”

Dit lijkt geen probleem en we spreken af om over drie weken elkaar weer te ontmoeten om mijn motor af te leveren. De zaken zijn geregeld en ik sta op om mr. Young de hand te schudden.

“We moeten eerst samen lunchen.”

In een typisch Koreaans restaurant strijken we neer. Een serveerster zet de tafel vol met eten, suju en rijstwijn. Het werk is hier geen belemmering om te drinken. Bovendien is er nu meer duidelijkheid over mijn reistoekomst, een ideale gelegenheid om te proosten.

Na de afspraak met mr. Young, kan ik de komende drie weken met een gerust hart Zuid-Korea verkennen. Zodra ik buiten Seoul kom neemt de drukte af en beland ik weer op de mooie bochtige wegen. Het eerste doel is om richting het noorden te rijden. Een van de toeristische trekpleisters is de demilitaire zone tussen Noord en Zuid-Korea. Zodra ik met de motor aankom bij de grens, kijken de bewakers mij verbaasd aan.

“Wat kom je hier doen?”

“Even een kijkje nemen bij de grens.”

“Onmogelijk! De grens is gesloten voor niet-militairen.”

Alleen te dure georganiseerde busreizen blijken mogelijk te zijn richting deze locatie. Ik besluit om via het noorden naar het oosten te rijden. Dankzij diverse tips rijd ik via de mooiste weggetjes richting het oosten. Langs de wegen zijn grote stenen geplaatst, die met behulp van explosieven de weg kunnen versperren voor het Noord-Koreaanse leger. Dat en de aanwezigheid van Amerikaanse soldaten is het enige dat ik meekrijg van de spanningen tussen beide landen.

Aangezien de Koreanen verzot zijn op hiken en kamperen zijn er overal kampeerplekken ingericht. Zodra ik 's avonds een soortgelijke kampeeromgeving passeer, draai ik de motor het terrein op. Bij een geschikte plek laad ik mijn bagage af en zet ik de tent op. Niet veel later komt er een man op me af. Na de nodige beleefdheden te hebben uitgewisseld, gaat het over op zaken.

"Het is 25000 Won voor een nacht."

"Hoeveel?"

De man noemt nog een keer het bedrag. Een bedrag van omgerekend 20 euro. Ik heb de hele reis nog niet betaald voor een kampeerplek en dan is zo'n bedrag wel even een schok. Helemaal als je nagaat dat ik op sommige plekken voor de helft al een hotelkamer had.

"Zoveel geld heb ik niet eens bij me."

Ik tel mijn Won en kom uit op een bedrag van in totaal 10000 Won.

"Ik heb maar 10000."

De man blijft lachen en zegt dat het toch echt 25000 is.

"Ik heb nog wel wat geld uit Oezbekistan en Tadjikistan?"

De man wordt helemaal enthousiast van het briefpapier en voor omgerekend 8 euro en een paar centen aan waardepapieren uit de Stanlanden, mag ik mijn tent laten staan. Tevreden dat ik in ieder geval heb weten af te dingen, neem ik plaats voor mijn tent.

Ik zit nog maar net als er recht voor mijn tent een busje stopt. Het busje klapt aan alle kanten open en er verschijnt zowaar een podium en een muziekinstallatie. Het duurt niet lang of het geheel is gebruiksklaar. Een busje speciaal ingericht voor wat karaokevertier.

Langzaam begint het te gonzen op de camping en komen de eerste Koreanen kijken wat er gaande is. Met de karaokefestiviteiten op de ferry in mijn achterhoofd, houd ik mijn hart vast voor wat komen gaat. Al snel grijpt de eerste Koreaan zijn kans en begint iets, dat lijkt op een Koreaans lied, uit te schallen. In tegenstelling tot mijn kwaliteitsbeleving, worden de Koreanen laaiend enthousiast. Al snel is het een komen en gaan van campinggasten. Waarbij de een nog wat muzikale klanken kan voortbrengen, gooit de ander er een bak aan ellende uit. Al zittend voor mijn tent is het onmogelijk om mijn gehoor te sparen en aan deze poppenkast te ontsnappen.

Het besluit is al snel gemaakt: geen campings meer voor mij. Zodra ik de volgende dag op zoek ga naar een slaapplek besluit ik van de hoofdweg af te gaan. Ik rijd een klein weggetje in om te kijken waar deze heenleidt. Van asfalt gaat de weg over in zand. Meestal een goed teken voor de aanwezigheid van een rustig plekje voor de tent. Al snel wordt de gedachte van een rustige kampeerplek echter verstoord.

'Een slang!'

Midden op het pad verspert een grote zwarte slang mij de doorgang. Onder de indruk van zijn of haar verschijning sta ik als bevroren stil.

'Zou deze gevaarlijk zijn? Zijn ze agressief?'

Omdat ik geen verstand heb van slangen wacht ik de reactie van het beest af. Met grote ogen sla ik de bewegingen gade. Mijn 'stoere' blik blijkt genoeg om de slang te doen besluiten het pad te verlaten.

Opgelucht over het vertrek, ben ik enigszins ongerust over wat ik nog meer ga aantreffen als ik hier mijn tent op zet. De doorgang is in ieder geval weer vrij en een aantal bochten later kom ik bij een net gerooide akker. Voor het gemak vergeet ik de confrontatie met de slang en besluit dat dit een ideale plek is om de nacht door te

brengen.

De volgende dag is de zee mijn douche en de supermarkt verzorgt mijn ontbijt. Als ik voor de supermarkt mijn kaart uitvouw krijg ik al snel de kijkers op mijn hand. Mensen komen nieuwsgierig naast me staan. Ik heb de gekregen cola van een van de geïnteresseerden nog niet op als de volgende alweer naar de supermarkt gaat om een ijsje voor me te kopen.

Mijn Koreaanse kaart is intussen een waar kunstwerk geworden met allerlei aantekeningen met betrekking tot de diverse plaatsnamen en bestemmingen. Ook nu vertalen de Koreanen weer een aantal plaatsnamen voor me. Een van hen is echter in de volle overtuiging dat er ook Engelse kaarten te koop zijn. De man gaat voor me op pad.

Na een uur komt de man weer voorrijden.

“Helaas, ik kon niets vinden. Ik heb wel een ijsje voor je meegenomen.”

Als troost krijg ik het zoveelste ijsje onder mijn neus gedrukt. Beducht voor een nieuwe lichter geïnteresseerde Koreanen werk ik het ijsje naar binnen en stap weer op de motor. Morgen ontmoet ik een aantal Koreaanse motorrijders om samen naar een meeting van de Koreaanse Globberiders te rijden. Voordat ik op de ontmoetingsplek ben moet ik eerst nog wat kilometers overbruggen.

Koreaanse Globberiders

Ergens op een parkeerplaats langs een drukke doorgaande weg ontmoet ik een aantal leden van de Koreaanse Globberiders. De club bestaat, zoals de naam al doet vermoeden, uit motorreizigers of toekomstige motorreizigers. Elke maand is er een clubmeeting, waarbij er ergens in het land wordt gekampeerd, gedronken en gebarbecued. Via Sangjoon heb ik een uitnodiging gekregen om me dit weekend bij hen aan te sluiten. Met een groep van zo'n 10 rijders rijden we naar de kampeerplek. Zoals verwacht worden de verkeersregels door de eerste rijder vakkundig genegeerd. De snelheid ligt hoog en overig verkeer halen we rechts in. Verkeerslichten lijken geen betekenis te hebben en er wordt geen moeite gedaan om de highways te omzeilen.

Bij aankomst is de locatie al aardig volgestroomd met tientallen Harleys en BMW's. Over het hele terrein staan tenten en zitten de mensen in groepen bij elkaar. Overal waar ik langsloop word ik uitgenodigd en krijg ik eten en drinken aangeboden.

Zodra het avond wordt is er een podium opgebouwd.

'Oh oh, toch niet weer karaoke!'

In plaats van karaoke blijken er diverse reisverslagen gepresenteerd te worden. Ondanks dat alles in het Koreaans is, is het een hele verbetering ten opzichte van karaoke. Ik kijk naar de foto's en de mensen om me heen voorzien me van Engels commentaar. Zodra ik een por in mijn rug krijg en iedereen mijn kant op kijkt, begin ik te vermoeden dat ik nu een hoofdrol krijg.

“Je moet het podium op!”

Braaf loop ik naar voren en stap het podium op. Naast me komt een Koreaan te staan die het vertaalwerk kan gaan doen.

“Waar kom je vandaan en wat kom je hier doen in Korea?”

Na elke zin word ik onderbroken door de Koreaan naast me die de zin vertaald voor de rest van het publiek. Na een avond met eten,

drinken, motor- en reisgesprekken word ik de volgende dag vroeg wakker in mijn tent. Zodra ik deze openrits, tref ik een ontbijt aan voor de ingang.

Tijdens mijn ontbijt vraagt een van de leden of ik met hem en zijn vriendin wil meerijden. Hij weet een mooi bergweggetje die ik volgens hem wel kan waarderen. Aangezien het mij bar weinig uitmaakt welke kant ik oprijd, ga ik in op zijn uitnodiging.

De Koreaan start een Harley die voorzien is van alle mogelijke opties. Zoveel opties de Harley heeft, zo weinig opties hebben de berijder en de bijrijder. De bestuurder rijdt zonder helm en de bescherming van zijn vriendin bestaat uit een pothelm en rubberen roze laarzen. We sturen over mooie weggetjes richting de beloofde bergweg. Rijdend achter de Harley kan ik genieten van de vriendin die druk doende is met dansen op de countrymuziek die schalt uit een vijftal speakers die de motor rijk is.

'...Country roads, take me home
To the place I belong ...'

Aangekomen bij de bergweg volgt de meest spectaculaire rit tot nu toe. Bij het ingaan van elke bocht schraapt de Harley met de uitlaten over de grond. Het enige wat ik hoef te doen is te volgen en te genieten van de meest fantastische bochten.

'Wat een weg, wat een rit, wat een genot! Het meesterwerk van Ypodomí!'

Na een goede Koreaanse lunch scheiden onze wegen. Ik ga naar de kust om een duik te nemen in de zee en om wat af te koelen van de opwinding.

De verfrissende duik laat me genoeg afkoelen om de rit naar een hostel van een van de leden van de Koreaanse Globberiders te maken. Daar aangekomen zie ik meteen al een aantal bekende gezichten. Na wat handen schudden en ouwehoeren is het tijd voor het serieuze werk. Ik krijg de sleutels van een 125cc scooter in mijn handen gedrukt. Samen met twee andere Globberiders gaan we op verkenning in de stad. Kleine wielmpjes en een automaat, een hele andere rijderservaring dan mijn Ténéré. Iedere keer heb ik de neiging om te

schakelen en bij elke hobbel heb ik het gevoel gelanceerd te worden. Al snel heb ik echter door dat ik van het gas af moet bij een oneffenheid in de weg. Met speels gemak cross ik door het verkeer in de stad. Die avond parkeer ik de scooter met een grote glimlach weer voor het hostel.

De dagen die volgen rijd ik rond door Zuid-Korea en geniet ik van het geweldige Koreaanse eten. Geen dag, geen uur en zelfs geen minuut kan ik me hier betrappen op enige vorm van verveling. Het weer, de wegen, de mensen, de zee en het landschap: een combinatie waar je alleen maar van kan genieten. Het enige nadeel blijft dat het soms wat lastiger is een kampeerplek te vinden.

Als ik weer een klein weggetje instuur, kom ik uit bij een gebouw waar een paar roedel honden zitten opgesloten. Zodra ik aankom is het een herrie van jewelste. De hondhouder staat mij met een vragende blik aan te kijken. In eerste instantie heb ik nog het romantische idee dat het een hondenopvangcentrum is, maar al snel besef ik dat ze hier ook hond eten. Ik verontschuldig me bij de 'boer' en ga weer verder op zoek.

Als ik uiteindelijk een mooie plek vind om de tent op te zetten, kom ik er al snel achter dat de eerder bezochte hondenboerderij niet de enige is in de buurt. Overal gaat het geblaf en gejamk op van honden. Deze reis ben ik al menigmaal door een hond achterna gezeten en nu dreigen ze me ook nog eens van mijn nachtrust te beroven. Honger doet me ineens verlangen naar zo'n hondenbiefstuk.

De volgende dag stop ik in een uitgestorven dorp om mij op de kaart te oriënteren waar ik ongeveer ben. Het dorp blijkt echter niet zo uitgestorven als ik denk. Voordat ik door heb waar ik ben, staat er al een man op een fiets naast me.

Nieuwsgierig waar ik vandaan kom en wat ik hier doe, nodigt hij me uit op de koffie. We gaan een nabijgelegen pand in en nemen plaats aan de tafel van een militaire officier. Een aanwezige soldaat wordt erop uitgestuurd om de koffie te regelen. Als ik na een uur weer verder wil, dringt de man erop aan om bij hem te blijven logeren. De man blijkt een gepensioneerde officier te zijn. Naast de militaire kazerne heeft hij een plek, die nu dienst doet als vakantiehuis. Gratis

eten, drinken en ook nog eens een gratis overnachting, ik ben de beroerdste niet en volg de man naar zijn huis.

“Ik heb helaas geen stromend water momenteel. Plassen kan je daar tegen de berg wel doen en als je wilt douchen mag je de wasgelegenheid van de kazerne gebruiken.”

Na een aantal dagen in het wild gekampeerd te hebben, is het voor mij een en al luxe. Ik pak mijn douchespullen en loop naar de militaire kazerne. Blijkbaar zijn de soldaten daar al op de hoogte, want overal krijg ik toegang en een militaire escorte begeleidt me naar de doucheruimte.

Bij terugkomst stelt de gastheer voor om mij de omgeving te laten zien. De man is 67 jaar en voor het eerst in zijn leven zit hij achter op een motor. We rijden naar een aantal bezienswaardigheden in de buurt en de man stelt me voor aan verschillende mensen. Diverse koppen koffie later komen we weer bij zijn huis waar een maaltijd van rijst, noodles en groenten op me wacht. Vermoeid rol ik die avond mijn matje uit. De man zelf slaapt, zoals niet ongebruikelijk in Korea, op de grond.

“Ik sta morgenvroeg om 5 uur op. Om 6 uur heb ik een golfafspraak. Jij kan wel gewoon door blijven slapen.”

Als ik 's ochtends wakker word is de man al weg. Op die manier kan hij de hitte ontlopen. Voor mij is er echter geen ontlopen aan. Na later in de morgen afscheid te hebben genomen van de man, start ik in de hitte mijn motor om weer op weg te gaan naar Seoul.

Een hels kabaal dringt door in mijn helm.

'Een alarm!'

Het ritje met de Globeriders heeft me iets te nonchalant gemaakt. Het verbodsbord voor motoren dat ik passeerde, heb ik alleen maar ter kennisgeving aangenomen. Over de snelweg ben ik richting Seoul gereden. Op het moment van verlaten van de snelweg werd ik door een tolpoort geleid.

'Waarom zou ik betalen als ik hier niet eens mag rijden?'

Zonder te betalen ben ik langs de slagboom gereden met een hoop alarmbellen als gevolg.

'Doorrijden of stoppen?'

Ik ben al voorbij de slagboom en voor mij ligt een open weg. Ik zie niet in waarom ik zou stoppen, dus ik besluit nog eens extra gas te geven. In mijn spiegels turend voor achterop- komende politie rijd ik zo snel mogelijk via allerlei kleine weggetjes naar een plek waar ik even rustig kan eten en afwachten tot mijn eventuele achtervolgers zijn verdwenen.

's Avonds ben ik weer in Seoul. Tijdens het drinken van een kop koffie valt het me op dat een vrouw wegloopt zonder haar handtas.

“Mevrouw, u vergeet uw tas.”

“Dank je! Ik kom zo weer.”

Na een uur is de vrouw weer terug en staat de tas nog op precies dezelfde plek. In Nederland zou de tas hoogstwaarschijnlijk al binnen vijf minuten gestolen zijn. In Zuid-Korea lijkt echter totaal geen sprake van criminaliteit. De afgelopen weken heb ik mijn motor met volle bepakking gewoon aan de straatkant geparkeerd, terwijl ik zelf in de oceaan dook. Je 's avonds over straat bewegen lijkt ook zonder enig risico.

Als ik op enige afstand een grootse vuurwerkshow zie, besluit ik die richting op te lopen. De bevrijding van Korea wordt gevierd met als hoogtepunt het optreden van Psy; dit keer wordt voor mijn ogen de 'echte' gangnam style uitgevoerd.

Na een aantal dagen heb ik de benodigde transportformaliteiten met mr. Young geregeld en staat mijn motor klaar om verscheept te worden. Na een geweldige rijderstijd in Zuid-Korea is het tijd om afscheid te nemen van mijn motor en hem de pacifische oceaan over te sturen. De motor is ingekrat om vervolgens voor drie weken op een boot bij te komen van de afgelopen 25.000 kilometer. Ook voor mij tijd voor vakantie. Met een vliegticket die me naar Manilla moet gaan brengen, vertrek ik naar het vliegveld.

De aanranding

Springend van steen naar steen, baan ik me een weg door de chaos.

'Roetsj....roetsj'

Vlak voor mijn voeten zie ik een aantal beesten voorbij flitsen. Volgens mij heb ik nog nooit zoveel kakkerlakken over straat voorbij zien komen. Tussen de kakkerlakken door, manoeuvreert af en toe een rat op zoek naar een lekkernij tussen het op straat liggende afval. Blijkbaar schrikt de herrie van voorbij-stormende bussen en de daarmee gepaard gaande vervuiling deze beesten niet af. Mensen liggen op straat en het is een drukte van jewelste. Overal hangt een penetrante geur, die wordt verspreid door urine en rottend afval.

'Wat een stinkgat is dit!'

Voor bankgebouwen staan bewakers met shotguns. Niet zozeer de shotguns schokken me, maar meer het feit dat de bewakers een kogelriem met tientallen patronen denken nodig te hebben.

Metropool Manilla; wat een cultuurshock na het zo verzorgde Zuid-Korea.

Ergens tussen deze chaos loop ik een goedkoop hotel binnen. De Filipijnen als bestemming is vooral een keuze gebaseerd op kosten en ik heb me dan ook totaal niet verdiept in het reilen en zeilen van het land. Dat blijkt al snel als ik 's avonds het hotel wil verlaten voor een zoektocht naar eten.

“Hallo meneer, moeten we een taxi voor u bellen?”

“Dank je. Ik ga wel lopen.”

Een aantal verbaasde en bezorgde gezichten richten zich op mij.

“Oh nee meneer, u kunt 's avonds niet zomaar over straat lopen!”

“Hoezo niet?”

“Dat is gevaarlijk meneer!”

Eigenwijs als ik ben, ga ik die avond gewoon over straat op zoek

naar een eetgelegenheid. In het donker spring ik over het rondzwerfende afval. Van diverse kanten voel ik ogen op mij gericht. Het blijft echter vooral bij kijken en echt ongemakkelijk voel ik me niet.

Het ongemak ontstaat met name door de mensen die in mijn ogen overdreven vriendelijk zijn. Deuren worden voor mij opengehouden en overal spreekt men mij aan met meneer. Zelfs tijdens het halen van een kop koffie wordt me de koffie uit de handen getrokken om er een deksel op te doen.

Het is drie uur 's nachts als ik naar mijn hotel loop. Het advies dat ik 's nachts niet alleen over straat kan, sla ik al dagen in de wind. Het is maar een kilometer lopen naar mijn hotel en de zachte temperaturen maken het aangenaam om 's avonds buiten te zijn. Aangezien ik via doorgaande wegen richting mijn hotel kan lopen, verwacht ik niet al teveel problemen. Zodra ik echter een donker gedeelte inga, word ik aangesproken door een vrouw. De vrouw blinkt niet uit in schoonheid en het is duidelijk dat de vrouw bij geboorte een ander geslacht had.

De vrouw windt er geen doekjes om en vraagt of een van haar meisjes seksuele handelingen bij mij mag verichten voor omgerekend zo'n tien euro. Ik kijk achterom en twee van haar 'meisjes' staan al achter me.

"Nee sorry, ik ben op weg naar mijn hotel."

"We kunnen wel met je meegaan."

"Nee, dank je!"

De vrouw ontbrandt in woede.

"Weet je wel hoe moeilijk wij het hier hebben?"

Ik word vastgegrepen bij mijn shirt.

"Een telefoontje en het staat hier helemaal vol met mijn meisjes."

"Dus? Wil je alsjeblieft mijn shirt loslaten?"

Er wordt nog harder aan mijn shirt getrokken. Intussen begin ik me zorgen te maken over de krachten die het katoen kan verdragen. Ik probeer me er nog uit te praten, maar dat blijkt een kansloze discussie. De 'vrouw' staat erop dat ik betaal voor sex met een van haar 'meisjes'. Ik heb genoeg van deze hele vertoning en probeer me los te rukken uit een zestal handen. Het geluid van scheurend katoen is het gevolg. Mijn shirt is duurder dan de 10 euro dat het kost voor het samen zijn met een van de meisjes.

Ik reik in mijn zak en geef de vrouw omgerekend zo'n twee euro. Voor twee euro lijkt ik mijn shirt gered te hebben. De vrouw vertrekt en laat de 'meisjes' bij mij achter.

"Wat wil je graag dat we doen?"

Het feit dat ik betaald heb aan de madame, betekent voor de 'meisjes' dat ze service willen leveren.

"Ik wil graag dat jullie me met rust laten."

Zelfs als ik aangeef dat ik niets van ze wil, blijven ze aandringen.

"Je hebt er nu toch al voor betaald, dan kan je er net zo goed van genieten."

"Ik ben geopereerd. Je merkt er niets van."

Ik loop verder richting mijn hotel met de twee prostituees in mijn kielzog. Na een aantal aanrandingen en na diverse seksuele aanzoeken besluit ik mijn pas iets te verhogen. De snelheidsverhoging lijkt iets te hoog gegrepen voor de met hakken

uitgeruste 'meisjes'. Doorweekt van het zweet kom ik aan in het hotel.

'Voortaan toch maar die euro betalen voor de taxi. Dat is in ieder geval goedkoper.'

Als ik de volgende avond weer zin krijg in een biertje loop ik wat over straat op zoek naar een leuke kroeg. Al snel word ik aangesproken door een jongen, die me verwijst naar de kroeg waar hij werkt. Er treden die avond verschillende bands op. Ik besluit om aan de bar mijn San Miquel te gaan nuttigen. Aan de bar krijg ik te horen dat de eigenaar van het cafe een internationaal bekende Filipijnse zanger is. Ik heb totaal geen benul van de Filipijnse muziekindustrie, en met een korte "Goh!" als antwoord, is dat onderwerp snel besproken.

Zodra ik me realiseer dat ik aan de andere kant van de bar ongemerkt een ingelijst artikel uit de Nederlandse Telegraaf aan het lezen ben, word ik toch wel nieuwsgierig naar de bewuste zanger. De barman laat mij het nummer horen en een nummer dat bij ons elk jaar weer in de top 2000 staat komt mij ten gehore, Anak. De heer Aguilar blijkt zelf ook in het cafe aanwezig te zijn. Sterker nog, hij zit naast de bloedmooie vrouw van een jaar of 20 waar ik mijn ogen maar moeilijk van af kan houden.

“Naast hem zit zijn vrouw.”

Gefascineerd kijk ik naar de zanger. Met een leeftijdsverschil van zo'n 50 jaar is er na het overlijden van Hugh Heffner een nieuwe held ontstaan. Blijkbaar valt mijn fascinatie op, want de heer Aguilar staat op en loopt op me af. Na het schudden van zijn hand en een amicaal praatje, kan ik die avond weer met een voldaan gevoel mijn hotelkamer opzoeken.

'Nu heb ik op deze reis in ieder geval een beroemdheid de hand geschud.'

De volgende avond stap ik bij een andere kroeg naar binnen. Een band staat op het podium en diverse mensen schreeuwen de bandleden toe. Ik blijf wat achter in het café hangen, zodat alle

groupies vooraan ongestoord kunnen meezingen. Het café stroomt aardig vol en de band produceert, al ouwehoerend, een aantal prima klanken. Na weer een nummer voltooid te hebben, bedankt de zanger het publiek voor de opkomst.

"Het is weer lekker druk vanavond! Ik zie zelfs een buitenlander zitten. Waar komt u vandaan meneer?"

Ineens kijkt de hele kroeg om en kijkt mij aan. Niemand in de kroeg zal waarschijnlijk de 1 meter 70 overstijgen. Daarnaast zal ik waarschijnlijk de meest blanke zijn en met mijn blauwe ogen ben ik onmiskenbaar niet een Filipijn. Een vraag die in Nederland ongepast lijkt, is hier niet te veroordelen.

De Filipijnen bestaat uit meer dan 7000 eilanden, die bekend staan om hun schoonheid. Ik krijg dan ook van veel Filipijnen de vraag, wat ik godsnaam in Manilla doe.

“Waarom ga je niet naar Palawan?”

Palawan

Het vliegtuig stijgt op en we lijken meteen al last te hebben van turbulentie. Aangezien het minder dan een uur vliegen is, kan ik me niet echt storen aan de voortdurende trillingen. Bovendien ben ik na zo'n vijftienduizend kilometer op een eencilinder wel wat gewend. Na 20 minuten klinkt echter de stem van de gezagvoerder door het vliegtuig:

“In verband met een technische storing gaan we terug naar Manilla.”

Het vliegtuig keert om en zonder precies te weten wat er aan de hand is, verbleken de gezichten van de diverse passagiers.

“De turbulentie die zich voordoet, blijkt te komen doordat het neuswiel niet wil inklappen.”

Ik zit bij het raam en zie de landingsbaan steeds dichterbij komen.

'Een neuswiel die niet wil inklappen?! Is het neuswiel wel in staat om de landing op te vangen?'

Dit soort situaties doet bevestigen dat er niets boven een reis over land gaat met je eigen voertuig. Naast de constant waarneembare verandering in cultuur, natuur en mensen, heb je ook zelf de controle en inzicht over het voertuig.

Elk moment kan het vliegtuig de grond toucheren. Eerst met de wielen achter en daarna komt het spannende moment of het neuswiel het wel houdt. Ondanks dat ik blij ben dat het zwaar vibrerende toestel zich nu nog maar op een meter afstand van de grond bevindt, neemt de spanning toe.

'BAM!'

De achterwielen van het toestel maken contact met de landingsbaan. Merkbaar helt het vliegtuig voorover om met het voorwiel contact te maken. Het zweet breekt me uit.

Dan is er contact met het neuswiel en gaat het vliegtuig vol in de ankers. Het toestel lijkt normaal te gaan landen. Ik ben echter pas

gerustgesteld als we langzaam over de landingsbaan manoeuvreren naar de terminal.

"Beste mensen, dit toestel gaat voor de hele nacht in onderhoud. Er is een ander toestel geregeld."

'Een hele nacht in onderhoud?!'

De volgende vlucht vertrekt een paar uur later en landt vervolgens na een uur vliegen zonder problemen in Puerto Princessa.

Ik besluit om een bus te nemen naar El Nido om daar een hotel te gaan zoeken. Het is inmiddels al 5 uur in de middag en de busreis naar El Nido zal nog zo'n 6 uur in beslag nemen. De busreis geeft een hoopvol beeld van Palawan. In plaats van de chaos en de bende van Manilla is er ineens rust en groene natuur.

Na een aantal dagen in El Nido is het geld op en is het tijd om wat geld te pinnen. El Nido is een klein dorp. Na een korte zoektocht en geen enkel pinautomaat gevonden te hebben, doe ik navraag bij de lokale bevolking.

"Nee, hier is geen pinautomaat."

"Waar kan ik wel geld pinnen?"

"In Puerto Princessa."

"Wat? Dat is 250 kilometer hier vandaan! Een 6 uur durende busreis!"

Ik heb weinig zin om weer zes uur met de bus naar Puerto Princessa te gaan en dan weer zes uur terug. Met het laatste cashgeld dat ik heb loop ik naar een motorverhuurder. Het meisje achter de balie lijkt niet zo'n hele harde onderhandelaarster. Ik krijg de sleutels van een Yamaha XTZ125 voor in totaal 10 dollar per dag.

"Hoe zit dat met een verzekering?"

"Verzekering?"

"Ja, als ik een ongeluk krijg bijvoorbeeld."

"Een ongeluk?! Oh meneer, u moet wel voorzichtig zijn hoor. Pas

goed op u zelf!"

Duidelijk dat een verzekering hier geen vanzelfsprekendheid is, loop ik naar de Yamaha, zet een pothelm op en start de motor voor drie dagen motorplezier op Palawan.

De 125CC blijkt gemakkelijker dan ik had gedacht. Ik ben al snel gewend aan de 'brommer' en haal dan ook al snel de eerste lokale motorrijder in. Blijkbaar telt dit als een uitdaging, want dezelfde motorrijder komt mij meteen weer voorbij. De man kijkt uitdagend achterom, waarna hij voorover op het stuur gaat liggen om extra snelheid te kunnen maken. Voordat ik het weet zit ik in een race verwickeld met een lokale Palawanees.

De Palawanees rijdt voor mij en is niet meer van plan om die positie op te geven. Het is duidelijk dat hij hier de bochten kent, want als een volleerd coureur vliegt hij door de bochten.

'Kom op Bart! Aanhaken nu!'

De adrenalinekraan lijkt vol opengezet en het stofje giert door mijn lichaam. Inmiddels lig ikzelf op het rechte stuk ook over het stuur gebogen en zie ik de snelheidsmeter langzaam oplopen:

80.....90.....95.....97.....98.....99.....100.....101.

Mijn Yamaha lijkt net iets sneller te lopen en op het rechte stuk kom ik weer vlak achter de Palawanees coureur. Er komt weer een bocht en voordat ik het weet zit er weer een klein gaatje tussen ons. Het volgende rechte stuk lijkt iets langer en kom ik voor de bocht al vlak achter mijn concurrent. Gebruik makend van zijn slipstream zet ik mijn motor naast die van de Palawanees. De man kijkt me lachend aan en knijpt tientallen meters later in de remmen dan ik.

'Shit, waar ben ik mee bezig? Ik ken de staat van de motor niet, de wegen niet en daarnaast ben ik ook nog eens niet verzekerd.'

Mijn verantwoordelijkheidsgevoel lijkt het te gaan winnen van de adrenalinerush. Zodra mijn concurrent voor de zoveelste keer omkijkt waar ik blijf, geef ik er na tientallen kilometers racen de brui aan.

Ik zet mijn reis een paar tandjes rustiger voort en ik sukkel wat door

het landschap. Een motor met een cilinderinhoud van zo'n 125CC is het meest gebruikte voertuig hier. Je ziet ze dan ook overal rijden. Ondanks dat ik hierdoor redelijk anoniem ben, word ik nog steeds herkend als buitenlander. De eerste blik die men op mij werpt is de standaard blik vanwege het naderen van een voertuig. De tweede blik die ik krijg toegeworpen is een lachende blik, die gepaard gaat met een enthousiaste handbegroeting.

Een pinautomaat is in Puerto Princessa snel gevonden en ik besluit om een nacht in Puerto Princessa te verblijven alvorens weer terug te rijden naar El Nido.

De volgende dag heb ik nog geen vijftig kilometer gereden of ik word al verrast door een ongebruikelijke verkeersdeelnemer. Na overstekende kamelen, koeien, honden, paarden, slangen en weet ik veel wat voor beesten nog meer, is het nu de beurt aan een overstekende aap. De aap rent over de weg en verdwijnt in het bos aan de andere kant. Nog voordat ik ben bijgekomen van mijn verbazing slaat het noodlot toe.

'Een leuke voorband!'

Na 25.000 km met mijn eigen motor nog maar een keer mijn band te hebben hoeven plakken, sta ik hier al na zo'n 350 kilometer stil met een lekke voorband. Zonder mijn gereedschap ben ik volledig afhankelijk van de hulp van de lokale bevolking. Gelukkig zijn hier langs de kant van de weg veel mensen die adverteren met het feit dat ze banden plakken. Zover mogelijk achterop het zadel van de motor zittend rijd ik verder. Al snel kom ik bij de eerste 'bandenplakker'.

"Nee, sorry ik heb het juiste materiaal nu niet."

Niet veel kilometers verder sta ik stil bij de volgende.

"Nee sorry, ik heb geen gum"

De derde bandenplakker blijkt niet thuis, maar bij de vierde lijk ik succes te gaan hebben. Het voorwiel wordt er uitgehaald en de band wordt gerepareerd door middel van het verhitten van een stukje rubber op de binnenband. Na een half uur en omgerekend minder dan een euro armer kan ik weer op pad.

Het duurt niet lang of ik word geconfronteerd met een ander ongewenst fenomeen: Regen! Niet zomaar even een paar druppeltjes, maar een serieuze hoosbui. Het blijkt regenseizoen te zijn op de Filipijnen. Ik stuur de motor naar de kant en ga onder een hoge boom schuilen. Blijkbaar gaat dit niet geheel onopgemerkt want een man wenkt me vanuit zijn hut om bij hem beschutting te zoeken. Ik blijf niet de enige gast. Een aantal kinderen en twee vrouwen zijn daar ook al aan het schuilen.

“Americano?”

“Nee, ik kom uit Nederland, uit Europa.”

De mensen knikken begrijpend hun hoofd. Zodra er nog een vrouw bij ons aansluit, word ik ook aan haar voorgesteld.

“Dit is een Amerikaan uit Nederland.”

Als je blank bent moet je volgens de lokale bevolking wel een Amerikaan zijn.

Zodra het droog is bedank ik de man en word ik uitgezwaaid door het gezelschap.

De 'avonturen' zijn echter nog niet over. Na een overstekende aap is het nu tijd voor een iets minder exotisch dier.

'Shit! Een haan! Remmen!'

Ik weet tot nu toe alle dieren goed te ontwijken. De haan is echter van een hele andere orde. Ik rem uit alle macht en probeer uit te wijken. De haan vliegt ineens op om vervolgens vol op mijn helm te belanden. Met een doffe knal, kop ik de haan de berm in. Met de gedachte dat de haan door deze zeer waarschijnlijke maar onfortuinlijke dood vast beter af is dan in een op de Filipijnen gebruikelijk hanengevecht vervolg ik, enigszins versuft door deze aanrijding, mijn reis .

Met een steeds erger wordende hoofdpijn parkeer ik de motor bij het hostel waar ik twee dagen geleden ook vertrok.

“Sir Bart! Schuif je vanavond aan bij de barbecue?”

Vol enthousiasme word ik ontvangen door een van de vele medewerkers van het hostel. Het zijn er zelfs zoveel dat ik een persoonlijke rondleiding krijg met de motor. Samen met een van de hostelmedewerkers rijden we de volgende dag langs de mooiste stranden en watervallen. In volledige verlatenheid rijden we over stranden en lopen we het warme zeewater in.

Na een halve dag weggebleven te zijn, schuiven we 's avonds weer aan bij de zoveelste vers geprepareerde maaltijd. Er lijkt weer net zoveel personeel te zijn als gasten. Met mijn Europese achtergrond kan ik dit economisch gezien nog niet helemaal verklaren.

“Waarom werken hier eigenlijk zoveel mensen?”

Verbaasd kijkt de eigenaar van het hostel mij aan.

“Die mensen hebben toch ook werk nodig?”

Na drie weken op de Filipijnen vertoefd te hebben, is het tijd om een 24 uur durende reis naar de andere kant van de wereld aan te gaan.

West Hastings

De mensen zijn luidruchtig. Er wordt geschreeuwd. Mannen en vrouwen lopen straal langs me heen en besteden geen aandacht aan mijn aanwezigheid. Ik hoor diverse talen om me heen gonzen. Mensen zijn gehaast en zichtbaar geïrriteerd. Na drie maanden in landen te zijn geweest waar een bepaalde vorm van respect en rust heerst, ben ik nu in een compleet andere wereld. Ik kan er niet direct een vinger op leggen, maar op de een of andere manier bevalt het me hier niet.

De goedkoopste vlucht richting Vancouver betekent een extra stop in Los Angeles. De volgende ochtend zal mijn vliegtuig richting Vancouver pas vertrekken. Ik struin wat rond op het vliegveld op zoek naar een stopcontact voor mijn telefoonoplader. Zodra ik er een gevonden heb, stuit ik op een probleem; ze gebruiken hier andere stekkers.

"Heeft u ook een verloopstekker?"

"Zeker! Dat is dan 25 dollar."

'25 Dollar voor een verloopstukje?! Ik dacht dat de USA goedkoop zou zijn.'

Mijn eerste schok nog niet te boven te zijn gekomen, bestel ik een biertje.

"8 dollar vriend."

Waarschijnlijk ben ik de afgelopen maanden erg verwend geraakt, want deze prijzen doen me bijna van mijn stokje gaan. De euro is ten opzichte van de dollar de laatste maanden blijkbaar in elkaar gestort en daar word ik nu mee geconfronteerd.

'Als een biertje al 8 dollar kost, wat zal een hotel dan wel niet kosten?'

Ik besluit om de tijd tot mijn volgende vlucht uit te zitten in de hal van het vliegveld. Al slapend in een stoel en dwalend door de lege hallen wordt het ochtend. Ik kan eindelijk inchecken voor mijn vlucht naar Vancouver.

Als ik na mijn vlucht in het centrum van Vancouver uit de metro stap, komt me een sterke geur van wiet tegemoet. Rustig ademhalen doet me al haast stoned raken. Overal zie ik zwervers op de stoep liggen. Mensen houden hun hand op of zwaaien met een kartonnetje met een tekst erop.

'Geld voor wiet alstublieft.'

'Voor een dollar accepteer ik het om uitgescholden te worden.'

Ik krijg een beetje de indruk dat het voornamelijk backpackers zijn, die hier zijn blijven hangen vanwege de aanwezigheid van de goede kwaliteit aan wiet. Met een doktersrecept kan je hier de beste medicinale wiet verkrijgen. Het proces is vrij eenvoudig. Je gaat naar een winkel waar men wiet verkoopt en via een internetconsult, waarbij je bijvoorbeeld aangeeft hoofdpijn te hebben, schrijft de dokter wiet als pijnstiller voor. Vervolgens krijg je het medicijn direct overhandigt.

Waarom ze op straat leven, wordt me al snel duidelijk als ik bij een hostel arriveer. Omgerekend zo'n 30 euro voor een nacht op een kamer met 3 anderen. Daar had ik in Manilla een gloednieuwe hotelkamer voor en dan ook nog eens inclusief een goed ontbijt. Gelukkig is het maar voor zo'n twee dagen, want via internet zie ik dat mijn motor al bijna in de haven moet zijn.

De volgende ochtend loop ik al weer vroeg door de straten van

Vancouver. Zonder enige vorm van voorbereiding dwaal ik rond door de diverse straten: een winkelstraat met dure merken, luxe kantoren, statige gebouwen, en luxe villa's in een mooie woonwijk. Als je de straatslapers en de wietgebruikers even wegdenkt, dan lijkt Vancouver een welvarende stad.

'West Hastings street' lees ik op het straatnaambordje. Hoe verder ik de straat afloop, hoe geschokter ik raak. Hier moet het zijn geweest, waar menig zombiefilmregisseur zijn inspiratie heeft opgedaan. Ik loop door een straat vol met uitgemergelde 'lijken'. Voor mijn ogen zet iemand een naald in zijn arm. Mensen liggen als verdoofd op straat of komen met de blik op oneindig voorbij geschuifeld. Kilometers lange voetgangerspaden bezaaid met mensen. Mensen op weg naar hun werk stappen achteloos over de liggende zombies heen. Ik kijk naar de overkant van de straat waar iemand uit de vuilnisbak een restje eten aan het plukken is en waar een aantal anderen net hun uitkering hebben doorgesluisd naar de lokale dealer. Het is 's ochtends al druk in de bar waar wordt geadverteerd met goedkoop bier. Mijn zicht wordt echter al snel ontnomen; een Bentley komt door de straat gereden.

Na kilometers van ellende beland ik na een aantal afslagen op een hoofdweg. Een Ferrari komt voorbij gereden, terwijl ik gelijktijdig word opgeschrikt door het 12 cilinder geluid van een Lamborghini. Als ik terugkom bij mijn hostel, kan ik me niet meer herinneren hoeveel 'supercars' ik hier heb gezien. Vancouver presenteert zichzelf als een stad met een extreem contrast tussen kansloos en kansrijk. Het achterliggende verhaal krijg ik te horen van een lokale bewoner van Vancouver.

"Ze hebben veel instellingen gesloten en veel mensen met psychische problemen leven nu op straat. Ze krijgen wel een uitkering, maar sluizen die meteen door naar de drugsdealers. De dealers zijn degene die rijk aan het worden zijn.

Je ziet het verschil tussen rijk en arm ook rap toenemen door de Chinezen die hier in groten getale naar toe komen. Het zijn allemaal rijke Chinezen, die veel te veel geld betalen voor hun huis, waardoor de huizenprijzen hier explosief zijn gestegen. Het is nu voor de

gewone man vrijwel onmogelijk geworden om nog een huis te kunnen kopen in Vancouver."

Na het aanhoren van een hoop frustratie, besluit ik weer vroeg te gaan slapen. Als ik de volgende ochtend nog geen bericht heb gehad over mijn motor, besluit ik om zelf te informeren.

"Ik zie dat de boot al is aangemeerd. Kan ik vandaag mijn motor ophalen?"

"Dat gaat waarschijnlijk na het weekend worden."

Dat betekent nog eens drie dagen in Vancouver wachten. Mijn hostel is inmiddels volgeboekt, dus ik moet op zoek naar een ander hostel. Tijdens mijn zoektocht passeer ik een groot stadion. 'BC Lions' lees ik in het groot op de voorgevel. Voor de ingang zijn de cheerleaders de bezoekers al aan het opwarmen voor de wedstrijd. Genoeg aanleiding om mijn eerste American Football ervaring te ondergaan. Mensen zijn uitgedost in het oranje en als ik plaatsneem op mijn plek zijn een aantal fanatieke fans al druk doende met het beledigen van de enkele atleten op het veld. Alhoewel, atleten? Bij sommige spelers komt de buik onder het shirt door zetten.

De stadionspeaker pept het publiek op, de cheerleaders doen hun dansje, het publiek schreeuwt. Dit belooft wat. Niet op de hoogte van de spelregels zit ik enthousiast te wachten tot het spektakel gaat losbarsten. Dan zijn daar de spelers. Een voor een komen ze onder luid gejuich van het publiek uit de tunnel gerend. Bij mij neemt intussen de spanning ook toe. Ik heb er zin in. Eindelijk, na een show van een half uur, begint het spektakel dan daadwerkelijk.

Althans, ik knipper met mijn ogen en het spel ligt stil.

'De scheidsrechter heeft blijkbaar zijn zakdoek laten vallen. Zal wel als grap bij de show horen.'

Zodra het spel hervat wordt, vliegt er weer een zakdoek door de lucht. Het spel ligt alweer stil. Het 'spektakel' waar ik op gehoopt had, blijkt een gepruts te zijn met een bal, waarbij de scheidsrechter ongeveer 35 keer per minuut het spel stil legt door middel van het gooien van een zakdoek. Tijdens het eerste kwart betrap ik me er al

op dat ik constant op de klok kijk om te zien wanneer de cheerleaders het veld weer gaan overnemen. Nu snap ik ook waarom ze bij deze sport cheerleaders nodig hebben; een van de meest saaie sporten in de geschiedenis voltrekt zich hier voor mijn neus. Er is nog meer actie bij curling.

Na het weekend word ik gebeld door het bedrijf dat het papierwerk voor mijn motor regelt. Ik moet langskomen om het papierwerk te regelen en vervolgens de douane te bezoeken voor mijn motor.

Zodra ik met mijn hele papierhandel bij de douane sta, schudt de doanebeambte met z'n hoofd.

"Je motor is nog niet vrijgegeven. Kom morgen maar terug."

Chagrijnig verlaat ik het douanekantoor. Na een telefoontje met het bedrijf dat de afhandeling van mijn motor regelt, blijkt mijn container eruit te zijn gepikt voor nader onderzoek. De motor wordt voor onbepaalde tijd vastgehouden. Na een week wachten, krijg ik eindelijk het bevrijdende nieuws: ik kan mijn motor ophalen! Op naar het noorden! Op naar Alaska!

Canadees wild

Na in totaal zo'n tien dagen wachten in Vancouver sta ik eindelijk naast een grote houten kist. Mensen komen langs om te kijken wat er uit de verpakking komt en gaan een praatje aan.

"Hoe heb je dat geregeld met de verzekering hier?"

Aangezien ik mijn verzekering normaliter bij de grens van een land afsluit, heb ik me nog niet al te druk gemaakt om deze vraag.

"Ik hoop dat ik die hier ergens kan afsluiten."

Met een paar verzekeringsadressen op zak, start ik de motor.

"Ik wil mijn motor graag verzekeren."

"Geen probleem. Je papieren graag."

Ik overhandig mijn motorpapieren, rijbewijs en paspoort.

"Je hebt een buitenlands kenteken. Je moet de motor eerst importeren."

"Ik wil het land alleen maar doorkruisen. Ik heb een tijdelijke verzekering nodig."

"Een motor met een buitenlands kenteken kan je hier niet laten verzekeren. Hetzelfde geldt voor de USA. Je moet de motor eerst importeren of je moet een verzekering in Europa afsluiten."

Bij een andere kantoor krijg ik hetzelfde verhaal te horen. Ik strijk neer op een plek met wifi om daar een aantal verzekeringsmaatschappijen in Europa aan te schrijven.

"Een verzekering is alleen per jaar mogelijk."

Dit is vanwege de prijs geen optie. Ik probeer het bij een andere verzekeringsmaatschappij.

"Verzekering kost je 210 euro per maand en is over 10 dagen effectief. Je bent dan verzekerd voor 20.000 dollar."

Tien dagen wachten op een verzekering die maximaal 20.000 dollar vergoed.

'Ik doorkruis Canada en de USA wel zonder verzekering.'

Met de motor weer bepakt en perfect rijdersweer ga ik over perfecte wegen naar het noorden. Bij elke stop word ik aangesproken.

"Waar ga je heen?"

"Alaska!"

Dit antwoord heeft verschillende reacties tot gevolg. Allemaal met dezelfde conclusie.

"Je bent veel te laat in het seizoen! Het sneeuwt daar al!"

Ondanks deze waarschuwing, besluit ik om toch naar het noorden te gaan en te kijken hoever ik kan komen in Canada. Ik kronkel me een weg omhoog door bossen waarvan de bladeren door de herfst al geel gekleurd zijn. De natuur is fantastisch in dit gedeelte van Canada en de uitgestrektheid is ideaal om een slaapplek in het bos op te zoeken.

Zodra ik een zandpad insla zie ik de weg ineens met een flink gradient naar beneden lopen. De weg is flink aangetast door regenval en er lopen diepe geulen naar beneden. Ik realiseer me dat ik op moet passen. Staand op de stepjes kom ik op een vlak stuk.

'Shit! Het is hier bewoond.'

In het dal staan tal van boerderijen met grote pickups voor de deur. Ondanks de honger en vermoeidheid realiseer me dat ik hier mijn tent niet kan opzetten. Ik draai de motor, zucht een keer, geef gas, schakel op

'ROOOOOOOAAAAR'

De motor gaat achteruit de helling af. Het groene licht van de neutraalstand op mijn dashboard geeft niet het geruste gevoel dat groen licht zou moeten geven. Ik probeer de motor nog in de versnelling te krijgen, maar moeder Canada sluit de Ténéré al aan haar boezem. Blijkbaar bevalt het wel aan de moederborst, want met geen mogelijkheid krijg ik de motor weer overeind. De motor ligt in een vreemde hoek in een greppel en op de zanderige ondergrond krijg ik met mijn laarzen geen grip om hem overeind te krijgen. Ik besluit de weg omhoog te lopen. Op zoek naar hulp.

Staand aan de doorgaande weg, wacht ik op een voorbijganger. De eerste auto die voorbij komt stopt en de man loopt met me mee naar beneden. Samen krijgen we de motor weer op de wielen. Nadat ik de bekapping heb gefatsoeneerd, geeft de man me nog een waarschuwing mee.

"Je moet hier niet zomaar kamperen. Er zijn in dit gebied veel beren dit jaar."

Ik heb echter de marketingtruc van Canada al wel door. Ze waarschuwen toeristen dat er beren zijn om ze vervolgens te strikken voor hun expedities. Na zo'n week gekampeerd te hebben in diverse bossen en na meer dan 1000 kilometer gereden te hebben door Canada, heb ik nog geen beer gezien.

Zodra ik ergens een mooie bossage heb gevonden, knijp ik in de rem. Ik rijd door de struiken, totdat ik voor mijn idee onzichtbaar ben

vanaf de weg.

'Een mooie plek om te kamperen!'

Ik gooi de bekpakking van de motor en begin met het opzetten van de tent. Tevreden kijk ik naar het eindresultaat als ik word opgeschrikt door een geluid. Ik draai me om en kijk recht in de ogen van een hertachtige. Zover mijn kennis reikt moet dit een Caribou zijn en wel een mannelijke variant. Een groot gewei siert de kop van het hert. Enthousiast pak ik de camera en maak een foto. Intussen blijft de Caribou me strak aankijken. Langzaam bekruipt me het gevoel van ongerustheid.

'Is zo'n beest eigenlijk gevaarlijk?'

De bok geniet gezelschap van twee hinds.

'Zou het hert extra gevaarlijk zijn als er twee vrouwtjes bijlopen?'

Met mijn camera in de hand staar ik het beest aan. De eerste van de zeven kleuren heeft zich al van mij afgescheden. Dan ineens.....een geluid vanaf de richting van de weg.

De herten wenden hun kop richting het geluid. Als een malloot duik ik in mijn tent en kijk ik vanachter de tentingang toe hoe de bok en zijn vrouwtjes doorgaan met grazen.

'Daar heb ik me weer als een ware padvinder uitgered!'

Met een goed gevoel rits ik die avond mijn tent dicht en val ik in slaap. Het duurt niet lang of ik word tijdens mijn slaap opgeschrikt door vreemde geluiden. Een hoog indringend geluid stijgt vlakbij mijn tent op. Met mijn summiere kennis van de dierenwereld is het voor mij compleet onduidelijk welk dier mij met een nachtelijke lokroep komt verleiden. Voorzichtig rits ik de tentdeur open. In het

donker zie ik de silhouetten van verschillende herten.

De volgende dag moet ik uitkijken waar ik loop. Rondom mijn tent bevinden zich vele keutels. Met een gevoel van dapperheid pak ik mijn tent in. Nog voordat ik de boel helemaal heb ingepakt, komt er een volgende gast langs.

Op gepaste afstand passeert een herdershond mijn kampeerplek. De hond draait zijn kop naar me toe en ik krijg een ongemakkelijk gevoel.

'Is het wel een hond? Is dat geen.....WOLF?!

Als een dolle begin ik te malen.

'Leven die beesten niet in roedels?'

Zodra die gedachte in me opkomt, zie ik ineens meer beweging.

'Nog een wolf!'

Wolven zijn schuw en houden zich normaal niet op in het bijzijn van mensen. Althans, dat is wat ik denk te weten van wolven.

'Waarom kijken de wolven mij aan en rennen ze niet weg?'

Ik geloof het wel met deze dierenbende. Tijd om mijn ervaring in het oppakken van de motor aan te spreken en een tandje bij te zetten. In recordtempo zit ik op de motor en rijd ik door de struiken terug naar de weg.

Hoe noordelijker ik in Canada kom, hoe meer ik de uitspraak "Je bent te laat in het seizoen!" serieus ga nemen. Het is echt merkbaar kouder aan het worden. De binnenvoering zit in de jas, alle ventilatieopeningen zijn dicht en ik heb meerdere lagen merinowollen shirts over elkaar heengetrokken. 's Nachts lig ik in

twee slaapzakken en hou nog wat extra kleren aan.

Als ik 's ochtends in het nationale park Jasper wakker word, merk ik al snel dat de toenemende kou geen verbeelding is.

'Het tentdoek is bevroren!'

Het gras is voorzien van een laagje ijs en het is serieus koud. Ik rits de tent snel weer dicht en trek de slaapzak nog eens over mijn hoofd. Het lijkt er die dag echter niet warmer op te gaan worden. Als ik een paar uur later de rits weer open doe, zie ik de sneeuw langzaam naar beneden dwarrelen. Alaska is nog een flink stuk rijden en alle kilometers die ik nu nog noordelijker ga, moet ik later weer terug in mogelijk nog slechtere weersomstandigheden. Ik besluit dan ook om het Alaskaplan te vergeten en via diverse nationale parken weer naar Vancouver te rijden.

Na een paar dagen door kou, sneeuw en hagel gereden te hebben, kom ik weer in lager gelegen gebied. Het weer en het landschap zijn een stuk vriendelijker en dat maakt het rijden meteen een stuk aangenamer. Met name ook het feit dat de grote brede wegen door de nationale parken zijn ingeruild voor mooie bochtige wegen, doet me weer opfleuren.

Op het moment dat het tijd wordt om een slaappleats te zoeken voor de nacht, rijd ik door agrarisch gebied. De ene boerderij wisselt de andere af. Af en toe rijd ik door een klein dorpje. Alle weilanden zijn hermetisch afgesloten door middel van een hekwerk. Een kleine ramp als je op zoek bent naar een plek om je tent op te zetten. Zodra de schemering begint te vallen, passeer ik een staatspark. Het park heeft de mogelijkheid om te kamperen, dus ik besluit om daar het terrein op te rijden.

"23 Dollar per nacht."

'23 Dollar om mijn tent op te zetten?!

Uiteraard komt mijn Nederlandse gierigheid weer boven.

"Dat vind ik veel te duur! Kan ik alleen gebruik maken van uw douche?"

Na een goede warme douche bereid ik me weer voor om mijn zoektocht naar een slaapplek voor te zetten. Zodra ik wil opstappen komt de vrouwelijke beheerster op me af.

"Mensen afkomstig uit Britisch Colombia en 65 plussers krijgen 50% korting. Aangezien ik het vandaag voor het zeggen heb en omdat ik het idee heb dat je de 65 al wel gepasseerd moet zijn, mag je hier staan voor 11,50."

Er zit nog een klein uurtje in de dag, dus ik besluit om eerst door te rijden naar de dichtbijzijnde stad om wat te eten. Op weg ernaartoe dient zich geen enkele andere kampeerplek aan. Ik rijd terug om die nacht voor 11,50 dollar door te brengen op het staatspark. Het voordeel is dat ik in de ochtend in ieder geval weer gegarandeerd ben van een douche en daarnaast hoef ik me geen zorgen te maken over het Canadese wild.

De Schot

Ergens in een buitenwijk van Vancouver loop ik door de supermarkt. Mijn slaappleats heb ik al gevonden, maar voordat ik mijn tent ga opzetten, wil ik eerst de nodige boodschappen doen voor het avondeten. Na deze vergaard te hebben, sta ik mijn boodschappen weg te stoppen in de bagagetassen. Nog voordat ik alles heb opgeborgen, komt er een man naar me toe. De man, Alan, blijkt een Schot te zijn. Intussen woont hij alweer een flink aantal jaren in Vancouver. We praten wat over mijn reis en zijn bestaan in Vancouver, als er zich een andere man in het gesprek mengt.

"Waar ga je vannacht slapen?"

"Ik ga mijn tent hier ergens in de buurt opzetten."

"Hier vlakbij is een camping, daar kan je wel staan."

Nog voordat ik kan reageren, komt Alan tussen beide.

"Ik heb een tuinhuisje. Als je wilt mag je daar wel slapen."

Ik rijd achter Alan aan en beland in een mooie buurt net buiten Vancouver. Aangekomen word ik ontvangen door zijn Duitse vrouw en twee kinderen. De dochter kijkt me nogal wantrouwig aan. De verschijning van een motorrijder die 's nachts in de bosjes slaapt, is nou ook niet echt meteen erg vertrouwenswekkend. Ze besluit dan ook om met Alan mee te gaan om pizza's te halen. Wachtend op het avondeten laat de zoon mij een aantal foto's zien van Ferrari's en Lamborghini's.

"Dit is de parkeerplaats van mijn school."

Leerlingen die met een 'supercar' naar school gaan. Mijn eerste auto

was een 15 jaar oude roestige Volvo 440.

Na de pizza en een aantal goede glazen wijn gaan de vrouw en dochter naar bed en vedwijnt de zoon naar zijn spelcomputer. Alan en ik blijven nog wat aan tafel praten.

"In Schotland was ik motorkoerier. Ik had net zo'n ongeschoren hoofd als jij en liep met mijn leren jas gebouwen binnen waar iedereen in pak liep. Ondanks mijn ruige look, zag je de vrouwen voornamelijk naar mij kijken in plaats van naar de nette heren.

Ik ben jaloers op wat je doet. Ik zit er over te denken om ook weer een motor te kopen."

Alan staat op en loopt naar de kast. De kast wordt geopend en Alan komt terug met twee flessen en twee glazen. Zoals het een echte Schot betaamt: Schotse single malt! Een 18 jaar oude Talisker staat voor mijn neus.

"Mijn dochter vind het gek dat ik iemand in de supermarkt heb opgepikt en hier laat slapen. Ze is bang dat als ze morgen opstaat, jij weg bent en het hele huis hebt leeggehaald. Net alsof jij nog een tv op de motor kan meenemen."

Lachend schenkt Allen de glazen nog eens vol. Na een goede avond met goede verhalen duik ik het tot slaapkamer omgebouwde tuinhuis in.

De volgende dag word ik voorzien van een goed ontbijt en kan ik met een volle maag weer op pad. Ik zet koers naar de grens met de USA.

Verzekeringsparanoia

Geluidsignalen van een achterop komende politiewagen doen me in de spiegels kijken. In mijn spiegels zie ik het geflits van blauwe en rode lichten.

'Nu ben ik dan echt de klos!'

Ik stuur de motor de berm in en realiseer me dat dit wel eens een duur grapje kan gaan worden. Aangezien ik geen verzekering heb, heb ik besloten om zo snel mogelijk de USA te doorkruisen. Om niets aan het toeval over te laten, zorg ik dat ik me overal netjes aan de regels houd om me niet onnodig in de kijker te spelen.

'Heb ik dan toch te hard gereden? Werkt mijn knipperlicht niet?'

Constant ben ik bezig om de maximale snelheid van mijl per uur om te rekenen naar kilometer per uur.

'De aangegeven snelheid plus de halve snelheid plus 10 procent van het resultaat.'

Met de tellerafwijking erbij rijd ik dan ongeveer de snelheid zoals aangegeven op de borden.

'Heb ik dan toch een rekenfout gemaakt?'

Wachtend tot de agent uit de Ford Mustang patrouillewagen gaat stappen en mij gaat vertellen wat het probleem is, zie ik de auto met onverminderde snelheid naderen. Vol gas komt de politiewagen voorbij gereden. Opgelucht haal ik adem.

'Oefffff, ze hoeven mij niet te hebben!'

Ik rijd de berm weer uit en vervolg mijn weg. Een prachtige weg met

serieuze bochten. De volledige concentratie is nodig om niet onverhoeds de bocht uit te vliegen. Een tiental bochten verder lijkt dat de reden te zijn geweest waarom de politiewagen mij voorbij snelde. Agenten staan het verkeer te regelen; een Harleyrijder heeft de bocht niet kunnen houden en is van de weg geraakt. Zoals ik in Zuid-Korea al ervaren heb: een Harley is niet gemaakt voor smalle wegen met krappe bochten.

Ik passeer de agenten en zet onbewust mijn reis met extra voorzichtigheid voort. Overal waar de weg enigszins slecht is, staat er een bord met de vermelding dat motorrijders het extra voorzichtig aan moeten doen. In veel gevallen ontgaat mij echter waarom de weg slecht zou zijn. De Yamaha en ik zijn intussen veel slechter gewend, en zonder enige moeite rijden we gewoon overal over- of doorheen.

Bij elke aanblik van een politiewagen of een agent slaat de paranoia weer toe. Zodra ik weer een patrouillewagen achter me zie, rijd ik het parkeerterrein op van een supermarkt. Wachtend tot de wagen uit het zicht is, zet ik vervolgens mijn weg weer voort. Een aanhouding kan resulteren in een honderden dollars dure boete, afsleepkosten en een verblijf van 10 dagen in een hotel om alsnog mijn verzekering te regelen. Mijn ontwijktactiek lijkt aardig goed te werken, totdat ik een "mr. Orange-achtige situatie" niet kan ontlopen.

Zodra ik mijn motor parkeer bij de pomp van een tankstation zet tegelijkertijd een agent zijn patrouillewagen op de parkeerplaats. Gelukkig kan ik bij de pomp zelf pinnen en kan ik op die manier een confrontatie met de lokale sherrif ontlopen.

'Het pinapparaat is buiten gebruik, betaal bij de kassa.'

Het valt me op dat een van de agenten naar mijn motor kijkt. Vertrekken zonder te tanken zal extra aandacht op me vestigen. Zo nonchalant als mogelijk zet ik mijn meest stoere blik op en loop naar

binnen. De andere agent staat bij de kassa en praat met de bediende. In afwachting tot de agenten weer vertrekken, besluit ik om eerst wat eten te halen, zodat ik meteen een plek kan zoeken om te kamperen. Zodra ik echter mijn noodles, chips, water en bananen bij elkaar verzamel heb, staat de agent nog steeds te ouwehoeren bij de kassa. Ik loop naar de kassa, kijk de agent verongelijkt aan en gooi mijn producten op de balie.

"En 7 dollar op pomp 7!"

De bediende scant mijn producten, waarna de agent afscheid neemt en weer met zijn partner op pad gaat.

'Lucky number 7!'

Een brede voornamelijk rechte weg leidt me verder naar het zuiden. Hoe verder ik richting het zuiden kom, hoe warmer het wordt. Om de zoveel kilometer word ik op de hoogte gebracht van de evacuateroute in het geval van een overstroming. Ik rijd op de westelijke kustroute: Highway 1. Af en toe besluit ik om iets van de Highway af te wijken om de saaiere stukken over te slaan en wat bochtige wegen te zoeken.

Naarmate de temperatuur toeneemt lijkt ook het toerisme een steeds belangrijker bron van inkomsten te worden. Overal zijn er 'state parks' en zie je borden met advertenties voor stapplaatsen voor campers. De meeste toegangswegen naar bossen of open velden zijn afgesloten voor verkeer. Mogelijk om te voorkomen dat er wordt wild gekampeerd. Met prijzen van meer dan 30 dollar ben ik echter niet van plan om op een 'state park' te gaan staan. Ik pas dan ook mijn zoektaktiek aan.

Voordat de zon helemaal onder is moet ik een plek hebben gevonden. Ik begin dan ook meestal zo'n 2,5 uur voor die tijd met zoeken. Het

eerste uur accepteer ik alleen goede kampeerplekken, het tweede uur accepteer ik ook de iets minder aantrekkelijke plekken en het laatste half uur heb ik geen keus meer en moet ik elke slaapmogelijkheid accepteren.

Als ik weer op zoek ben naar een slaapplek lijkt het onmogelijk om een plek te vinden. Overal staan borden 'verboden te kamperen'. Zodra het laatste half uur van mijn zoektocht ingaat en de honger en vermoeidheid echt toe beginnen te slaan, moet ik toch gaan toegeven aan een betaalde plek.

Als ik een zijweggetje passeer, waag ik nog een laatste poging. Het weggetje leidt naar beneden en als ik de bocht naar rechts maak, sta ik voor een gesloten hek. De plek waar ik me momenteel bevind is echter niet zichtbaar vanaf de hoofdweg en er is voor het hek ruimte genoeg om mijn tent kwijt te kunnen. Dat er her en der afval gedumpt ligt kan me niet veel schelen. Ik zit immers in mijn laatste half uur.

Zodra de tent staat, valt me op dat tussen het afval ook een vrouwenentas met alle toebehoren is gedumpt.

'Vrouwenkleding, schoenen, makeuptasjegevolg van een straatroof, slapen hier al mensen, een verkrachting?!'

De omgeving sprong al in het oog door de diverse auto's die op verlaten plekken compleet gestript langs de kant van de weg stonden. Niet helemaal gerust over de veiligheid van deze omgeving ga ik slapen. Het is inmiddels donker en het is onmogelijk om nu nog een andere plek te gaan vinden.

's Nachts schrik ik ineens wakker van een geluid.

'Wat was dat?'

Mezelf voorhoudende dat er niets aan de hand is, draai ik me om en probeer weer verder te slapen. Zodra ik weer wegdommel, schrik ik wakker van het volgende geluid.

'Er is daar iemand!'

Met de zaklamp in de aanslag, rits ik de tent open.

'Zijn het de straatrovers? Zijn het de mensen die hier normaliter hun tijd doorbrengen? Zijn ze mijn motor hier ter plekke aan het strippen?'

Ik doe mijn zaklamp aan en schijn in de richting van het geluid. Ik zie nog net een vogel verschrikt opvliegen. Na een onrustige nacht word ik de volgende dag wakker en pak de boel weer in om een 'state park' te zoeken voor een warme douche.

Na een flink aantal kilometers en een aantal stops bij diverse hamburgtenten is het weer tijd om mijn zoektaktiek toe te passen. Ik ben van de hoofdweg afgegaan om de kans op een vindplaats te vergroten. Al snel passeer ik een zandpad. Ik draai de motor en rijd het zandpad op. Mijn kansen op het vinden van een goede kampeerplaats nemen significant toe.

Als ik het zandpad volg, zie ik een mooie plek om mijn tent op te zetten. Ik kan de plek maar op een punt bekritisieren: op diverse plekken liggen patroonhulzen op de grond. Patroonhulzen kunnen me echter al niet eens meer verontrusten. Op veel plaatsen waar ik de tent op zet, vind ik hulzen. Het blijft vreemd om in een land te rijden waar vuurwapens gewoon in een winkel verkrijgbaar zijn.

Ik loop binnen bij een Yamahadealer om een nieuw lampje te kopen voor de koplamp. Geschokt sta ik voor de vitrine met vuurwapens en bijbehorende patronen. Nieuwsgierig over het gemak waarmee zo'n wapen gekocht kan worden, doe ik een poging om er eentje aan te

schaffen:

"Een lampje voor mijn motor en een .38 voor mij alstublieft."

Ik heb geen idee wat ik koop met een .38, maar het klinkt in ieder geval professioneel.

"Geen probleem! Je hebt alleen een bewijs van goed gedrag nodig."

"Bewijs van goed gedrag? Dat gaat moeilijk worden. Doe alleen de .38 dan maar."

Na het lampje vervangen te hebben, ga ik weer met verlichting op weg. Het voeren van licht in de bosrijke omgeving is zeker geen overbodige luxe. Indrukwekkend hoge bomen rijzen op aan beiden kanten van de weg. Via het park met de 'redwood trees' rijd ik Californie binnen. Fantastische wegen die parallel lopen aan de hoofdweg doen me langzaam al kronkelend afdalen richting San Francisco.

'Verboden banden te verwisselen.'

Met complete verbazing rijd ik de Golden State Bridge op.

'Waarom zou je hier überhaupt je banden willen gaan verwisselen?'

Als je al je banden zou willen verwisselen, dan doet geen enkel weldenkend mens dat midden op straat. Je zou net zo goed een bord op kunnen hangen met de tekst:

'Verboden om midden op de weg te poepen!'

Een gevoel van euforie overspoelt me op het moment dat ik naar links kijk; de skyline van San Francisco strekt zich voor me uit. Ik rijd over de Golden State Bridge en meng me tussen het drukke verkeer. De drukte en de diverse stoplichten doen mijn gevoel van

euforie snel verdwijnen. Zodra ik een mogelijkheid zie om mijn motor aan de kant van de weg te zetten, stuur ik naar rechts en zet de motor uit. Voor de zekerheid controleer ik op mijn navigatie of er niet een andere weg is. Het lijkt er echter op dat ik echt de weg door San Francisco moet hebben.

Ik vorder gestaag en na twee uur lijkt ik nog steeds in bewoond gebied te zitten. Het wordt al later en het is tijd om een slaapplek te zoeken. Niet alleen vanwege de tijd, maar ook vanwege de vermoeidheid en de honger. Ik rijd door Silicon Valley, als ik besluit om van de hoofdweg af te gaan en om snel iets te eten. Het begint intussen al te schemeren. De vermoeidheid doet me verlangen naar een slaapplek. Er lijkt echter nog niet echt een einde te komen aan de bewoonde wereld. Via internet besluit ik het goedkoopste hotel in de buurt te zoeken. In een typisch Amerikaans motel, plof ik die avond op mijn bed.

Ik besluit om de volgende dag van de kustroute af te wijken en het binnenland in te rijden. Een kleinere grensovergang in het midden van Mexico zal waarschijnlijk wat rustiger verlopen.

Na door diverse canyons te hebben gereden, kom ik in de hitte van de woestijn van Arkansas. Het grootste nadeel van de woestijn is niet de hitte, maar de ongelooflijke saaiheid. Je zou denken dat een woestijn genoeg ruimte herbergt om een goed bochtig circuit te bouwen. Helaas zijn de wegenarchitecten hier niet geïnspireerd geraakt door de overloed aan ruimte. Honderden kilometers aan kaarsrecht asfalt is het gevolg. Het enige lichtpunt is de ruimte die de woestijn biedt om mijn tent op te zetten.

Hoe dichter ik bij de grens van Mexico kom, hoe bezorgder de mensen over mijn toekomstige gezondheidstoestand worden. Als de mensen horen dat ik door Mexico naar het zuiden ga, krijg ik diverse reacties. Het komt er in alle gevallen op neer dat het gevaarlijk is en

dat het land gecontroleerd wordt door drugsbendes. Ik kan beter met een groep gaan en als ik alleen ga, kan ik beter de eerste honderden kilometers na de grens niet stoppen. Dat belooft nog wat!

Beroofd en berooid?

Nog 60 kilometer naar de Mexicaanse grens....nog 50.....nog 40.

'Zal het echt zo'n chaos zijn aan de grens? Zijn het echt de drugsbendes die het daar voor het zeggen hebben?'

Nog 30.....nog 20. De spanning neemt toe.

'Zullen ze een eenzame motorrijder met rust laten of zullen ze me overvallen en me ontdoen van al mijn bezittingen?'

Nog maar 10 kilometer van de grens verwijderd. Ik tank mijn motor nog een keer helemaal vol, smeer de ketting en controleer het oliepeil. Na een goed vullend ontbijt weet ik zeker dat ik de eerste honderden kilometers in Mexico niet hoeft te stoppen.

Het is erg rustig op de weg, dus voordat ik het weet zie ik de grens al opdoemen. Verbazingwekkend genoeg is er niets van een rij te bekennen. De motor hobbelt over een paar verkeersdrempels heen.

'Waar zijn de grensbeambten? Waren die drempels dan het enige wat de USA en Mexico van elkaar scheiden? Was dat al de grensovergang?'

Dit was overduidelijk de meest makkelijkste grensovergang tot nu toe. Niemand heeft me gestopt of om mijn papieren gevraagd. Niemand heeft een blik op de motor of mijn bagage geworpen. Tevreden rijd ik Nogales binnen. De Spaanse muziek schalt her en der uit de boxen en het is druk op straat. De mensen hebben ineens een compleet ander uiterlijk. Lichte motoren schieten me her en der voorbij en de berijders kijken belangstellend om. Het gevoel van tevredenheid en de goede eerste indruk kan echter nog niet de spanning helemaal wegnemen. De algemene waarschuwing blijft in mijn hoofd

doordreunen.

'Rijd de eerste honderden kilometers door zonder te stoppen!'

Als ik Nogales uitrijd wordt de tevredenheid over de makkelijke grensovergang getemperd.

'Ik heb geen stempel van Mexico in mijn paspoort. Mijn motor is niet toegelaten door de douane.'

Door de waarschuwingen van diverse Amerikanen was ik gefocust om zo snel mogelijk de grens over te steken. Ik heb geen moment gedacht aan de normale grensprocedure. Ik voel er weinig voor om terug te rijden, dus ik besluit om in de volgende grote stad te verblijven en daar naar het politiebureau te gaan.

Na zo'n tien kilometers rijden, zie ik een bord naast de kant van de weg.

'Toeristen rechtsaf'

Ik besluit gehoor te geven aan het verzoek en kom uit op een groot parkeerterrein. Diverse gebouwen doen me vermoeden dat dit wel eens een douanepost zou kunnen zijn. Na betaling van een tiental euro krijg ik inderdaad mijn ingangsstempel.

"U mag 6 maanden in Mexico verblijven met uw motor."

Ook hier wordt geen blik geworpen op mijn motor of de bagage. Een businesscase om drugs een land in te smokkelen waar ze zelf juist met een exportprobleem zitten, is uiteraard ook wel moeilijk te maken.

Gespannen vervolg ik mijn weg. Het stikt hier immers van de drugsbaronnen en andere criminelen. Ik rijd over een doorgaande

weg langs diverse grote boerderijen. Het platteland doet liefelijk aan en nergens zie ik ook maar iets van dreiging. Waarschijnlijk ben ik een gelukkig man. Totdat.....

'Ik dacht dat vuurwapens hier verboden waren?'

Blijkbaar heerst hier een soort van agressie jegens de verkeersregels. Op weg naar het zuiden passeer ik diverse verkeersborden, die zijn doorzeefd met kogelgaten. Voor mij gaan echter gewoon de handen omhoog en bij een tankstation krijg ik het verzoek van de pompmedewerkster om haar als reisgenoot mee te nemen. De enige dreiging lijkt in mijn hoofd te zitten. Voordat ik het weet rijd ik het centrum van Hermosillo, de hoofdstad van de Mexicaanse staat Sonora binnen. Het lijkt erop dat ik me voor niets heb laten bang maken.

Na drie weken overwegend kamperen en elke dag gereden te hebben, is het tijd om wat te relaxen. Ik besluit daarom een aantal dagen in Hermosillo te blijven. In mijn beste Spaans boek ik een hotelkamer voor een paar dagen. Spaans, ooit een cursus gedaan, maar het niveau van 'baby spaans' ben ik nooit ontgroeid. Mexicanen blijken echter supervriendelijke mensen en met een lachend gezicht word ik verbeterd en heb ik een kamer geboekt.

Die avond beland ik in een uitgaansgelegenheid aan een tafel met twee Mexicanen en een Belg. Ondanks de aanwezigheid van drie verschillende nationaliteiten is Hermosillo zeker geen toeristische trekpleister. De stad moet het voornamelijk hebben van de groeiende industrie. Om me heen hoor ik de Spaanse taal schallen in de vorm van diverse gesprekken, overstemd door de luide klanken van Mexicaanse muziek. Aan achtergrondmuziek lijken ze hier niet te doen. Voor mij in ieder geval een goede atmosfeer om mijn Spaans verder aan te scherpen.

"Quatro cerveza por favor!"

We drinken een aantal biertjes en eten nacho's. Na een gezellige avond krijgen we de rekening gepresenteerd.

'Wat? Zo weinig?!

Na het dure Noord-Amerika zijn de prijzen hier een hele verademing. Voor nog geen euro heb je al een glas bier en het eten is hier ook niet duur te noemen. Dat de prijs niets zegt over de smaak en de kwaliteit wordt in deze dagen ook al snel duidelijk. Burritos, Taco's, Tortilla's, Gorditas, Quesadilla's, Enchaladas verschillende gerechten met als voornaamste overeenkomst de smaak: heerlijk! In Mexico kan ik me de komende tijd met het eten in ieder geval wel vermaken.

Naast het eten zijn ook de mensen allervriendelijkst en lijkt de sfeer in de stad altijd feestelijk. Ongestoord schalt er spaanstalige muziek uit de boxen en op de verschillende bankjes in het park zitten altijd wel mensen.

Mijn eerste verblijf in een Mexicaanse stad bevalt me wel. De inwoners zelf geven echter aan dat Hermosillo niet een van de meest sfeervolle steden van Mexico is. Aangezien ik me hier de afgelopen dagen, bij veertig graden, al aardig vermaakt heb, heb ik blijkbaar nog wat om me op te verheugen. Het wordt tijd om Mexico verder te gaan verkennen; op naar de 'Barranca del Cobre'. Een ideale uitdaging voor mij en in mindere mate voor de Ténéré, de alleskunner.

Drugsbestrijding

Via een zandpad bezaaid met keien kom ik uit in een klein dorp. Het is alweer middag en dus tijd om op zoek te gaan naar wat taco's. Zodra ik het dorpje inrijd merk ik dat er wat gaande is. Mensen lopen onrustig over straat en er zijn meer dan een gemiddeld aantal agenten aanwezig. De agenten zijn zwaar bewapend en staan met automatische wapens zenuwachtig om zich heen te kijken. De aanblik van automatische wapens in de handen van een stel zenuwachtige mannen, doet me verontrust raken over mijn lunch.

'Misschien moet ik mijn ontdekkingsreis door de Mexicaanse keuken ergens anders voortzetten.'

De bevestiging dat ik de lunch beter kan overslaan komt al snel; een pickup vol militairen komt voorbij geraasd. Vanachter zwarte bivakmutsen zijn van de gezichten alleen de donkere ogen te onderscheiden. Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat alle ogen en de lopen van het potentieel dodelijke ijzer op mij zijn gericht. Het slechte wegdek maakt me extra nerveus.

'Een hobbeltje en een van de militairen haalt mogelijk de trekker per ongeluk over!'

Er volgt een tweede en een derde pickup. Met hoge snelheden razen er ladingen vol met gemaskerde militairen langs me heen. Mijn honger is al dermate gedaald, dat ik bij het passeren van een restaurant het gas er gewoon op houd.

Het pad dat de stad weer uit leidt slingert zich een weg door de bergen. Omhoog, omlaag, een haarspeldbocht naar links om vervolgens weer naar rechts af te buigen. De motor voelt goed aan en staand op de stepjes berijd ik in een lekker tempo de gravelpaden.

Prachtig weer, prachtige uitzichten, uitdagende gravelwegen en een goed lopende machine, de beste ingrediënten om het militaire voorval snel te vergeten.

Weer een haarspeldbocht naar links en een klein foutje brengt mij iets dichterbij de rand dan dat ik eigenlijk zou willen.

'Shit! De afgrond loopt hier steil af zonder enige vorm van omheining!'

De volgende bocht besluit ik om iets verder weg te blijven van de afgrond. Het gevoel van veiligheid wordt hiermee echter niet vergroot. Het verstand draait nu op volle toeren.

'Als er nu een auto van de andere kant komt heb ik een probleem!'

Automatisch gaat het gas eraf.

'Als ik onderuit ga, dan moet ik zorgen dat ik niet naar rechts val.'

Vijf minuten geleden raasde ik nog als volleerd Dakarheld door de omgeving. Nu rijd ik als een natte vaatdoek. Gevangen in mijn eigen angst, rijd ik plichtmatig verder. Na een korte stop om wat te eten, vervolg ik de rit met een lange slingerende afdaling. De weg is niets beter geworden en de afdaling is op sommige punten technisch moeilijker dan de weg omhoog. Vreemd genoeg heb ik er weer aardigheid in en ben ik weer geschoond van elke negatieve gedachte. De ongedwongen afdaling is echter voor korte duur.

'Wat nu weer?!'

Ik krijg last van mijn nek, ik kan niet meer in mijn spiegels kijken en mijn rem- en koppelingshendel zijn ineens naar boven verplaatst. Door de trillingen zijn de bouten van mijn stuur losgeraakt. Elke keer als ik iets teveel druk zet op het stuur, zakken de spiegels weer een

beetje verder weg. Aangezien het al weer halverwege de middag is, besluit ik de motor als café racer naar beneden te rijden en in het dorp een hotel te zoeken om de boel vast te draaien.

Op zoek naar een hotel sla ik een brede weg in. Al snel blijkt de weg aan beide kanten dood te lopen. Een toevallige voorbijganger verwijst me voor een hotel naar de andere kant van het dorp. Voor een schijntje heb ik een overnachting geregeld in een oud mexicaans onderkomen. Diverse dorpingen staren me aan terwijl ik mijn intrek neem in mijn nieuwe onderkomen. Het is duidelijk dat dit niet echt een toeristische trekpleister is.

Bij binnenkomst in het dorp had ik al een kleine supermarkt ontdekt. Nadat mijn spullen uitgestald liggen in mijn kamer, besluit ik om daar wat proviand in te slaan. Ogen van de lokale bewoners priemen in mijn rug als ik voorbij kom lopen. Ondanks de vriendelijkheid van diverse mensen voel ik me niet helemaal op mijn gemak.

Zodra ik de enige geasfalteerde weg oversteek valt het me op dat er een klein vliegtuig langs de kant van de weg staat. Dat maakt meteen duidelijk waarom er ineens een strook asfalt in het midden van het dorp ligt. De brede doodlopende weg is een landingsbaan. Mijn gedachten slaan weer op hol.

'De moeilijke bereikbaarheid van het dorp, de verschillende achterdochtige blikken die me werden toegeworpen, het vliegveld.....dit moet de verblijfplaats zijn van een of andere drugsbaron!'

Nachtelijk avontuur

Elk schroefje is weer aangedraaid, het stuur staat weer in de normale stand en de bekapping zit er weer op. Het belooft weer een dag offroaden te gaan worden. Volgens mijn wegenkaart is er een pad van zo'n 100 kilometer ergens tussendoor naar het volgende dorp. De weg begint overwegend vlak en zonder al te veel moeite rijd ik over een pad langs het water. Zo nu en dan moet ik wat stukken met keien zien te overleven en rijd ik door modderplassen. Kennelijk heeft het vannacht geregend.

Na een tiental kilometers sta ik ineens voor een pad met een flink hellingspercentage. Het pad zit vol gaten en is bezaaid met stenen. De Ténéré lijkt weinig moeite te hebben met de stenen en al zwetend baan ik me een weg omhoog via diverse haarspeldbochten. Aangezien de weg lichamelijk redelijk slopend is en er nog geen eind in zicht is, besluit ik om op een iets vlakker stuk de motor even stil te zetten. Een paar minuten later zal blijken dat ik dat beter niet had kunnen doen.

Mijn TKC80 achterband heeft inmiddels al weer zo'n 13.000 kilometers erop zitten en is niet ver weg van vervanging. Zodra ik weer verder wil gaan rijden, verlies ik grip aan het achterwiel. Het achterwiel begint te spinnen. Zodra een overgebleven nop een beetje houvast krijgt op de losse gravelondergrond komt al het vermogen van de Ténéré ineens vrij. Voordat ik kan reageren wordt de motor onder een hoek van 180 graden onder mij weg gekatapulteerd.

Op een gravelweg met een flinke hellingsgraad blijkt het lastig om de boel weer overeind te krijgen. Het lijkt onmogelijk goede grip te vinden om de motor weer op het rubber te krijgen. Aangezien ik geen andere optie zie, besluit ik hulp te zoeken in het laatste dorpje dat ik gepasseerd ben. Dat betekent kilometers teruglopen.

Beneden aan de berg is een man zijn pickup aan het voorzien van koelwater uit de rivier. De man blijkt omhoog te gaan en wil mij wel helpen. Het is al heet en ik zweet dan ook als een gek. Dit blijft voor de man ook niet onopgemerkt en hij geeft aan dat er achterin de auto koud bier ligt. Op de een of andere manier hebben Mexicanen altijd en overal koud bier bij zich. Zelfs om 10 uur 's ochtends hebben ze blijkbaar al een voorraad koud liggen in de auto. Ondanks dat de tijd mijn zin in bier niet bepaalt, weiger ik toch maar. Ik heb vandaag nog een aardige weg te gaan met de motor en ik heb de motor nu al op de kant gelegd.

Achter ons rijdt een man in z'n pickup als een gek de berg op. Zodra we zijn gestopt om mijn motor overeind te zetten, komt hij voorbij gesuisd om vervolgens bijna over de motor heen te rijden. De man stapt uit, gooit zijn lege bierblik op de grond, pakt een nieuwe en vraagt of hij kan helpen. De man heeft knalrode ogen en wankelt op zijn benen. Er stijgt een sterke alcoholvlucht op als hij naast me komt staan. De motor staat al snel weer op rubber, dus hulp is niet meer nodig. Dat antwoord lijkt het signaal voor de man om de race naar boven weer voort te zetten. Na 100 meter gaat de auto echter weer in z'n achterruit. De man komt volgas achteruit naar beneden. Voordat hij naast ons tot stilstand komt, tikt hij bijna mijn motor weer op z'n kant. De man schreeuwt wat in het Spaans en spuit vervolgens weer omhoog. Spaans is voor mij al moeilijk te volgen, maar Spaans met dubbele tong is voor mij onbegrijpbaar. Gelukkig is mijn helper in staat om het te vertalen in normaal Spaans.

"De weg naar boven wordt alleen maar slechter en met je zwaar bepakte motor kan je het weleens moeilijk gaan krijgen."

Aangezien ik alleen ben en mijn helper een andere weg inslaat, besluit ik om dit keer het verstand te laten spreken.

'Genoeg avontuur, ik ga terug.'

Ik daal de berg weer af en via dezelfde weg rijd ik weer zo'n 200 kilometer terug. De eerdere berg die me eerst nog zorgen baarde, raas ik nu omhoog en voordat ik het weet sta ik weer op gloednieuw asfalt.

Vermoeid rijd ik die avond het bos in om mijn tent op te zetten. Aan het onkruid dat er op het bospad groeit is duidelijk dat hier weinig mensen komen. Als ik ver genoeg gevorderd ben, stuur ik van het bospad af totdat ik ergens uit het zicht op een open plek kom. Ik trakteer mezelf op de eerder gekochte cake en koffie voor het vinden van deze goede plek.

Als ik die avond ga slapen, word ik ineens opgeschrikt door een hoop herrie.

'Er komt een vrachtwagen aangeraad!'

Al snel wordt het me duidelijk dat ik vlakbij een spoorweg moet staan. Als ik weer wil gaan slapen, word mijn aandacht getrokken door een licht dat over mijn tent lijkt te bewegen. Overduidelijk iemand die met een zaklamp rondloopt. Dat het gaat om andere mensen wordt nog eens bevestigd als ik ook geroezemoes hoor. Het lijkt erop dat er meer mensen hier hun kamp hebben opgeslagen.

Voorzichtig open ik de ingang van mijn tent. Een paar bosjes verderop zie ik inderdaad een lichtje schijnen. Zo zacht als mogelijk sluit ik de rits van de tent weer. Het geroezemoes blijft aan. Zodra ik in mijn slaapzak lig, blijf ik aandachtig luisteren naar ieder geluid. Intussen nemen mijn gedachten de vrije loop.

'Wat moeten die mensen hier? Ik kan me niet voorstellen dat anderen toevallig hetzelfde idee hebben als ik. Het moet iets met drugs te maken hebben!'

Intussen klinkt er een zwaar gebons.

'Wat zijn ze aan het doen?'

Zodra ik mijn hoofd verleg, houdt het gebons op. Ik realiseer me dat het gebons het kloppen van mijn hart moet zijn geweest. Ondanks de spanning laat de vermoeidheid me al snel in een onrustige slaap vallen.

'Wat was dat?!'

Duidelijk hoorbaar zijn de diverse voetstappen in de buurt van mijn tent.

'Ze moeten me ontdekt hebben!'

Voorzichtig rits ik de tent weer open. Bij elke beweging van de rits vertrekt mijn gezicht in een blik van afgrijzen vanwege het akelige geluid. Zodra ik mijn rits ver genoeg open heb, werp ik een blik naar buiten. Vol verbijstering kijk ik vol in het gezicht van

'Een paard!'

Een nieuwsgierig paard blijkt naar mijn tent te zijn gelopen. Een stukje verderop loopt nog een paard. Mogelijk dat de paarden behoren bij de andere gasten. Dat zou betekenen dat de kampeergasten automatisch bij mij belanden als ze op zoek gaan naar hun paarden. Ik stap uit mijn tent en jaag de paarden terug het pad over.

'Wat een nacht!'

Als ik de volgende ochtend wakker word, is het rustig. Ik hoor niets meer en het lijkt erop dat de andere gasten al verdwenen zijn. Ik pak al mijn spullen ook op en verlaat het bos zo snel mogelijk.

Chihuahua

Via gravelwegen beland ik op een doorgaande weg richting Chihuahua. Na al de spanningen van de afgelopen dagen is het weer eens tijd om een stad aan te gaan doen. Chihuahua is een middelgrote stad in het noorden van Mexico. Alleen vanwege de naam verdient de stad al een bezoekje.

Ergens in het centrum van de stad vind ik een hotel. Het is vrijdagavond, dus ik besluit op zoek te gaan naar iets dat op een kroeg lijkt. Meteen om de hoek stopt mijn zoektocht al. Spaanstalige muziek schalt uit de speakers en de diverse tafeltjes worden bezet door mensen die druk in gesprek zijn. Het blijkt een traditionele cantina te zijn. Voor supermarktprijzen kan je hier al een biertje drinken. Zittend aan de bar kom ik in gesprek met mijn buurman Alexandro en al snel zit ik zelf ook aan een tafeltje met de vrienden van Alexandro.

Na een aantal bier is het tijd voor een nieuwe omgeving. Een van de vrienden komt voorrijden met de auto en we gaan op weg naar een nachtclub. Na een uur in de nachtclub staan we echter alweer buiten; de tent gaat sluiten.

'Waar is mijn hotel?'

Geen idee waar ik heen ben geleid, hoop ik dat ze me ook weer richting mijn hotel brengen. Ik stap in en de auto raast de andere kant op dan ik had verwacht.

"Waar gaan we heen?"

"Wees maar niet bang, we brengen je later naar je hotel. We gaan eerst even wat drinken bij iemand thuis."

Ik heb weinig keuze en laat me als een mak schaap meevoeren. Vakkundig rijden we overal door rood om uiteindelijk voor een groot huis tot stilstand te komen. Een man die de middelbare leeftijd allang is gepasseerd, doet open en laat ons binnen.

De man geeft aan over een paar uur aan het werk te moeten, dus we kunnen niet al te lang blijven. Ik ga zitten en krijg een biertje in mijn hand gedrukt. Net als ik een slok wil nemen, krijg ik een por van rechts.

"Wil je ook wat?"

Voor mijn neus liggen een paar witte kruimels. Een deel van het gezelschap is al bezig het witte poeder te verhitten om vervolgens de rook in te ademen. Blijkbaar is het mijn beurt.

"Uhm.....Nee dank je. Ik sla over."

"Het is de meest zuivere cocaïne die je ooit geprobeerd hebt."

"Nee, dank je."

"Je hoeft niet bang te zijn. Het is niet verslavend! Ik gebruik het ook alleen maar recreatief."

Aangezien ik weinig initiatief toon om mijn gedachte te veranderen, geeft de gastheer me een lesje in Mexicaanse kunst. De man blijkt nogal een kunstverzameling in huis te hebben van naar het schijnt een aantal grote Mexicaanse namen. Hij vertelt er maar al te graag over en hierbij worden de geschatte waardes niet overgeslagen. In mijn hoofd maak ik een samenvatting van de situatie waarin ik ben beland.

'Midden in de nacht rijd ik naar een villa, waar voor een paar ton aan kunst hangt en waar de gastheer de meest zuivere cocaïne

presenteert.'

Ik concludeer dat ik hier in ieder geval niet zit om beroofd te worden. Dat is in ieder geval al een geruststellende gedachte. Ik neem nog maar een slok bier.

Na een uur is het voor de gastheer genoeg geweest. Over twee uur geeft hij aan een afspraak te hebben en hij wil nog graag wat slapen voor die tijd. We stappen weer in de auto en rijden de woonwijk uit.

"Kunnen jullie me in de buurt van mijn hotel afzetten?"

"Wees maar niet bang. We brengen je wel naar je hotel."

Aangezien ze me nu al drie keer hebben gezegd dat ik niet bang hoeft te zijn, begin ik me nu toch enigszins ongemakkelijk te voelen. Het ongemak wordt ook veroorzaakt doordat de ene helft van de inzittenden high is en de andere helft dronken. Hierbij is de chauffeur niet uitgezonderd. We rijden wat door de stad. Ik krijg nog niet de indruk dat ik in de buurt kom van het hotel. Zodra ik iets herkenbaars zie, vraag ik de bestuurder te stoppen. Ik voel me momenteel veiliger te voet, dan in de auto.

"Nee, we zetten je bij het hotel af."

Na een aantal dagen in Chihuahua begin ik het getril en gestamp van mijn eencilinder weer te missen. Ik ga weer op pad. Van Chihuahua rijd ik via mooie wegen naar Durango om vervolgens de afslag naar Mazatlan te nemen. Een nieuw walhalla opent zich. Asphalt krult bochtig om bergen heen. Prachtige vergezichten laten me af en toe even van het gas gaan. Aangezien het na een paar uur sturen erg mistig begint te worden, besluit ik om de rit de volgende dag voort te zetten. Ergens langs de bergweg vind ik een klein verborgen inhammetje met hoogstwaarschijnlijk prachtig uitzicht over het dal.

Die nacht word ik wakker van het gekletter van regen. Hopend op

een stralende dag met droog asfalt en mooie uitzichten is dit een tegenvaller. In de ochtend lijkt het echter op te klaren. Ik rits de tent open en kijk uit over een diep dal.

'Wat een fantastisch uitzicht!'

Als zwerver heb je je slaapplekken voor het kiezen en dit leidt soms tot een verblijf op de meest fantastische plekken. Ik pak de boel weer op en rijd de motor terug de weg op. De wegen zijn nog nat van de regen van de afgelopen nacht. Als ik iets te enthousiast een bocht induik, voel ik de voorkant ineens wegslijpen over een reparatiestrook. Een signaal dat het glad is en het dus rustig aan moet doen. Ik ga wat van het gas af en slinger door de bochten. Niet iedereen lijkt zijn rijstijl aan te passen.

Nadat ik een aantal kilometers ben gevorderd, zie ik een pickup op z'n kant staan. Het Spaanse werkwoord voor helpen staat nog in mijn geheugen, dus ik ga maar eens poolshoogte nemen.

"Helpen?"

"Je kan helpen duwen."

De bestuurder legt me, in het Spaans en met handgebaren, uit wat er gebeurd is. Ik kijk naar de compleet kale banden van de Chevrolet en ik verbaas me er dan ook niet over dat de pickup op z'n kant ligt. Zodra er nog twee mannen stoppen hebben we genoeg mankracht.

Blijkbaar heeft men vaker met dit bijltje gehakt. Als een volleerde pitcrew wordt er gewerkt. Ik word meegezogen in het enthousiasme en zonder enige vorm van arbo restrictie sleur ik aan kabels, stapel ik stenen op elkaar onder de auto en duw ik met de rest van de manschappen de auto, na een doffe knal en een hoop rondvliegend glas, weer op vier wielen.

Voldaan en bezweet kijkt iedereen elkaar aan. Er worden handen geschud en op schouders geslagen. Intussen stapt de eigenaar van de pick-up uit de vrolijke menigte en stapt in de pick-up.

'.....ROAAAR'

De Chevroletbestuurder heeft de pick-up weer tot leven gewekt! Onder luid gejuich laat de man de motor door de toeren razen.

Met een extra gladheidwaarschuwing op zak, stap ik weer op de motor. Door de lagere snelheid heb ik nu meer tijd om te genieten van de prachtige vergezichten. Het genieten duurt zolang, tot de regen weer de overhand krijgt. De rest van de dag wordt het niet meer droog. Nou ben ik een groot tegenstander van alles wat uit de lucht komt vallen, maar voor het eerst zie ik een lichtpuntje; mijn complete motorpak en motor lijken na een dag rijden door de regen weer als 'nieuw'. Het lijkt wel alsof ik net met de reis begin. Voor mij echter genoeg nattigheid voor een dag, dus ik besluit de komende dagen te bivakkeren in Mazatlan.

Aangezien mijn slaapmatje al een aantal weken lek is en ductape vreemd genoeg niet lijkt te helpen, is een verblijf in een echt bed een aangename afwisseling. Of het aangename gevoel met betrekking tot mijn verblijf ook gedeeld wordt door de hotelmedewerkers, is maar de vraag.

In mijn kamer ontstaat langzaam een groot meer aan opgespaard regenwater. Onder mijn kamerdeur sijpelt een klein stroompje water de gang op. Al snel wordt er op mijn deur geklopt.

"Meneer, we denken dat er een lekkage is."

Ik doe de deur open en wijs de medewerkers op mijn lekkende motorpak en bagage. Dankzij mijn verblijf is er een extra ster toegevoegd aan het hotel.

'Voorzien van indoor zwembad!'

Blijkbaar is het hotel mij dankbaar voor deze extra ster, want als beloning word ik erop gewezen dat mijn motor ook wel binnen, voor mijn kamer, mag staan.

Dia de Muertos

Doodskoppen sieren het straatbeeld. Overal staan altaars met foto's en spullen van overledenen die geëerd worden. Mensen lopen verkleed als skelet over straat rond. Her en der rijzen er grote doodskoppoppen op uit de menigte. Ik loop rond in Guadalajara waar ik in een compleet andere wereld ben beland.

Hoewel ik doodskoppen normaal associëer met iets lugubers, is deze gebeurtenis een vrolijk kleurrijk gebeuren. Poppen afgebeeld als skelet spelen daarbij een belangrijke rol. De zogenaamde 'Catrina' is in vele verschillende vormen aanwezig.

Het is het begin van "Dia de Muertos"; een Mexicaanse traditie waarbij de doden worden geëerd en ze worden geholpen bij hun spirituele reis. Ik baan me een weg door de mensenmassa. Guadalajara lijkt op het eerste gezicht een mooie stad met ook hier weer voornamelijk vriendelijke mensen.

Van een echt grondige verkenning van de stad komt het de eerste dagen niet. Mexicanen zijn voetbalgek en op elk moment van de dag lijkt er wel een wedstrijd live uitgezonden te worden. Het is de week van het Europese voetbal, dus er zijn wedstrijden genoeg om te kijken.

Na een aantal dagen van voetbal, besluit ik Chapultepec te ontlopen en naar het oude centrum te gaan. Om wat Spaans te oefenen, besluit ik mijn telefoon niet te gebruiken en gewoon ouderwets de weg te vragen.

"Perdone? Donde esta el cathedral?" {Pardon. Waar is de kathedraal?}

"xxxxxxx" {Een hoop Spaanse woorden.}

"Perdone?" {Sorry?}

"xxxxxxx!" {Een hoop Spaanse woorden!}

"Que te dices?" {Wat zeg je?}

"xxxxxxx!!" {Nog meer Spaanse woorden!!}

"No comprendo!" {Ik begrijp het niet!}

"Alli!" {Daar! Gepaard gaande met een vinger de goede richting op.}

"Ah, entiendo! Gracias!" {Ah, ik begrijp het! Bedankt!}

En zo eindigt weer een succesvol Spaans gesprek. Zonder al teveel moeite vind ik de kathedraal.

Na het bezoek aan het centrum besluit ik langs de Yamahadealer te gaan om te informeren naar de status van mijn motor. De motor staat inmiddels alweer een paar dagen bij de dealer voor onderhoud.

Bij binnenkomst begroet het personeel me hartelijk. De eigenaar begeleid me naar de werkplaats. Een compleet glimmende Ténéré staat daar te blinken. Als ik al dacht dat mijn motor na een regenbui er als nieuw uitzag, dan is dit een compleet andere dimensie; nieuwe achterband, grote beurt en een complete poetsbeurt. Ik word gewezen op diverse onderdelen en ze maken me duidelijk dat het nog echt de originele onderdelen zijn.

"Kijk, de originele kleur is grijs en niet zwart!"

Enthousiast rijd ik met de motor naar het hotel om de boel weer in te pakken. Een 'nieuwe' motor om wat Centraal en Zuid-Amerikaans vuil mee te verzamelen!

Wapentuig

Door een zee van dennennaalden rijd ik een bos in. Zodra ik geen zicht meer heb op het net verlaten bospad, breng ik de motor tot stilstand. Vermoeid van weer een lange rit plof ik in het zachte bed van dennennaalden. Ik ben nog niet bekomen van de inspanning of ik word ineens luid begroet.

"Beeeeee! Beeeeee! Woef! Woef! Beeee!"

Ik word langzaam ingesloten door een kudde schapen. De begeleidende honden hebben hun werk neergelegd en laten de schapen met rust. Grommend en blaffend staan ze tegenover me. Een herder kijkt me enigszins verbaasd aan, maar begroet me vriendelijk. Mij achterlatend met een halve roedel beesten, die niet van mijn aanwezigheid gediend lijken te zijn, loopt de herder verder. Er komt een beeld in me op hoe ik in een donker Mexicaans bos verscheurd wordt door een stel bloeddorstige monsters. Bij het opkomen van deze gedachte, draait de grootste hond zich ineens om en rent achter de schapen aan. De anderen volgen direct zijn voorbeeld. Ik sta weer alleen in het bos.

Om een beetje anoniem mijn tent op te kunnen zetten, rijd ik verder van het bospad af. De boomedichtheid neemt toe. Zodra ik me onvindbaar waan, parkeer ik de motor. Routinematig bouw ik mijn tent op. De schemer valt in en langzaam word ik gehuld in een diepe duisternis. Het licht van de maan dringt hier niet door het naaldendek heen. Veilig in mijn tent kijk ik op mijn laptop naar een film die zich afspeelt in de middeleeuwen. Er klinken gewerschoten.

"Toen hadden ze toch nog helemaal geen geweren?"

Aannemende dat ik het me verbeeld kijk ik verder. Weer klinken er

schoten.

'Het geluid komt van buiten!'

Ik kruip de tent uit om poolshoogte te nemen. Zodra ik buiten mijn tent sta, valt het me op hoe de tent oplicht. Het licht van de laptop en het afspelen van de film, doet het lijken alsof er een of andere houseparty gaande is te midden van het bos. Er klinken weer schoten.

Ik duik de tent in en klap mijn laptop dicht. Mijn tent gaat weer op in de duisternis. De inmiddels ontstane duisternis zorgt voor een gevoel van veiligheid. Ik probeer vast te stellen of de schoten dichterbij komen. Voordat ik daar een antwoord op heb, ben ik al in slaap gevallen.

Als ik wakker word, blijkt het ochtend te zijn en heb ik de nacht weer overleefd. Het laatste stuk naar Mexico-stad kan worden ingezet. Ik ben nog maar in een voorstad van Mexico-stad als ik word geconfronteerd met het gezag. Op een doorgaande weg heeft de politie mij er uitgepikt om te laten stoppen.

"Waar kom je vandaan?"

"Nederland."

"Nederland?!"

"Ja, ik reis de wereld rond op mijn motor."

"Mag ik een foto maken?"

Wat de taakstelling van de politie hier is, blijft voor mij nog steeds een raadsel. Er zijn veel verschillende soorten politie-eenheden in Mexico. De enige eenheid waar ik me volgens de Mexicanen zorgen

over hoeft te maken is de verkeerspolitie. Ik heb geen idee waar deze agent toe behoort. Hij lijkt in ieder geval niet van plan om mij een boete uit te schrijven. Ik maak me dus niet al te ongerust en bovendien zie ik het als een goede daad om de agent bezig te houden. Overal waar de politie het verkeer regelt, lijkt de boel namelijk gigantisch in de mist te lopen.

Al typend op een telefoon wappert een agent wat met z'n hand. De agent lijkt geen enkel oog voor het verkeer te hebben. Iedereen rijdt door elkaar heen, met een constant getoeter als gevolg. De agent kijkt niet op of om, maar blijft met zijn hand wapperen als gebaar voor het verkeer om door te rijden. Zodra er een motorrijder passeert kijkt de agent op. De motorrijder flitst overal tussen door met een veel te hoge snelheid. Daarbij draagt de bestuurder geen helm en is het broekje van de bijrijder korter dan door welke kerk ook is voorgeschreven. De agent kijkt het kontje van de bijrijder nog even na en duikt dan weer in zijn telefoon. Snelheidsovertredingen, inhaalverboden negeren, rechts inhalen en spookrijden, alles lijkt toegestaan.

Met de duim omhoog word ik samen met de agent op de foto vereeuwigd. Na een schouderklop als teken dat ik verder kan rijden, start ik de motor en rijd ik verder Mexico-Stad in.

Na de chaos van Mexico-Stad overleefd te hebben, parkeer ik die middag in de garage van een hotel. Tijdens een kleine motorcontrole valt me op dat ze mijn luchtfilter de laatste keer niet hebben vervangen. De dichtstbijzijnde Yamaha dealer biedt uitkomst en bestelt een luchtfilter voor me.

"Over een week hebben we het filter binnen."

In afwachting van mijn luchtfilter besluit ik na een paar dagen

Mexico-stad, een rondje te rijden door de omgeving.

Toeristisch Mexico

Blokken met bouwvallen worden verbonden door ooit gewezen wegen. om de tolwegen zoveel mogelijk te vermijden, rijd ik door achterbuurten over gravel- en zandwegen. Een aantal grote basaltblokken op de weg moeten de toegang tot weer een ander krottenwijk versperren.

'Hmmm, waarschuwden ze me niet om niet zomaar in elke buurt over straat te gaan? Zou dit zo'n buurt zijn?'

Mijn motor past precies tussen de wegafzetting door. Ik ben nog geen paar honderd meter gevorderd of de paranoia slaat toe.

'Waarom staat dat mannetje daar op de hoek van de straat zo naar mij te loeren? Zou hij op wacht staan om te kunnen waarschuwen dat er een toerist aankomt?'

Aangezien hier geen enkele toerist is en ik ook niet zou weten wat een toerist hier zou moeten, lijkt me dat zeer onwaarschijnlijk. Ik rijd door een wijk die met golfplaten aan elkaar hangt. Mensen die voor hun onderkomen zitten, kijken me vanachter hun biertje aan. Er komt een penetrante stank van het verspreide afval mijn helm binnen. Her en der liggen er mensen langs de kant van de straat. Een troosteloze vertoning van een woonwijk kan ik me niet voorstellen. Intussen stuitert de motor over de weg. Er zitten zoveel gaten in de weg dat ze onmogelijk vermeden kunnen worden. Het is zaak om in ieder geval de meest heftige stukken te omzeilen. Ik krijg sterk het gevoel dat, als ik hier onderuit ga, ze me van al mijn spullen gaan beroven.

'Wat doe ik hier in godesnaam!'

Na een kwartier rijden neemt de golfplaatdichtheid af en kom ik uit

op een landweggetje. Zwabberend over het zand, zie ik op mijn navigatie de hoofdweg langzaam uit het beeld verdwijnen. Aangezien ik vandaag nog het plan had om een piramide te bezoeken, ontkom ik er niet aan om ergens de toeweg te nemen.

Na het betalen van omgerekend een euro tol en het entreegeld voor Teotihuacan, sta ik een hoop opgestapelde stenen te bekijken. Een historische stad en de geboorteplaats van de vijfde zon, die van 500 voor Christus tot 750 na Christus heeft moeten bestaan met meer dan 100.000 inwoners. De piramide lijkt beklimbaar, dus ik besluit om de weg omhoog te gaan zoeken. Het resultaat is een uitzicht over de ruïnes van de oude stad. Volgens een aantal aanwezige mensen is het een hele energieke plek. Dat gevoel ondersteunen ze door op de rand van de piramide halsbrekende toeren uit te halen in de vorm van diverse yogahoudingen. Ik vind het vooral een energievretende plek, want na al dat geklim kan ik nu de afdaling weer in gaan zetten. Na de laan van de doden af gelopen te hebben en de zon steeds meer naar het westen te hebben zien gaan, wordt het tijd om de motor weer te bestijgen en een plek voor de nacht te zoeken.

Kilometers lang alleen maar velden met cactussen. Hoe toepasselijk zou het zijn om hier een nacht door te brengen. Vanaf de hoofdweg rijd ik een zandpad op. Tussen de rijen met cactussen lopen er in sommige gevallen brede paden. Naïef stuur ik de motor een van die paden op om vervolgens bij een open plek tot stilstand te komen. Zodra ik van de motor afstap, realiseer ik me dat de cactussen grote en stevige doorns hebben. Op het pad groeien planten met dezelfde kwaliteit aan doorns. Afgebroken stukken cactussen maken het pad tot een nog grotere uitdaging voor het rubber van de Tenere. Enigszins bevreesd voor een doorn in mijn band, loop ik het pad weer terug om het te ontdoen van allerlei stekeligheden voor de terugweg. Het achtergelaten spoor van de Tenere lijkt precies allerlei doorns ontweken te hebben.

'Oeffff, waarschijnlijk kan de frustatie van het bandenplakken achterwege blijven!'

De volgende dag blijken de banden inderdaad nog vol met lucht. Over het doornvrij gemaakte pad ga ik weer op weg over mooie kronkelende wegen. Zodra ik echter het woord taco's zie staan op een bord, ga ik vol in de ankers. Taco's, iedere dag en op elk moment weer een feest voor de smaakpapillen.

Ik parkeer de motor naast het tacobord en stap het drie tafels tellende restaurant binnen. Vol ongeloof kijkt een oudere vrouw mij aan.

"Waar kom je vandaan?"

"Nederland."

"Dank u God, dat ik iemand uit Nederland mag ontvangen in mijn restaurant!"

Voordat ik het weet heb ik drie taco' achter de kiezen. Druk doende om te bedenken wat mijn volgende taco gaat zijn, stelt de vrouw ineens een tcoverbod in.

"Heb je de lokale paste al wel eens geproefd?"

Zonder de kans te krijgen om antwoord te geven wordt de dochter er op uitgestuurd om bij een ander restaurant 'paste' te halen.

Na verzadigd te zijn met voedsel, start ik de motor weer. Zwaaiend en met een grote lach nemen de gastvrouw en haar dochter afscheid van mij.

Zodra ik een bocht uit accelereer, komen mij twee zichtbare overlanders tegemoet op 250CC Yamaha's. Waarbij je hier bij andere motorrijders met een motorinhoud van meer dan 600CC een hand ter

begroeting opsteekt, ga je bij elke overlander vol in de ankers, draai je om en begin je een gesprek over de reis en het ideale materiaal voor de reis. Zodra ik afscheid heb genomen van de Canadezen, zet ik mijn reis voort.

De navigatie leidt me van de doorgaande weg af en brengt me op een snel stijgend bergpad. Het pad dat eerst nog voorzien is van platen beton verandert al snel in gravel. Een eenzame reis door de bergen is het gevolg. Het pad blijft stijgen met prachtige vergezichten als gevolg. De natuur is indrukwekkend en de rust maken het tot een paradijs. Een gevoel van intens geluk maakt zich van me meester. Na tientallen kilometers in volledige eenzaamheid vraag ik me ineens af of ik wel de goede kant op ga. Ik ben op weg naar naar Tolantongo, waar een warmwaterrivier zou moeten stromen. Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat daar wel meer mensen op af zouden moeten komen. Gelukkig zijn er voor mij geen verplichtingen, dus ik besluit gewoon door te rijden over het pad. Uiteindelijk kom ik altijd wel ergens uit.

Na nog eens tientallen kilometers niemand te zijn tegengekomen, rijd ik ineens een compleet verlaten dorp binnen. Er lijkt zelfs geen hond aanwezig die me de stuipen op het lijf wil jagen. Mocht je om wat voor een reden dan ook niet gevonden willen worden, dan zou deze plek aardig in de buurt kunnen komen.

Zonder al teveel moeite verwerkt de Tenere nog eens tientallen kilometers aan gravel. Op een kruispunt, met een gloednieuwe brede asfaltweg, kom ik tot stilstand. Blijkbaar is er een makkelijker en meer doorgaande weg naar Tolantongo; diverse bussen kruissen ineens mijn pad.

Grutas de Tolantongo is gelegen in een canyon, die doorkliefd wordt door een warmwaterrivier. Vanaf de bergen stroomt het warme water de grotten in om via de rivier naar beneden te komen stromen. Een

klein paradijsje waar je gebruik van kunt maken door in de rivier te zwemmen of in de grotten te verblijven. De bijgelegen kampeergronden maken het ideaal om de nacht daar ook door te brengen. Dit geeft me wat tijd om me op te laden om de strijd met het verkeer in Mexico-Stad weer aan te gaan.

De chaos van Mexico-Stad

Ik ben beland in de chaos van Mexico-stad. Er lijkt meer verkeer te zijn, dan dat er plaats op de weg is. Na de rust van de afgelopen dagen word ik weer begroet door een luids kabaal. Er klinkt getoeter, lawaai van sirenes en herrie van vrachtwagens. Her en der schalt er muziek uit de boxen die zijn geplaatst om klanten de winkels in te lokken.

Ik zit met een zwaar bepakte motor vast in de file. Waar mogelijk probeer ik de file te passeren. Er wordt echter op een zeer economische manier gebruik gemaakt van het asfalt. Er blijft voor mij weinig ruimte over om te passeren. De lichte motoren schieten langs me heen, en wurmen zich een doorgang tussen de stilstaande rij met auto's.

De hitte in combinatie met het lawaai en de uitlaatgassen zorgen ervoor dat ik zo snel mogelijk uit deze file weg wil. Zodra er weer een minimaal gaatje ontstaat, geef ik weer gas.

'SSCCRRRRRRRRRT!'

'Shit, wat was dat?'

Rijdend tussen een tweetal auto's, is een van de auto's iets van zijn lijn afgeweken. Hierdoor is er nog minder ruimte ontstaan, dan dat er al was.

'Ik heb een auto geraakt!'

Zodra ik ter hoogte ben van de bestuurder van het barrel, kijkt de man mij lachend aan. Blijkbaar is het voor de man geen probleem dat mijn motortas langs zijn auto is geschuurd. De staat van zijn auto verklaart een hoop. Ik maak me ook niet echt zorgen over mijn

eventuele schade, dus ik steek vriendelijk mijn duim op naar de man. Enigszins afgeschrikt door dit gebeuren, besluit ik om mijn passeerplaatsen wat zorgvuldiger te kiezen.

Na uren van chaos kom ik dan eindelijk in de buurt van de Yamahadealer waar mijn luchtfilter zou moeten zijn aangekomen. Het is alweer laat in de middag, dus eerst kan de zoektocht naar een hotel beginnen.

"Nee sorry! We zitten vol."

"Geen kamers meer voor vannacht."

"Vol!".

Mexico-stad bulkt van de hotels, dus dat is niet direct het probleem. Het probleem is echter al de eenrichtingswegen die de stad rijk is. Zodra ik een hotel zie en passeer, lijkt het onmogelijk om in de wirwar van eenrichtingswegen weer bij het hotel uit te komen. Als de hitte in mijn motorpak alleen maar lijkt op te lopen heb ik er genoeg van. Ik stop voor de ingang van een motel. Het zal immers niet de eerste keer zijn dat ik in een motel slaap.

"Waar slaap je?"

Ik zit tegenover de twee vrouwen die me een uur daarvoor in de weg gingen zitten terwijl ik naar het voetbal zat te kijken.

"In het hotel aan de overkant."

"Daar zit toch helemaal geen hotel?"

"Jawel! Hier recht tegenover."

Bijna in koor ontkennen ze het bestaan van een hotel.

"Dat is geen hotel! Dat is een motel!"

Waarom de vrouwen enigszins lacherig reageren ontgaat me

volledig.

“Dat is toch hetzelfde?”

“Nee! Een motel is voor paartjes.”

Langzaam begint me iets te dagen. Bij binnenkomst in het motel werd ik enigszins raar aangekeken omdat ik geen partner bij me had. De blik van de baliemedewerkster verbeterde niet toen ik aangaf twee dagen te willen verblijven in plaats van gebruik te willen maken van het uurtarief. Bij het betreden van mijn kamer viel het me op dat dekens ontbraken en dat er een badkuip te midden van de slaapkamer stond. De reden voor dit alles begint me nu langzaam duidelijk te worden.

Na in de nacht af en toe opgeschrikt te zijn door het verschuiven van het geringe kamerinterieur van de burens gepaard met een legio aan genotskreten, ga ik in de morgen naar de motorgarage voor mijn nieuwe luchtfilter.

"Het is nu weekend. Over vier dagen zal het luchtfilter er moeten zijn."

Mexico-Stad is met name in het weekend geen saaie stad. Echt rouwig ben ik dus niet met de extra dagen verblijf. Ik weet intussen een aantal goede tacorestaurants te vinden en Pao leidt me rond langs diverse bezienswaardigheden. Na vier dagen vermaak, waag ik een nieuwe poging.

"Nee, het filter is er nog steeds niet! Het komt over twee dagen binnen."

"Waar moet het filter vandaan komen? Misschien kan ik het zelf ophalen op mijn weg naar het zuiden?"

"Het filter moet vanuit een bedrijf komen hier in Mexico-Stad."

Na precies 2,1 kilometer gelopen te hebben, sta ik met mijn luchtfilter in de hand. In totaal 11 dagen wachten op een luchtfilter dat de hele tijd op minder dan 2 kilometer van mijn hotel op de schappen lag. De reis naar het zuiden kan nu weer verder met een nagenoeg verse motor.

De tropen

Ineens is alles intens groen. Hoe mooi het groen er ook uitziet, het is niet voor niets zo groen. Het groen is het gevolg van een overvloed aan water. De regen heeft geresulteerd in een wildgroei aan watervalletjes. Het lijkt wel alsof een deel van het water meteen weer verdampt, want door vlagen van mist rijd ik over de weg. Tussen de regen en de mist door klaart het soms op en is het stralend zonnig weer. Kokosnoten, bananen, alles groeit hier langs de kant van de weg.

Tropisch groen, waar het daarnet nog heet en droog was. Het bochtencircus dat ik had betreden bij het oprijden van route 182 had mij zo in z'n macht, dat ik de overgang niet ineens bewust heb meegemaakt. Pas op het moment dat ik stopte om mijn blaas te legen, viel me op dat de omgeving was veranderd.

Zodra ik tussen een maisveld en een bos een weg zie lopen, stuur ik resoluut naar links en rijd ik het pad af. Het pad leidt naar een open veld waar het mais net gerooid lijkt te zijn. Ideaal om daar de nacht door te brengen. Aangezien ik de hele dag door in de bergen heb gereden, heb ik niet eerder een gelegenheid gevonden om mijn tent op te zetten.

Het is al donker als ik mijn tent eindelijk heb opgezet.

'Wat is dat?'

Zodra ik mijn tent in wil gaan, word ik ineens opgeschrikt door het geflits van een licht. Gespannen kijk ik in het donker waar het licht vandaan kwam. In een rap tempo volgt het geflits zich op. Op meerdere plekken in het donker doet het geflits zich voor.

'Wat zou dat zijn?'

Het is mij intussen al duidelijk dat ik niet ongerust hoeft te maken over menselijke aanwezigheid. Geobsedeerd kijk ik naar het schouwspel.

'Flits.....flits.....flits....flits..flits.....flits..flits.'

Ineens wordt het mij duidelijk.

'Vuurvliegjes!'

Tevreden over deze vaststelling en enthousiast over het schouwspel kan ik gerust mijn tent in. Regelmatig druppelt de regen 's nachts op het tentdoek. Bij het ontwaken in de ochtend, blijkt het dan ook drassig en vochtig te zijn. Waar ik gisteren al een aantal keer wegslipte in de modder lijkt het nu nog erger te zijn. Ondanks de verslechterde omstandigheden verloopt de voortgang over het modderpad voorspoedig. Voorspoedig, totdat mijn achterwiel wegzakt in een modderspoor.

'Niet het achterwiel ingraven!'

Er zit totaal geen voorwaartse beweging meer in de motor. De achterband slijt weg en waar ik al bang voor was gebeurt; de motor graaft zich alleen maar dieper in.

Het is 8 uur 's ochtends en ik zit al met mijn handen onder de modder en mijn shirt doorweekt van het zweet een geul te graven om mijn achterband meer ruimte te geven. Mijn theorie is dat ik met snelheid hier wel uit kan komen. Om snelheid te kunnen maken heb ik echter een aanloop nodig. Geconcentreerd ben ik bezig met mijn graafwerk. Diverse voorbijgangers komen langs gelopen en zwaaien me vriendelijk toe.

Zodra ik tevreden ben over mijn gegraven geul, stap ik op en rol ik de motor zover mogelijk naar achteren. Mijn inschatting is dat ik nu

voldoende snelheid kan maken om uit de modderellende te komen.
Ik stap op en geef gas.

Volgas vlieg ik door de modder bijna het aangrenzende maisveld in.
Slappend van links naar rechts, de modder hoog opspattend en met de
laarzen onder de drek, sta ik ineens weer op het asfalt.

'Zo! Een goed begin van de dag.'

Met een tevreden gevoel stamp ik een half uur later met mijn
modderlaarzen door de Oxxio om een kop koffie te drinken.

Honderden kilometers van bochten draaien door de bergen volgen.
De ene keer door een tropisch stukje Mexico en de andere keer door
een wat droger, maar nog steeds bosrijk gebied. Totdat de oceaan.
Na drie dagen van bossen, bergen en bochten is er dan ineens het
blauw van de Pacifische Oceaan.

Het rijden over een half vergaan zandpad doet me al vermoeden dat
er weinig te doen zal zijn op het strand. Mijn vermoeden blijkt uit te
komen; een compleet leeg strand met een uitgestorven restaurant. Ik
ontdoe me van al mijn motorkleding en spring het warme zeewater
in. Na wat rondzwemmen in de zee en rondhangen op het strand is
het tijd voor de lunch. Er is net iemand bij het restaurant gearriveerd
en het lijkt erop dat het de eigenaresse of een medewerkster is. Ik
blijk geluk te hebben; de vrouw serveert me overheerlijke verse vis
en koud bier.

Het is alweer halverwege de middag en heb al besloten om niet meer
verder te rijden vandaag. Naast de restauranteigenaresse is er verder
geen enkele aanloop op het strand.

"Kan ik mijn tent hier op het strand opzetten?"

"Nee, onmogelijk! Het tij komt op tot aan het restaurant."

"En op het stuk strand verderop?"

"Nee, je kan beter je tent opzetten hier in het restaurant."

Tevreden met dit antwoord blijf ik op het strand, zwem nog wat en drink koud bier. Zodra de eigenaresse het restaurant om vijf uur gaat afsluiten, zet ik mijn tent op te midden van de eettafels. Met de zee beukend op de houten afzetting van het restaurant, val ik die nacht in slaap.

De volgende dag is het weer tijd voor bochtjes draaien langs de kust. Al snel haak ik aan bij een lokale motorrijder en rijden we samen een tiental kilometers. Dit tot vermaak van de lokale rijder, want regelmatig gaat het duimpje omhoog. Zodra we ergens stoppen om een praatje te maken, stelt hij voor om naar het strand te rijden. Een uitgestrekt strand met als enige gasten een groep vissers en talrijke vogels.

De Mexicaan rijdt elke dag op z'n motor diverse scholen af om les te geven. Hij geeft echter aan dat dat niet geheel zonder gevaar is.

"Vorig jaar moest ik onder bedreiging van een vuurwapen mijn Harley afstaan. Kijk uit hier!"

Ook vandaag moet hij ergens in de buurt les geven. Dat kan hem echter niet beletten om eerst een aantal bier tot zich te nemen en om vervolgens op het strand te gaan liggen met een joint.

Na mijn voorlopig laatste duik in de Pacifische Oceaan, trek ik het binnenland van Mexico weer in.

Het binnenland van Mexico begint vrij saai. Het is niets vergeleken met de wegen van de afgelopen weken. Intussen verwend te zijn geraakt met een opeenvolging van bochten, moet ik het nu doen met tientallen kilometers aan rechte wegen. Zodra ik echter in de avond

een plek moet zoeken om mijn tent op te zetten, zit ik midden in de bergen.

'Lekkere routeplanning en timing Bart!'

Mijn ervaring is dat er op bergweggetjes een beperkte hoeveelheid afslagen zijn en daarmee ook beperkte mogelijkheden om je tent op te zetten.

Een steengroeve biedt geen oplossing. Al snel staan er een aantal voetgangers nieuwsgierig toe te kijken wat ik daar te zoeken heb. Ik besluit om weer verder te gaan. Zodra ik een single track een heuvel op zie gaan, besluit ik die te volgen. Ik kom uit op een vlak open stuk grasveld tussen wuivend riet. Perfect om een tent op te zetten.

Een pad van de weg af de bergen in ontstaat echter niet zomaar. De zon is nog maar net doorgebroken als ik ineens wakker schrik.

"Hola amigo!"

Slaperig draai ik me om en realiseer me dat er iemand voor mijn tent staat.

"Amigo!"

Ik rits de tent open en kijk tegen een grijze massa aan. Nog maar net wakker en ik kijk al tegen overduidelijk de mannelijke versie van een ezel aan. Breedlachend kijkt een Mexicaan mij vanaf de ezel aan. Ik ga de tent uit en geef de man een hand. Hij blijkt echter niet de enige bezoeker deze ochtend. Het pad lijkt een doorgaande route voor ezels en hun berijders. Na het constant schudden van handen en het vertellen waar ik vandaan kom en waar ik heen ga, is het tijd om de boel weer op te pakken.

De omgeving begint al snel weer tropische vormen aan te nemen,

met als bevestiging de hoge temperatuur en de overvloedige regenval. Tussen de regen door is er dan als troost een prachtig uitzicht over het landschap. De regen heeft echter de overhand, dus geïrriteerd rijd ik verder.

Het zuiden van Mexico is duidelijk het meer toeristische gedeelte. Volgens de borden bevind ik me op de Maya route. De Maya bezienswaardigheden worden afgewisseld met magnifieke natuur. Na het bezoeken van een aantal Maya tempels ben ik er echter alweer flauw van. De mensen spelen hier duidelijk in op het toerisme en overal moet ik dan ook weer geld betalen of wil men rotzooi aan mij verkopen.

Ook de wegen worden er na verloop van tijd niet beter op. Dit wordt nog eens bevestigd door mijn wegenatlas: rechte doorgaande wegen. Aangezien ik me alweer bijna twee maanden in Mexico bevind, besluit ik om door te rijden naar Belize. Tijd voor een nieuw avontuur.

Belize City

"Wat?! 70 dollar per nacht?! Ik zoek wel even verder."

Ik ben in Belize City en op zoek naar een hotel. Een saaie weg leidde me naar de hoofdstad. Op een dronken automobilist na, die rechts van de weg raakte om vervolgens bijna links weer hetzelfde te doen, was er weinig te beleven.

Rijdend door de stad, blijkt de aanrijroute een goede afspiegeling van het centrum van Belize. Een saaie stad, die nog eens extra treurig wordt door de voortdurende regenval. Aan de rand van het centrum in een donker straatje vind ik een guesthouse.

Dat er weinig te beleven valt in Belize wordt ook wel duidelijk als ik 's avonds door het centrum loop. Op een paar dronken gasten na, die uiteraard mij komen lastigvallen, lijkt er niet veel te doen.

"Hey man, waar ga je heen?! Wil je goedkoop eten? Hier kan je goed eten voor weinig! Ik ben van het eiland, als je wilt kan ik je daar wel rondleiden."

Een dronken gast hangt om mijn nek. Een andere man blijft ongestoord tegen me aanpraten. De sfeer doet ongemakkelijk aan. Ik maak me los van de gast die tegen me aan hangt en loop naar een eetkar.

"Mag ik een hamburger?"

De twee dronkaards geven het nog niet op en zijn me op de voet gevolgd.

"En doe er nog twee hotdogs bij. Hij betaalt!"

Aangezien de dronkaards mij aanwijzen als potentiële betaler, vraagt

de verkoper of ik daadwerkelijk voor hen wil bestellen. Als ik hier negatief op reageer komen de dronkaards weer om me heen hangen.

"Geef ons een dollar! Geef wat geld voor eten!"

Aangezien ze blijkbaar genoeg geld hebben om zich vol te laten gieten, heb ik weinig behoefte om hier nog aandacht aan te besteden. Met mijn bestelde eten vlucht ik snel naar mijn guesthouse. De hamburger blijkt niet te eten. Ik zoek mijn troost in een koud biertje.

De burens van het guesthouse hebben echter nog wel zin in een feestje. De reggaeton schalt uit de luidsprekers op een niet kinderachtig volume. Intussen ben ik dankzij mijn verblijf in Mexico al aardig immuun geworden voor de stortvloed aan geluiden. Tijdens mijn onderzoek naar de te volgen route, stoor ik me dan ook niet aan de door alcohol opgezwepte burens.

Mijn onderzoek besluit me om de volgende dag naar de wat zuidelijke stranden te gaan rijden. Belize schijnt met name om de mooie kusten bezocht te worden. Het is voor mij in ieder geval al wel duidelijk dat Belize City niet het hoogtepunt is van het land.

Zodra ik de volgende dag wakker word, blijkt het te regenen. Een snelle blik op internet naar het weersvoorzicht, stemt me niet echt positief. Mijn humeur daalt helemaal naar het dieptepunt als de weersvoorspelling nog eens wordt bevestigd door een lokale bewoner.

"Het is nu regenseizoen in Belize. Waarschijnlijk blijft het de hele week regenen."

Ik besluit om meteen door te rijden naar Guatemala.

"Waar is de weg naar Belmopan?"

Ik sta in het centrum van de stad. Aangezien ik geen kaart van Belize heb gedownload op mijn gps, ben ik afhankelijk van de aanwijzingen van de bewoners. Gelukkig staat er een agent langs de kant van de weg.

"Dan moet je even keren en dan de tweede weg links en vervolgens alsmaar rechtdoor."

"Uhm, ik mag hier niet keren. Het is een eenrichtingsweg."

"Oh ja! Gewoon rechtdoor, dan links en gewoon de weg volgen."

Zodra ik vervolgens bij iemand in de tuin beland, vermoed ik dat dit niet juist kan zijn. Gelukkig lijkt de mogelijke bewoner de regen aan te grijpen om te gaan drinken onder een afdak. Vriendelijk staat hij mij te woord en wijst me de weg.

"Over de brug en dan de derde weg links. Zodra je bij een stoplicht komt, die overigens niet meer werkt, ga je naar links. Die weg leidt automatisch naar Belmopan."

Over de brug, derde weg links, alsmaar rechtdoor en.....de weg eindigt zonder dat ik een stoplicht ben tegengekomen. Ik vraag het nog maar eens.

"Hier naar links, over de brug, de eerste rechts en dan alsmaar rechtdoor."

Zodra ik die aanwijzingen volg, kom ik ineens bij een kruispunt met niet werkende stoplichten. De 'tuindrinker' zal vast wel iets goed hebben van zijn routeplanning, dus ik besluit om naar links te gaan. Voordat ik het weet rijdt ik over een begraafplaats.

'Hmmm.... zou dit de juiste route zijn? Het kan toch niet zo zijn, dat ze een doorgaande weg hebben tussen allerlei graven?'

Zelfs op een vluchtheuvel zijn er diverse graven geplaatst. Aangezien ik geen idee heb welke weg ik anders zou moeten nemen, besluit ik om over het kerkhof te blijven rijden. Een groot verkeersbord neemt alle twijfel weg. Met grote letters staat de richting naar Belmopan aangegeven.

De voorspellingen met betrekking tot de veiligheid in Guatemala beloven niet veel goeds. Diverse mensen waarschuwen me dat het er gevaarlijk is en ook onze overheid heeft wel het een en ander aan te merken op het land. Het reisadvies raadt zelfs aan om bepaalde wegen alleen onder politiebegeleiding te berijden.

De naburige landen El Salvador en Honduras beloven alleen maar slechter te worden. In El Salvador wordt meer dan een moord per uur gepleegd en ook Honduras herbergt een aantal van de meest gevaarlijke steden van de wereld. Ik besluit dan ook om verstandig te zijn en ook deze landen snel te doorkruisen. Het buurland Nicaragua schijnt bovendien veiliger en goedkoper te zijn.

Varkenssnoet

'Er drijft een haar in mijn soep.'

Ik ben net na de grensovergang met Guatemala gestopt om wat te gaan eten. Je moet niet altijd kieskeurig zijn als je langs de kant van de weg eet. Ik graaf onverstoorbaar verder in mijn soep. Het wordt mij al snel duidelijk waar die haar vandaan komt; de snoet van hoogstwaarschijnlijk een varken komt boven drijven. Niet verrast of verafschuwd, kauw ik rustig door op vermoedelijk een stuk tong.

Als ik zorgvuldig om de neus ben heengegeten vraag ik me af wat ik met de snoet moet doen. Ik prik wat in het stuk vlees, waarna ik blijf kijken hoe het stuk gewezen dier blijft natrillen. Met mijn lepel draai ik de snoet om en kijk naar een grote klont vet. Ik mis Mexico nu al, niets kan tippen aan een stop voor taco's.

Nog maar net op weg na de lunch realiseer ik me dat ik mijn ketting nog moet invetten. Ik knijp weer in mijn remmen en zet de motor stil aan de rand van de weg. Naast me stopt een Landrover Defender. Paul, een Zwitser, is ook bezig met een wereldreis en hij stelt voor om een stuk samen op te gaan rijden. Paul heeft de snelheid er aardig in en rijdt vervaarlijk dicht langs de voetgangers.

Op het moment dat het tijd wordt om een plek voor de nacht te zoeken, lijken er ineens geen hotels meer te bestaan. Aangezien mijn koplamp niet meer werkt, heb ik alleen nog maar een mistlamp over. Ik volg de achterlichten van de Landrover en hoop maar dat er niet al te diepe onverwachte kuilen gaan komen.

In dit soort landen is in het donker rijden een nachtmerrie: verkeerd afgestelde koplampen, groot licht, rijdende kerstbomen of uberhaupt geen licht. Mijn motor met een summier mistlampje past in ieder

geval goed thuis in het straatbeeld.

Intussen raast de Landrover met volle snelheid door het donker. Na een aantal voetgangers bijna van de straat geveegd zien te worden, komen we eindelijk bij een hotel aan.

"Mijn zus wil graag weten of je getrouwd bent."

Ik heb een shirt aan, die de titel poetslap nog niet waard is. Het shirt is voorzien van onverwijderbare vlekken, bevat een rijk bouquet aan geuren en is gebleekt door de zon. Dankzij de grootte van de gaten weet ik nog net waar de armen en het hoofd doorheen moeten. Mijn ongeschoren hoofd verbergt nog net niet de hoofdwond, die ik opliep door tegen een op Mexicaanse hoogte opgehangen televisietoestel aan te lopen. Mijn werkbrouwen en mijn snorharen zijn zwart gekleurd van de roetuitstoot van de vijftig jaar geleden afgeschreven pickup trucks.

"Uhm.....sorry?"

We zijn net ingecheckt in het hotel en een pubermeisje staat tegenover me.

"Ben je getrouwd?"

Ik kijk langs het pubermeisje heen en zie een niet onaantrekkelijke vrouw van in de twintig mijn kant opkijken. Voor mij is het totaal onverklaarbaar wat de aandacht van de zus getrokken heeft.

"Nee, ik ben vrijgezel."

Na een douche en een verandering van kleren zit ik 's avonds aan de bar. 'De zus' werkt in het hotel dat een familiebedrijf blijkt te zijn. Als ik iets te lang met 'de zus' praat, komt de moeder ineens naast haar staan. De moeder is een stereotype kantinejuffrouw die

rechtstreeks van een filmset lijkt te zijn weggelopen: gezet, een stalen blik, haar haar in een netje gevouwen en een opscheplepel in de hand om een flinke kwak brouwsel op je bord te kunnen draperen.

"Het is al laat! De bar gaat sluiten."

Aangezien er verder niet veel te beleven valt in de buurt, ga ik naar mijn hotelkamer. Een hotelkamer, die ik deel met Paul. Een tegenvaller: Op de kamer met een 67 jarige man in plaats van een jonge Guatemaalse van een jaar of 25.

De volgende ochtend neem ik afscheid van Paul en ga ik naar een 'Farmacia' om antimalaria tabletten te kopen. In de 'Farmacia' staat een man tussen chips, ijSCO's en shampoo.

"Heeft u ook antimalariatabletten?"

De man rommelt wat, vind een doosje, bestudeert het en geeft het aan mij.

"Hoe vaak moet ik die innemen?"

"Een keer."

"En dan ben ik voor de rest van mijn leven beschermd?"

"Nee."

"Hoe vaak moet ik ze innemen dan?"

"Drie tabletten."

"Een keer, drie tabletten en dan ben ik voor hoelang beschermd?"

"5 maanden."

Gezien de omvang van de man heb ik het vermoeden dat de man

vooral is aangenomen vanwege zijn kennis van de ijsjes en de chips. Ik voel er weinig voor om zomaar wat te slikken. Ik besluit dan ook om terug te gaan naar het hotel en om daar internet eens te raadplegen met betrekking tot dit medicijn.

'Bijwerkingen.....hallucinaties.'

Met mijn van Guatemaalse bonen gezette kopje koffie, slik ik de medicijnen door.

Zodra ik na mijn pillenonderzoek en de daadwerkelijke inname ervan mijn weg weer vervolg, moet ik na een tiental kilometers alweer in de rem knijpen: een staking. De weg is geblokkeerd met hout, autobanden en struiken. Niemand komt er door. Intussen al aardig arrogant geworden, probeer ik het toch.

"Ik kan met de motor wel over die blokkade heen."

"Nee, niemand komt er door!"

Ik zet mijn motor helemaal vooraan de kilometers lange file en wacht rustig af wat er gaat gebeuren. Na zo'n 15 minuten wat geouwehoerd te hebben met de omstanders, gaat het gerucht rond dat de weg weer vrijgemaakt gaat worden. Auto's starten en zodra de stakers de weg weer vrijmaken trapt iedereen tegelijkertijd op het gaspedaal. Een Mexicaanse standoff midden in Guatemala is het gevolg; een tweebaansweg met aan beide kanten van de barricade een viertal auto's naast elkaar. Hoofdschuddend en lachend puzzel ik me met de motor een weg uit de chaos. Brutaal toeterend druk ik de motor tussen wat auto's door om vervolgens de berm in te duiken. Na een kort uitstapje door de modder kan ik weer de weg opsturen om uiteindelijk vrijbaan te krijgen.

Na een paar kilometer vrijbaan, rijd ik alweer achter een oude pickup. De bak van de pickup is afgezet met een stalen frame.

Binnen de ontstane kooiconstructie staat een koe ongemakkelijk op z'n poten. Het ongemak wordt met name veroorzaakt door de oneffenheid van de weg en de snelheid waarmee de pickup over de weg dendert. De koe is op geen enkele wijze bevestigd, wat er toe leidt dat er geen enkele houvast is voor het beest. Ondanks dat de koe vrij kan bewegen, verkiest het er voor om met z'n kont naar mij gericht te staan. Uiteraard gebeurt er net op dat moment het onvermijdelijke: de staart van de koe gaat omhoog. De stress stimuleert de peristaltische beweging met als gevolg dat de uitwerpselen als ongeleide projectielen horizontaal op me af komen vliegen. Met de vinnigheid van een kolibrie weet ik de substantie te ontwijken en spurt ik voorbij de pickup.

Na onderweg nog even gestopt te zijn voor een tros bananen en om te schuilen voor een hoosbui, kom ik aan in Chiquimula. Midden in het centrum met een uitzicht over het centrale plein vind ik een hotelkamer. Voor het hotel staat een verkoopster van traditionele Guatemaalse kleding. Zodra ik die avond het hotel uitloop geeft ze me duidelijke instructies mee.

"Je kan hier naar het plein gaan en een stukje die straat inlopen. In de rest van de buurt moet je niet komen. Het is hier onveilig 's avonds."

In een zijstraat vind ik een koffieshop. Met een vers bakje koffie voor mijn neus, kijk ik naar buiten. Aan de overkant gaat een garagedeur van een fabriekshal open. Twee gewapende mannen komen naar buiten en kijken toe hoe een busje wegrijdt. Het kan niet anders of bewaker moet in deze landen een van de meest uitgevoerde beroepen zijn. Ik neem nog een slok koffie. Als ik weer naar buiten kijk is het zicht mij ontnomen; een bewaker staat bewapend met een geweer voor het koffiehuis te posten.

'Een bewaker voor een koffient?!'

Ik heb wel weer genoeg gezien en ik lig er dan ook vroeg in. Eens zien of het de volgende dag in Honduras beter is.

In de eerste de beste stad waar ik in Honduras stop, krijg ik al een antwoord. Zodra ik ergens wat aan het eten ben, houdt de bewaker van het 'kip-patat-restaurant' een voorbijganger vakkundig uit mijn buurt. Telkens als de man een stap dichterbij mijn tafel zet, springt de bewaker er tussen en maant de man om weg te wezen. Ondanks dat de motor en ik opvallen, verloopt de reis door de 'gevaarlijkste' landen voorspoedig. Zonder me op enig moment echt bedreigd te voelen, kom ik aan bij de grensovergang van Nicaragua.

De grens met Nicaragua

"Stop!"

Bij de grens met Nicaragua maant een, naar mijn idee, grensbeambte me tot stoppen. Zodra de man wegrent met mijn paperassen realiseer ik me dat de man een 'fixer' is: iemand die je de grens over helpt naar de andere kant. Deze bewuste fixer is vrij brutaal. Hij gaat niet in de rij staan, maar loopt gewoon overal naar binnen en trekt de juiste mensen aan de mouw. Voordat ik het weet staat hij weer naast me.

"Je moet 30 dollar betalen om je motor door customs te krijgen."

Een in mijn oren vrij vreemd verhaal. Dat zou de eerste keer zijn dat ik zo'n hoog bedrag moet betalen om mijn motor het land uit te krijgen. Ik ben dan ook zeker niet van plan om de man zomaar 30 dollar in de hand te drukken.

"Waar kan ik betalen?"

"Geef maar aan mij. Ik regel het wel."

"Ik heb geen contanten. Ik betaal wel bij het kantoor zelf."

Ik zie de fixer seinen naar een andere man, die vervolgens op me af komt gesneld.

"Je kan alleen met contanten betalen. Ik kan je wel naar een pinautomaat leiden voor 25 dollar."

Aangezien ik weet dat de pinautomaat twee kilometer verderop is, is dit een schandalig hoog bedrag. Bovendien heb ik een motor, dus die twee kilometer zijn zo afgelegd.

"Ik rijd er zelf wel heen met de motor."

De man rent naar een douanebeambte om aan te geven dat ik niet zomaar met de motor terug het land in mag. De douanebeambte komt op me af en bestudeert al mijn papieren.

"Je bent al uitgestempeld in Honduras. Je kan niet zomaar weer terug gaan."

"Mooi! Als alles al geregeld is, kan ik dus verder richting Nicaragua."

"Ja!"

De poging om mij geld uit de zak te kloppen heeft niet geholpen en als gevolg daarvan geef ik ook geen fooi aan de fixer. Ik geef gas en rijd naar de grenspost van Nicaragua. Bij elke balie waar ik kom, betaal ik een paar dollar. Waar het allemaal voor is blijft meestal onduidelijk. Ook is het onduidelijk wat de prijzen precies zouden moeten zijn. De man waar je kopietjes moet maken van diverse documenten vraagt een willekeurig bedrag, de man die mijn motor op een vrij lakse wijze desinfecteert schotelt me een rekening voor en daarnaast vragen de douane en de verzekeringsbeambten ook nog geld. Ondanks dat op een papiertje staat dat de prijs 3 dollar is, moet ik 4 dollar betalen.

Het geheel is erg vermoeiend en neemt erg veel tijd in beslag. Zodra ik de boel voor elkaar denk te hebben, houdt een man me tegen.

"Je moet nog een motorverzekering kopen!"

De man is duidelijk degene die ook daadwerkelijk de bewuste verzekering verkoopt.

"Waar is je kantoor? Ik rijd daar wel naar toe."

"Ik heb geen kantoor. Je kan de verzekering hier bij mij kopen."

"Ik heb geen contant geld. Kan ik ook met creditcard betalen?"

"Nee, alleen contant."

De verzekeringverkoper seint naar een andere man. Intussen heb ik al een idee wat gaat volgen.

"Ik kan je wel naar een pinautomaat brengen voor 25 dollar."

Blijkbaar spelen ze hier hetzelfde spelletje als aan Honduras zijde. Ik heb er meteen alweer genoeg van en maak me klaar om te vertrekken. Ik negeer de verkopers en stap op de motor. De verzekeringsman houdt me vast aan de arm en een van de aanwezigen rent naar een grensbeambte.

"Je mag het land niet in zonder verzekering!"

Ik duw de man aan de kant en geef gas. Onder luid gefluit en geschreeuw ga ik de grens over.

De volgende 20 kilometer besluit ik het gas erop te houden en zonder problemen beland ik bij een pinautomaat. Aangezien de man bij de grens een vage indruk maakte met zijn verzekeringsbusiness besluit ik om door te rijden naar Managua om daar weekend te vieren en mijn verzekering te regelen.

In het hotel in het centrum van Managua raad de hotelmedewerker me met klem af om niet per voet de kilometer naar de nachtclub 'El Chaman' af te leggen. Ook hier schijnt het weer gevaarlijk te zijn en zodra het donker wordt, moet alles per taxi gedaan worden. De taxi rijdt me binnen een paar minuten naar de club alwaar de spaanstalige muziek me al in alle hevigheid tegemoet komt. Zodra ik naar binnen stap, zie ik een grote dansende massa. Iedereen gaat helemaal los op de reageton. De vrouwen schudden met alles dat ze hebben en de mannen staan er bezweet tegen op te rijden.

Onderweg naar de bar word ik van alle kanten aangekeken. Het is duidelijk dat ik niet kan doorgaan voor een 'Nico'. Blijkbaar ben ik nog niet genoeg gebronsd door de zon en mijn blauwe ogen verraden ook dat ik hoogstwaarschijnlijk een buitenlander moet zijn. Managua staat, in tegenstelling tot de rest van Nicaragua, niet echt bekend als toeristische bestemming. Dit komt waarschijnlijk vanwege de reputatie dat het een gevaarlijke stad is. Daarnaast schijnt er niet veel te doen of te bezichtigen te zijn.

De reageton dendert door en na een biertje probeer ik ook wat beweging in mijn heupen te krijgen. Een poging tot dansen dat als extra bevestiging dient dat ik een buitenlander ben. Mijn afwijkende dansstijl heeft echter niet als gevolg dat de vrouwen er door worden afgeschrikt. Al snel word ik door een stel dansende vrouwen voorgesteld aan de hele familie. Niet meer alleen wezende vliegt de tijd voorbij en is het al weer zo vijf uur.

Een neef van de vrouwen komt voorgereden om iedereen op te halen. Ook ik moet volgens de aanwezigen in stappen, een taxi is geen optie. In plaats van naar huis te gaan, bezoeken we nog wat andere bars om uiteindelijk te eindigen voor het huis van een ander familielid. De familie sleept het huismeubilair naar buiten en ik zetel me op de bank met een Flor de Cana. Na een uur begint het me allemaal aardig te duizelen en besluit ik dat het tijd is om een taxi hotelwaarts te nemen. Drie mannen van de familie begeleiden me naar de hoofdweg en zoeken een betrouwbare taxi voor me uit.

De volgende dag word ik beroerd wakker. Ik hang wat rond om uiteindelijk een taxi te nemen naar de andere kant van de stad. Ik heb afgesproken met een van de vrouwen van de nacht ervoor. De taxichauffeur kent de weg en gaat op pad.

"Toet!"

Overspoeld met allerlei indrukken van lokale Nicaraguase vrouwen kom ik eindelijk aan bij de Nicaraguase vrouw waar ik een afspraak mee heb.

Na mijn Managua avontuur besluit ik om naar San Juan del Sur te gaan. San Juan del sur is een kustplaats dat vooral bekend is vanwege de mooie stranden en het golfsurfen. Misschien dat ik het golfsurfen daar kan gaan leren.

Na op een dag drie keer bijna verdrongen te zijn, het surfboard viermaal te hebben weggekopt en gestoken te zijn door een of ander beest in het water, heb ik er genoeg van. Met de schaafwonden op mijn borst besluit ik dat het golfsurfen niets voor mij is.

San Juan is erg toeristisch en dat wordt weerspiegeld in de prijzen voor het eten en het gedrag van de mensen. Overal worden de prijzen in dollars weergegeven en een 'goedendag' wordt stug genegeerd. Bij een restaurant dient er zelfs betaald te worden voor het gebruik van wifi. San Juan del sur verandert volgens een voorbijganger snel van een rustig dorpje (alhoewel het in het verleden een belangrijke doorvoerhaven was voor drugs) in een drukke toeristische hotspot. Ik hou het hier dan ook snel voor gezien en rijd verder naar het zuiden.

Krokodillen?

Pompen, lijnen uitlopen, de kite de lucht insturen, de waterstart en voordat ik het weet is bij de eerste krachtige windstoot mijn kite weg. Blijkbaar was ik iets te enthousiast en heb ik de kite niet goed genoeg ingehaakt. Al zwemmend kom ik in een windstille baai, waar mijn kite rustig ligt te dobberen. Aangezien het hoogwater is, is er weinig ruimte om over het strand terug te lopen. Ik besluit om de heuvel op te klimmen en om vervolgens via de kant terug te lopen naar het strand.

Al snel blijkt dat niet zo'n goed idee. Als ik na een flinke klim eindelijk bovenkom sta ik midden in een bosrijk gebied. Een bos met allerlei ongemakken voor iemand die op blote voeten loopt. Ik denk echter een stukje verderop een weg te zien en besluit voorzichtig door de jungle te gaan struinen. De ene doorn na de ander teistert mijn voetzool. Het bloed stroom inmiddels uit mijn voeten als ik uitkom bij een grote modderpoel. Geen idee waar ik een weg dacht te herkennen.

'Hmmm.....zouden hier krokodillen zitten?!'

Met mijn kitespul onder de armen struin ik door het moeras. Al snel verspert een afzetting van prikkeldraad mijn pad. Lopend langs het prikkeldraad word ik weer door een veld met doorns geleid. Het schiet voor geen meter op, dus ik besluit om over de hekken en het prikkeldraad heen te klimmen. Na een uur van survivals komen ik eindelijk weer op het strand aan.

De survivaltocht begint na een aantal dagen zijn tol te eisen. De doorns zijn de mogelijke aanstichters van mijn inmiddels ontstoken voeten.

'Misschien moet ik mijn voeten wat rust gunnen.'

De volgende dag wordt die gedachte versterkt door wit pus, bloed en vocht dat uit een van de voeten komt zetten. Opstaan kost enige moeite en het lopen op de oneffen met stenen bezaaide grond lijkt haast onmogelijk. Mijn zelfdiagnose is dat er waarschijnlijk vuil in zit dat er uit moet.

In mijn eerstehulpkit vind ik een flesje alcohol en uit mijn zak haal ik mijn multitool. Na het schoonmaken met alcohol ga ik aan de slag met het mes. Ik verwijder vuil en een achtergebleven doorn. Wat rest is een zichtbaar gat in mijn voet.

'Pleister erop en de operatie is geslaagd!'

De Leatherman blijkt onmisbaar bij het bereiden van eten, het onderhoud aan de motor en bij een kleine zelfoperatie.

Na een goede nachtrust doe ik 's ochtends mijn ogen open. Het eerste dat ik zie is de kop van een salamander, die me met grote ogen aan lijkt te staren. De salamander lijkt te schrikken en vliegt langs de muur naar de andere kant van de kamer. Ik sta op en strompelend loop ik naar de douche. Op weg naar de douche ruik ik de koffie al. De verse koffiegeur herprogrammeert mijn ochtendritueel en ik loop langs de douche naar het terras.

Buiten nuttig ik mijn Costa Ricaanse bak koffie. Langs mijn voeten loopt een grote leguaan. Met een snelle tongbeweging verzamelt hij de paarse bloemblaadjes die rond mijn voeten liggen. Vanuit mijn ooghoek zie ik een andere mannetjesleguaan aan komen. Mijn les van die ochtend is, dat een leguaan erg terrotooriaal is. De aanstormende leguaan doet de leguaan op het terras opschrikken en achter elkaar aan rennend stormen ze door het naastgelegen weiland.

Niet alleen de leguanen doen me vermoeden dat ik me in een

exotisch oord bevind. Felgekleurde vogels vliegen af en aan en af en toe rent er een aap over de weg.

Aangezien mijn motor steeds minder grip lijkt te hebben en steeds slechter lijkt te sturen, besluit ik om na 40.000 kilometer mijn voorband te vervangen. Met een combinatie van overstekend wild en de slechte weg lijkt dat geen overbodige luxe. Zodra ik de motor met mijn nieuwe voorband uitlaat over het gravelpad, is het echter helemaal gebeurd met het sturen. De motor wil alleen rechtuit. Met een bruuske beweging, kan ik nog net afdwingen om naar links of rechts te gaan. Waarschijnlijk is de balhoofdlager versleten.

Een van de onderdelen, die ik gelukkig niet ben verloren op de Oezbeekse poekelpiste is een vervangingslager. Met een nieuwe balhoofdlager rijd ik naar de dichtsbijzijnde Yamahadealer.

'Shit een bocht naar links!'

Op het rechte stuk heb ik de snelheid veel te veel opgevoerd en de motor is compleet onbestuurbaar geworden. Van de andere kant komt een auto. Om niet rechtdoor tegen de aankomende auto tot stilstand te komen, moet ik vol in de ankers. Gelukkig lijken de remmen niet aangetast en de dubbele remschijven laten de motor vertragen tot stapvoets. In mijn spiegels zie ik een lokale Costa Ricaanse autocoureur al naderen tot enkele centimeters. Met mijn gevarenlicht aan blijf ik zover mogelijk aan de rechterkant van de weg rijden.

De 60 kilometers naar de garage leg ik af met een gemiddelde snelheid van zo'n 30 kilometer per uur. In afwachting van het vervangen van het balhoofdlager, ga ik op zoek naar internet. Bij het Costa Ricaanse gezin waar ik verblijf, heb ik geen toegang tot het internet. Nu heb ik mooi de gelegenheid om uit te zoeken hoe de komende maanden van mijn reis eruit gaan zien.

Het buurland Panama wordt met Colombia gescheiden door de Darien Gap; een gebied bestaande uit moerasland en oerwoud. Verhalen doen de ronde dat dit gebied met name wordt beheerst door de drugskartels. Aangezien er ook nog eens geen wegen zijn, is het ondoenlijk om daar op een normale manier met een voertuig doorheen te komen. Het is dan ook noodzakelijk om in plaats van over land, je voertuig op een andere manier in Colombia te krijgen. Na diverse mailtjes naar verschillende bedrijven wordt me al snel duidelijk dat het niet snel te regelen valt. Zeilboten blijken geen motoren meer te mogen vervoeren naar Colombia, een ferry is er niet en de vliegmaatschappij lijkt niet bereikbaar. Er blijft alleen de optie over om de motor per container naar Colombia te versturen. Het bedrijf die de containers vervoert geeft echter aan dat ze niet direct zaken doen met overlanders en dat er een tussenpersoon ingeschakeld dient te worden. Voordat ik mijn motor weer ga ophalen, mail ik nog snel even met diverse tussenpersonen.

Als ik 's avonds de motor ophaal is het donker; de kermis is geopend. Auto's voeren allerlei soorten verlichting. Niets lijkt hier verboden of doet de politie besluiten om je aan te houden. Auto's komen me tegemoet met groot licht, gekleurd licht, verkeerd afgesteld licht, knipperlicht of helemaal geen licht. Sommige auto's voeren zoveel licht, dat het haast niet anders kan of er moet een legio aan extra accu's aan boord zijn.

Licht is licht en in het donker dus zichtbaar. Voor me komt weer een kermiswagen aangesneld en ik besluit wat verder naar rechts uit te wijken. De wegen door een woud van groen zijn hier niet verlicht, dus mijn snelheid ligt laag om bij overstekend wild mezelf meer uitwijkkansen te geven. Het overige verkeer heeft daar geen boodschap aan en ook nu nadert er een bumper vrij dicht tot mijn achterwiel. De aanstormende auto verblindt me en zodra ik in de spiegels kijk, word ik verblind door de achterwielklever.

'Wat was dat?!

Nogmaals flitst er een silhouet voorbij.

'Fietsers zonder licht!'

Waar ik me zorgen maakte over overstekend wild, is het waarschijnlijker dat ik hier een slingerende fietser aan rijd. De aanstormende auto raast voorbij, de achterwielklever stuurt op een haar na, langs mijn motor en ik rijd weer alleen in het donker over de enigszins heuvelachtige weg.

De heuvels zorgen ervoor dat zwaar beladen vrachtwagens hun snelheid op de stijgende stukken volkomen verliezen om vervolgens langzaam omhoog te kruipen. Voor me knippert een vrachtwagen z'n knipperlicht naar links. Net als de diverse vormen van lichtvoering, is ook het gebruik van knipperlichten onderhevig aan een totale willekeur. Een knipperlicht naar rechts kan hetzelfde betekenen als het knipperlicht naar links en het gevaarlicht is een logische vervanging.

De weg gaat omhoog en de vrachtwagen mindert snelheid. Ik minder vaart en probeer de situatie goed in te schatten.

'Een langzaam rijdende vrachtwagen op een hellend gedeelte van de weg. Ik ken de weg en weet dat er geen hoofdwegen aan de linkerkant van de weg zijn. Geen tegemoet komend verkeer, althans geen tegemoet komend verkeer met licht. Een knipperlicht naar links. Conclusie: De vrachtwagenchauffeur signaleert dat achterop komend verkeer veilig kan inhalen!'

Ik ga vol in de ankers en blijf achter de vrachtwagen hangen. Met bloedstollende snelheid komt er een bus voorbij geraasd. Via mijn spiegels werd ik al gewaarschuwd voor de naderende komeet en besloot om mijn inhaalactie even uit te stellen. Als bijkomend voordeel ben ik nu in ieder geval gegarandeerd van een weg zonder tegenliggers of overstekend wild. De bus heeft waar nodig geopereerd als stormram en de weg voor mij schoongeveegd. Ik accelereer voluit en passeer de vrachtwagen.

Zodra ik de vrachtwagen ben gepasseerd voer ik de snelheid weer een beetje op. Al snel nader ik een langzaam rijdende auto. Dat op zich zelf is al vreemd in Costa Rica. Op het moment dat ik een

inhaalactie wil inzetten, gaat het knipperlicht ineens uit naar rechts.

'Waarom rijdt die auto zo langzaam? Waarom wil de auto naar rechts afslaan? Er is helemaal geen afslag.'

We naderen een kruising met alleen een afslag naar links. Ik ga vol in de ankers. Zoals verwacht stuurt de auto naar links en rijdt de zijweg in.

Nummerplaatkunst

Met een grote grijns rijd ik rond over de Costa Ricaanse wegen. Met de nieuwe balhoofdplager rijd en stuurt de motor weer fantastisch. Van de hoofdweg rijd ik een zijweg in om via een binnendoor weg bij mijn onderkomen te komen. Het is nog 20 kilometer binnen door rijden voordat ik mijn bestemming zal bereiken. Voordat ik aan de laatste kilometers kan beginnen knijp ik in de remmen en zet de motor uit.

"Papieren!"

Blauwe en rode zwaailichten vullen het donker van de avond. Met behulp van de zaklamp van een van de agenten zoek ik mijn papieren bij elkaar. Een andere agent loopt intussen een rondje om mijn motor.

"Waar is je kentekenplaat?" "

"Sorry?"

"Je kentekenplaat?"

Ik doe alsof ik hem niet snap. De agent wenkt me en loopt weer naar de achterkant van de motor. De dag ervoor constateerde ik al dat mijn nummerplaat niet meer op zijn plaats zat. Aangezien ik geen flauw idee heb hoe de politie in Costa Rica hier op gaat reageren, besluit ik om me van de domme te houden.

"Die ben ik waarschijnlijk verloren op de weg richting El Jobo."

De weg naar El Jobo is van verschrikkelijke kwaliteit. Het is dan ook zeker niet ondenkbaar dat ik daar ook daadwerkelijk mijn plaat verloren ben. De agent accepteert mijn antwoord en besteedt er verder geen aandacht aan. Nadat ook de papieren zijn goedgekeurd,

kan ik mijn weg weer vervolgen.

Met nog diverse grensovergangen voor de boeg, ga ik de volgende dag in het nabijgelegen dorp op zoek naar een oplossing voor mijn missende kentekenplaat. Gemakshalve ga ik er vanuit dat men niet weet hoe een Nederlandse kentekenplaat eruit ziet. Zolang mijn kenteken klopt met de kentekenpapieren is het wat mij betreft al goed.

Al snel lijkt het erop dat een Costa Ricaans kentekenplaat met mijn nummer niet mogelijk is. In mijn beste Spaans probeer ik te informeren naar iemand die mogelijk een kentekenplaat kan namaken. Die avond keer ik echter onverrichte zaken weer huiswaarts.

Bij thuiskomst zetel ik mij buiten naast het huis en peins over een oplossing.

'Een kentekenplaat laten drukken zit er niet in. Ik moet een stift en karton zien te regelen. Liever een aluminium plaatje in verband met de regen.'

Een auto stopt voor het huis en de dochter van de familie stapt naar buiten met een groot plakaat.

“Wat heb jij bij je?”

“Een vriend van me heeft een nieuw uithangbord voor het restaurant gemaakt.”

Een mooi watervast schilderwerk prijkt op een metalen plaat.

“Kan die vriend ook geen kentekenplaat voor mijn motor schilderen?”

Na een belletje stuur ik een foto van mijn kentekenplaat en gaat de man aan de slag. Aan het eind van de week krijg ik bericht dat het kunstwerk klaar is. Ik spreek met de man af in de stad Liberia. Een mooie gelegenheid om meteen mijn email te controleren.

Er blijkt een reactie gekomen op een van mijn eerder verstuurde mailtjes; ik kan een container delen met drie andere overlanders. De container vertrekt echter volgende week al. Het is nog een paar dagen rijden naar Panama-Stad dus ik besluit om de volgende dag de boel weer in te pakken. Ik neem afscheid van de familie en ben weer onderweg.

'Stop! Politie!'

Ik zet de motor neer en een bekend gezicht komt lachend op me af. Het is de agent die constateerde dat ik geen nummerplaat meer had.

"Een nieuwe kentekenplaat! Heel goed!"

Blijkbaar lijkt de kentekenplaat echt genoeg, want zonder problemen en na wat handen schudden kan ik vervolgens weer verder rijden.

De poort naar Zuid-Amerika

Ik pak mijn oude routine van rijden en kamperen weer op; overdag rijd ik over mooie bochtige wegen, om vervolgens de avonden door te brengen op een afgelegen plek. De reis gaat voorspoedig en voordat ik het weet kom ik aan bij de grensovergang.

'Zouden ze mijn kentekenplaat accepteren?'

Zonder een blik op de motor te werpen, laat de douanier me toe tot Panama. Aangezien ik niet veel tijd meer heb voordat ik de motor bij de douane moet afleveren, besluit ik op de hoofdweg richting Panama Stad te blijven.

De hoofdweg is een saaie rechte weg, waarbij ze op diverse plaatsen ook nog eens bezig zijn met wegwerkzaamheden. Als ik weer eens aan het wachten ben voor wegwerkzaamheden komt er een oude BMW naast me staan. De bestuurder blijkt ook een Nederlander te zijn. Bram is onderweg van Boston naar Patagonia en is nog op zoek naar transport richting Colombia. Ik deel de gegevens van mijn contactpersoon met Bram en na contact opgenomen te hebben, blijkt dat er nog een plek is voor een motor in dezelfde container. De kosten worden gedeeld tussen de voertuigeneigenaren. Daarmee daalt automatisch de prijs voor mijn transport. Een ontmoeting met een financieel voordeel.

Samen rijden we verder naar Panama stad. De hoofdweg richting de stad wordt er niet echt interessanter op. Bij het uitkomen van een bocht rijden we ineens een grote brug op. We rijden over het Panamakanaal. Een indrukwekkende aanblik van een groeiende stad is het gevolg. De ene wolkenkrabber is nog hoger dan de andere. Mooie wegen leiden ons verder de stad in. Het historische centrum laten we voor wat het is en we besluiten een hostel in het nieuwe

centrum te zoeken. Al snel hebben we onze basis voor het regelen van het transport naar Colombia gevonden. Een hostel met een zwembad. Het grootste nadeel is echter dat je een kamer met 12 man deelt.

Gesnurk, opflitsend licht van een telefoon, gestommel, een verlate gast en een nachtelijke wc-ganger; allen zorgen ze er voor dat ik wakker schrik. Zodra ik eindelijk weer slaap.....

'PIEP PIEP PIEP PIEP PIEP PIEP'

Een alarm gaat af. De telefooneigenaar drukt het alarm weg, maar geeft verder geen gevolg aan het alarmsignaal. Het is nog erg vroeg en ik val dan na een onrustige nacht ook weer snel in slaap.

'PIEP PIEP PIEP PIEP PIEP PIEP'

Hetzelfde alarm met hetzelfde resultaat als gevolg. De alarmverantwoordelijke zet het alarm weer uit, maar weer volgt er geen verdere actie. Op een kamer met 12 gasten bevindt zich een notoire snoozer.

Na nog twee zinloze alarmsignalen, staat de man bij de vijfde keer eindelijk op. Blijkbaar is het tijd voor de dagelijkse uitjes, want de ene na de andere kamergenoot verlaat de kamer. Wij zijn met name druk met het regelen van het papierwerk voor de motor, de keuring van de motor en het doorlopen van het bureaucratische proces. De ene ambtenaar neemt daarbij zijn werk wat serieuzer dan de ander. Dit leidt niet altijd tot een logische prioriteit.

“Waar staat het chassisnummer?”

“Achter die kabels.”

De ambtenaar neemt niet de moeite om het nummer te controleren en

vinkt de door mij ingevulde gegevens af. Met het door de ambtenaar afgegeven papierwerk gaan we naar het kantoor waar we de rest van het papierwerk moeten laten afhandelen.

“Je komt er zo niet in.”

Een bewaker houdt Bram bij de ingang van het gebouw tegen in verband met het niet dragen van een wenselijk shirt. Ik heb toevallig nog een oud ongewassen vuil shirt in mijn tanktas, die ik aan Bram geef. Het resultaat leidt tot een degradatie van het voorkomen van Bram. De bewaker is echter tevreden en we kunnen de rest van het papierwerk afhandelen. Nadat ook de motor is afgeleverd, zie ik geen noodzaak meer om in het hostel te blijven. Ik heb een vliegticket naar Bogota geboekt.

Taxiperikelen

Ik ben omringd door mensen. Naast de tafels die gevuld staan met flessen sterke drank dansen de stelletjes gepassioneerd op de zwoele klanken van de Spaanstalige muziek. Niemand blijft op z'n stoel zitten. Salsa, merengue, reggaeton; de lichamen bewegen sensueel langs elkaar heen. Vol bewondering aanschouw ik het schouwspel.

Ik ben ergens in een bar in het centrum van Bogota beland. Mijn motor zal over een aantal dagen aankomen in de havenstad Cartagena. Tot die tijd heb ik besloten om een aantal dagen door te brengen in de hoofdstad van Colombia.

“Kom Bart, we gaan dansen!”

De dag ervoor heb ik de Colombiaanse Diana ontmoet.

“Ik haal eerst even wat te drinken.”

Een beetje olie op mijn stijve Nederlandse heupen kan geen kwaad. Langzaam beweeg ik me een weg door de mensenmassa.

“Twee bier.”

"De tap is gesloten. 's Avonds kan je alleen flessen likeur kopen."

Een bar waar geen bier geschonken wordt? Dat verklaart meteen waarom iedereen met flessen likeur in de weer is. Ik besluit zo goed als mogelijk te integreren en bestel een fles Aguardiente; een Colombiaanse likeur. Na een paar shotjes zijn de heupen los genoeg en bewegen we ons in het dansgeweld.

Als van nature pikt Diana het ritme op. Sensueel beweegt ze haar lichaam tegen mijn lichaam. Zo goed en kwaad als het kan, laat ik me door haar bewegingen leiden. Was het niet vanwege mijn

uiterlijk, dan was het wel vanwege mijn danstechniek dat je kan zien dat ik geen Colombiaan ben.

Na een avond en nacht vol met dans en drank is het weer tijd om naar mijn hotel te gaan. De taxichauffeur brengt de taxi voor een wit gebouw tot stilstand. Diana stapt uit en loopt met de sleutels in haar hand naar de voordeur. Vol verbazing sta ik toe te kijken hoe zij haar deur openmaakt. Eerst opent ze het eerste slot, dan het tweede, dan het derde en als laatste een of ander luikje die toegang geeft tot weer een slot. Blijkbaar valt mijn verbazing op, want voordat ze naar binnen gaat, draait Diana zich nog een keer om.

"Het is hier gevaarlijk!"

Na deze woorden geef ik de taxichauffeur snel het verzoek om me naar mijn hotel te brengen. De taxichauffeur slaat voor de tweede keer deze rit een kruis en start de auto.

De taxi raast door de nacht. Elke nachtelijke wegbezoeker moet het ontgelden en krijgt de kont van de taxi voor zijn neus gedrukt. De taxichauffeur lijkt hierbij zeker niet eenkennig. Voor ons rijdt een motoragent. Zonder ook maar iets van snelheid te minderen haalt de taxichauffeur de agent rechts in. Ik krijg een flashback naar een eerdere rampruit met een taxi.

Vol gas razen we door de binnenstad van Istanboel. We zijn op weg naar een uitgaansgelegenheid ergens in het centrum. Met enige trots geeft de taxichauffeur aan dat hij wel een snellere route weet. Ik zit naast de taxichauffeur en drie lokale Turken hebben zich op de achterbank gepositioneerd.

De man is hier duidelijk bekend. Hij lijkt de precieze maximale snelheid te kennen om zonder schade over een drempel te vliegen. Zonder goed overzicht, hoeft de

chauffeur de auto de bochten door.

“Waar kom je vandaan?”

De man kijkt me geïnteresseerd aan. Het gaspedaal lijkt intussen vastgeplakt op de vloer.

“Nederland.”

“Aaaaah....van Persie!”

Lachend blijft de man mij aankijken.

“Moet je niet voor je kijken?”

De man lacht om mijn bezorgdheid en werpt een snelle blik op de weg. De taxi raast door de toeren en de omgeving flitst voorbij.

“Ik ben de Turkse Schumacher!”

Met nog meer bezorgdheid na deze uitspraak hoeken we de zoveelste bocht om. In een flits zie ik iemand oversteken en in een vloeiende beweging drukt de taxichauffeur met zijn voet vol op de rem en met zijn hand op de toeter. De soeplesse van deze beweging leert me dat de man al enige oefening achter de rug heeft. De weerstand van blokkerend rubber op een droog wegdek genereert een indringend gepiep; het geluid voorafgaand aan een onafwendbare impact. Het asfalt blijkt inderdaad niet genoeg weerstand te kunnen bieden.

'BAM'

Op de motorkap ligt een voetganger het gebeuren te overdenken. Enigszins geschokt kijk ik toe. Ook de taxichauffeur lijkt geschokt; daar gaat zijn aanstaande

recordtijd. De taxichauffeur steekt zijn hoofd uit het openstaande raam en begint onvervalst te schreeuwen. Het geluid van zijn geschreeuw wordt echter overstemd door een constant getoeter. Zodra de voetganger van de motorkap is verdwenen, gaat het gas er weer op. Zo'n 5 minuten later kan ik eindelijk uitstappen.

"Ik heb nog nooit zo'n extreme taxirit gehad!"

De drie Turken kijken me verbaast aan.

"Hoezo?"

De taxi snelt door het rode verkeerslicht onder het toezien van de agent. Uiteraard gaat veiligheid boven alles; bij elke kruising, ongeacht of het een voorrangskruising is of niet, wordt de nacht opgeschrikt door het geluid van een claxon. Blijkbaar is hier de theorie dat je geen snelheid hoeft te minderen als je eerst de claxon hebt beroerd.

"Stop maar! Hier is het! Mijn hotel is aan het eind van die straat."

We zijn net de afslag richting mijn hotel gepasseerd. Vanwege het feit dat de straat een eenrichtingsweg is, mag de taxi niet verder en ik besluit om de laatste 100 meter naar de voordeur van het hotel te lopen. De taxichauffeur kijkt me aan alsof ik gek ben en voordat ik de deur kan openen heeft hij de taxi in zijn achteruit gezet.

"Veel te gevaarlijk om hier 's nachts over straat te lopen!"

Achteruit rijdend, zie ik achter ons de koplampen opdoemen van aanstormend verkeer. Volkomen verbouwereerd over het feit dat de taxichauffeur het gevaarlijker vindt om 100 meter te lopen, dan zijn eigen weggedrag, bedank ik de man en loop het hotel binnen. Mijn laatste nacht in het hotel, voordat ik de volgende dag het vliegtuig

naar Cartagena pak.

Bram en Werner, een Duitser met wie we de container delen, zitten inmiddels al in een goedkoop hotel in Cartagena. Het hotel bevindt zich vlakbij de plek waar we het papierwerk moeten regelen en waar we de motor kunnen ophalen. Ik besluit om de nacht daar ook door te brengen, zodat we samen het importproces kunnen afhandelen.

Het hotel is zo'n 8 kilometer van het vliegveld verwijderd. Een mooie gelegenheid om lopend de stad al een beetje te verkennen. Ik sla dan ook de vele aanbiedingen voor een taxirit af en stap de hitte van Cartagena binnen.

Het lijkt wel of de hitte een directe impact op het functioneren van mijn telefoon heeft. Voordat ik goed mijn weg hebben kunnen vinden, houdt de telefoon het voor gezien. Ik heb geen idee waar ik ben of waar ik heen moet. Ik laat me echter niet ontmoedigen en loop vol vertrouwen richting het zuidwesten van de stad. Met mijn 1 meter 88, een rugtas op de rug en met een van zweet doorweekt overhemd val ik duidelijk op tussen de kleine en donkere Colombianen. Met enige regelmaat passeert er dan ook een toeterende motorrijder.

Zodra ik bij een naderende Chinese 125CC motor interesse toon naar zijn toetergedrag, stopt de man naast me.

“Waar moet je heen?”

Ik geef de man de naam van het hotel en ik krijg vervolgens een helm in de handen gedrukt. Instictief zet ik de helm op en neem ik plaats op de motor. Als een bezetene raast de bestuurder langs het overige verkeer. Zodra we van de hoofdweg afgaan en in mijn ogen een armoedige wijk binnenrijden, begin ik mezelf pas af te vragen wat ik in godesnaam achterop de motor doe.

'Waarom neemt die man mij eigenlijk zomaar mee achterop? Wat doen we hier? Ga ik hier dan als naieve toerist beroofd worden?'

De man scheurt echter door de wijk en stuurt vervolgens weer spiegelontwijkend een hoofdweg op. De gammele Chinese tweewieler piept en kraakt. De achterband lijkt zijn beste tijd gehad te hebben en lijdt zichtbaar onder mijn gewicht. Dit is voor de bestuurder echter geen reden om de naderende bocht rustig in te sturen. Met een snelheid die ver buiten mijn comfortzone ligt, duiken we de bocht in. Met een hand grijp ik me vast aan de motor. De andere hand leg ik op de veel te grote helm. Zelfs de enige veiligheidsmaatregel lijkt niet enige vorm van efficiëntie te hebben.

Wonder boven wonder houdt de bestuurder het Chinese vehikel onder controle en komen we weer een bocht dichterbij mijn eindbestemming. Als we in de buurt van het hotel zijn, stopt de man.

“7000 pesos por favor.”

Dat verklaart een hoop. De rondrijdende toeterende motorrijders zijn taxi's! Vandaar de extra helm en de vele duorijders.

Goedkoop bier, hoeren en witte koffie

De tussenpersoon heeft ons voorzien van een stappenplan, die we dienen te doorlopen om onze motoren in Colombia weer uit de container te krijgen. Het stappenplan bevat diverse adressen die bezocht dienen te worden. Op al die adressen zullen we de juiste mensen met de juiste papieren moeten vinden.

Mijn ervaring met het afhandelen van papierwerk in een haven is nou niet echt positief te noemen. Meestal bestaat zo'n importproces uit wachten. In Kazachstan heb ik er 14 uur over gedaan om mijn motor het land in te krijgen en in Canada wilden ze mijn motor pas na 10 dagen vrijgeven. Echt positief ben ik dan ook niet als we beginnen met de eerste stap van ons stappenplan. Dat blijkt terecht, want we krijgen al snel een negatief antwoord.

"Toeristen? Kom morgenvroeg om 8 uur maar terug!"

Gelukkig bevindt ons hotel zich op een zeer strategische locatie. De locaties waar we ons papierwerk moeten regelen zijn op loopafstand en vlak naast het hotel zit een kroeg. Aangezien we niet in het toeristische centrum zitten, is het eten en drinken te verkrijgen voor Colombiaanse prijzen. Bier voor omgerekend zo'n 67 cent en een maaltijd voor zo'n 3 euro.

Het bestelde maal laat lang op zich wachten. Als gevolg daarvan blijven de biertjes door vloeien. Door de olopende bierinname begin ik al ongegeneerd te loensen naar een nogal rondborstige jongedame die voorbij komt paraderen. Een ons toesprekende man verstoort mijn gestaar.

"Wilt u het vlees gesneden hebben of gewoon zo laten?"

Wat is dat nou weer voor een vraag? Ik heb dan al wel een aantal biertjes op, maar het vlees snijden lijkt me nog wel te overzien.

“Ongesneden alstublieft!”

De tijd dat het duurde om het vlees te bakken en de naar mijn idee vreemde vraag, had me tot een beter doordachte keuze moeten leiden. Het vlees is op z'n zachtst gezegd zeer goed doorbakken. Zo goed doorbakken zelfs, dat ik beter had kunnen vragen om het geheel in de blender te gooien.

De volgende dag zijn we al weer om 8 uur in het douanekantoor.

“Iedereen die iets in de container vervoert moet aanwezig zijn. We kunnen jullie nu niet helpen.”

De eigenaren van een oud volkswagenbusje zijn nog niet gearriveerd. Als gevolg moeten we weer wachten. Vijf uur later zijn ook de eigenaren van het busje gearriveerd en kunnen we het proces doorzetten. Uiteraard niet zonder de mededeling:

"Kom morgen maar terug om 8 uur!"

Gelukkig weten we intussen waar het goedkoop bier drinken is en waar we in ieder geval niet moeten eten. Na een bezoekje aan een pizzeria in de buurt zitten we weer in dezelfde bar. De vorige dag was er veel vrouwelijke aanwezigheid en ook deze avond is het weer raak. Als ik het meisje van de dag ervoor weer voorbij zie lopen, kijkt ze me aan en loopt ze naar me toe. Voordat ik het weet ben ik naar lucht aan het happen. Mijn luchttoevoer wordt ontnomen door een paar stevige borsten die in mijn gezicht worden gedrukt.

'Hallo Colombia! Of de mensen zijn hier wel heel vriendelijk of dit moet een hoerentent zijn!'

Nadat ik een uitgebreide prijsspecificatie krijg van de verschillende mogelijkheden, is de conclusie al snel gemaakt.

De volgende dag is het eindelijk tijd om de motor uit de container te rijden. Het avontuur kan eindelijk weer worden voortgezet per motor. Ik besluit echter nog even een dagje langer in Cartagena te blijven. Vanwege de douaneperikelen heb ik nog helemaal niets van het ouwe centrum gezien.

Het oude centrum is een ouwe vestingstad die gesticht is in 1533. Met andere woorden: een grote toeristische samenschooling. Overall klampen de diverse verkopers me aan.

"Ik kan alles voor je regelen! Zeg maar wat je nodig hebt!"

"Uhm dank je! Ik heb helemaal niets nodig!"

"Ik regel de beste witte koffie voor je!"

'Witte koffie?!'

Het kan zijn dat het mij aan wat koffiekennis ontbreekt of de beste man probeert me hier cocaine aan te smeren. Ik bedank de man en loop weer door. De ergenis met betrekking tot de hoge toeristische prijzen, het gebedel om geld en het geleur met toeristische prullaria begint me al snel te vervelen. Ik houd de eerste de beste motortaxi aan en begeef me weer naar het hotel.

Het hotel is ver genoeg uit het toeristische gebeuren om niet geconfronteerd te worden met toeristen of met te hoge prijzen. Ik besluit 's avonds dan ook om een andere bar in de buurt van het hotel te proberen. Met mijn laptop onder mijn arm neem ik plaats aan de bar. De eigenaar kijkt me wat bevreemd aan en als ik mijn laptop openklap, komt hij al snel naar me toegelopen.

"Je kan hier niet zomaar aan de slag met je laptop!"

"Niet?"

De eigenaar duikt onder de bar en komt na even gerommel weer boven met een plastic tas.

“Doe je laptop in de tas! Als ze je zien met je laptop wachten ze je buiten op met de motor en ben je je boel kwijt voor dat je er erg in hebt.”

De eigenaar waarschuwt me met zo'n overtuiging dat ik maar gehoor geef aan zijn waarschuwing. Ik hoef me gelukkig niet te vervelen in de bar. Een niet onaantrekkelijke barvrouw voorziet me met een grote glimlach van een biertje.

Intussen neemt een stamgast naast me plaats aan de bar. Nieuwsgierig naar wat ik kom doen in Colombia, drinken we samen een aantal biertjes. Op een gegeven lijkt het echter tijd voor wat sterkers. De man reikt me onder tafel een plastic zakje aan.

“Uhm....wat is dit?”

“Dagelijks brood.”

Ik kijk naar het witte poeder in het zakje. De tweede keer vandaag dat ik word geconfronteerd met cocaine. Colombia voldoet in ieder geval aan een van de stereotypen. Ik besluit het bij het bier te houden en bedank de man vriendelijk.

De barvrouw is intussen klaar met haar bardienst en heeft behoefte om te dansen. Uiteraard laat ik niet doorschemeren dat mijn heupen de Colombiaanse swing nog niet beheersen en ik beland dan ook met de barvrouw in de taxi richting het centrum. Er volgt een herhaling van mijn barervaring in Bogota: als bezetenen wordt er gedanst! Plichtmatig zet ik mijn pasjes. De Colombiaanse beweegt sensueel haar lichaam langs die van mij. Zonder naar lichaamsuiterlijkheden te kijken is het in deze tent overduidelijk wie de toeristen zijn; een stel houten klazen tussen opgevoerde duracell konijntjes.

Colombiaans binnenland

Eens zien in hoeverre Colombia de stereotypen blijft waarmaken: (witte) koffie en mooie vrouwen! De weg uit Cartagena is een goede afspiegeling voor de rest van het land. Het verkeer doet maar wat en niemand lijkt er zich aan te storen. Lichte motoren vliegen aan alle kanten door het verkeer. Voetgangers rennen voor hun leven als ze toevallig aan de overkant moeten zijn. Overal rijdt politie. Ik krijg niet de indruk dat zij zich ook maar enigszins druk maken om wat er op de weg gebeurt. Al snel laat ik me leiden door het overige verkeer en rijd ik met driemaal de toegestane maximale snelheid Cartagena uit.

Er zijn twee hoofdwegen, die naar het zuiden leiden. Ik besluit de weg te nemen richting Bucuramanga om uiteindelijk weer in Bogota te belanden. De weg naar Bucuramanga is een saaie rechte weg. Aangezien ik alweer een week niet heb gereden, stoor ik me niet zo aan de oninteressante wegen of de zinderende hitte.

Ik vermaak me prima en overal waar ik kom zijn de mensen even vriendelijk. Terwijl ik mijn maaltijd nuttig bij een wegrestaurant poetst een van de vele vrachtwagenpoetsers mijn motor.

Na weer een honderdtal kilometers gereden te hebben zet ik de motor stil bij een tankstation. Ik zet mijn helm af en al snel komt de vrouwelijke pompbediende op me afgesneld. In haar kielzog volgen nog twee pompbediendes.

“Waar kom je vandaan?”

“Wat heb je mooie ogen!”

“Wil je koffie?”

Gratis Colombiaanse koffie sla je natuurlijk nooit af. Met een heet bakje koffie bij zo'n 40 graden buitentemperatuur, beantwoord ik alle vragen. Af en toe snelt een pompbediende weg voor een bezoeker die zijn tank wel afgevuld krijgt. Na een half uur ben ik door de hitte meer vocht verloren dan dat ik nog met koffie kan aanvullen. Het wordt tijd dat mijn tank ook gevuld wordt. Als de tank dan eindelijk

gevuld is en ik mijn motor weer bestijg, zwaaien drie lachende pompbediendes me uit.

Zodra ik het nationale park Chicamocha binnenrijd, begint ook eindelijk het wegefeest: bochten! Een hele hoop bochten. Het is niet zo druk op de weg en de aanwezige weggebruikers laten zich makkelijk inhalen. Bergen dienen zich aan en langzaam rijd ik de hoogte in. Spectaculaire wegen doen me ongemerkt meer gas geven. De bochten worden scherp aangesneden en in sneltreinvaart baan ik me een weg omhoog. Na een aantal dagen van rechten wegen is dit de beloning.

Huurmoordenaar

Links naast me aan de bar zit een Colombiaan. In mijn beste Spaans probeer ik een discussie met de man te voeren. Intussen neemt een zichtbaar buitenlandse man de barkruk rechts van me in: een gringo.

De Colombiaan gooit het bierdrinktempo aardig omhoog en zijn verhaal wordt voor mij steeds onsamenhangender. Als ik tijdens een adempauze van de man met mijn andere buurman praat onderbreekt de Colombiaan ons gesprek alweer snel met zijn monoloog. Dit keer wordt de uit de VS afkomstige man ook betrokken in zijn redevoering. De gringo verliest tot ontevredenheid van de Colombiaan al snel zijn interesse. Dat moet de Amerikaan ontgelden met een persoonlijke toespraak over hem en zijn familie.

Waar ik me niet zo druk maakte om het gebrabbel van de Colombiaan, is de Amerikaan er duidelijk niet van gediend.

“Je moet oppassen tegen wie je praat!”

De Amerikaan zegt dit met zoveel venijn dat ik besluit om mezelf op te offeren. Met veel moeite probeer ik de Colombiaan af te leiden. De Colombiaan heeft het nu echter op de gringo voorzien en ratelt maar door. Mijn bemoeienis lijkt weinig uit te halen. De Amerikaan moedigt me echter aan om mijn afleidingspogingen te hervatten.

“Je moet zorgen dat die vriend van je zijn mond gaat houden!”

“Ik ken die man niet eens. Ik heb hem net hier aan de bar ontmoet.”

“Wacht maar. Ik bel wel even een mannetje.”

“Uhm.....wat?”

Voordat ik echter een antwoord krijg, hangt de man al aan zijn

telefoon. Blijkbaar krijgt hij geen gehoor, want tot een gesprek leidt het niet. De man legt zijn telefoon op de bar, staat op van z'n kruk en springt op de Colombiaan af. Voordat de Colombiaan ook maar iets door heeft, ligt hij al gevloerd. Samen met het barpersoneel en de uitsmijter kunnen we de Amerikaan een beetje tot rust manen en eindigt een ordinaire vechtpartij. De uitsmijter werkt de Colombiaan naar buiten en vreemd genoeg neemt de Amerikaan de verontschuldiging van het barpersoneel in ontvangst. Blijkbaar is de gringo hier geen onbekende.

De rust keert terug en de Amerikaan went zich nu tot mij.

"Ik werk hier al 3 jaar als wapenhandelaar. Voor 100 dollar had ik een mannetje kunnen regelen om hem om te leggen. Geluk voor hem dat mijn mannetje zijn telefoon niet opnam."

Deze opmerking is voor mij niet direct een sfeerverbetering. Ik besluit dan ook om me voornamelijk op mijn bier te concentreren. De man is echter wel geïnteresseerd in mijn verhaal en hij vraagt wat ik in Colombia kom doen.

"Met de motor? Gaaf! Wat is je telefoonnummer? Ik wil wel een stuk met je meereizen."

Gelukkig heb ik een nogal lang Filipijns telefoonnummer, die ik uiteraard niet uit mijn hoofd weet. De avond eindigt dan ook met een telefoonnummer van een Amerikaanse wapenhandelaar met dubieuze contacten in mijn telefoon.

Zona Cafetera

De doorgaande weg laat ik links liggen en ik ga over een kleine rustige weg richting de vulkaan Nevado del Ruiz. De weg slingert ongestoord verder en van het ene kleine dorpje beland ik in de andere. Het uitzicht is magnifiek: groen met uitzichten over de diverse koffieplantages.

Na twee dagen van bochten rijden houdt de weg er ineens mee op. Ik rijd wat rond door het dorp. Het word me niet echt duidelijk waar ik heen moet. Mijn navigatiesysteem heeft door een breuk in de stroomkabel geen energie meer, dus ik moet het doen met de hulp van de lokale bewoners. Overal waar je komt in Colombia zijn gelukkig 'panaderias' om je dagelijkse portie cafeïne op peil te houden. Voor minder dan 15 eurocent zit je hier al van de beste koffie te genieten. Gooi er nog eens een tiental eurocenten tegenaan en je kop koffie gaat gepaard met een zoete versnapering. Een ideale locatie dus om eens wat informatie in te winnen over de te gane weg.

“Waar kom je vandaan?”

“Waar ga je heen?”

“Hoe oud ben je?”

“Ben je helemaal alleen?”

Voordat ik ook maar een slok van mijn koffie kan nemen, onderwerpen een aantal aanwezige vrouwen mij aan het gebruikelijke kruisverhoor. Een moeder van 5 kinderen heeft wel oren naar een vervanging van haar huidige man en begint openlijk met me te flirten. De vrouwen hebben er duidelijk aardigheid in. Met enige regelmaat barst het gezelschap uit in schatergelach. Mijn rol als 'clown' belonen de dames met tips over hoe verder te rijden. Na

genoeg gelach en cafeïne is het tijd om de tips te gaan verzilveren. Ik neem afscheid van het gezelschap en loop naar mijn naast de kerk geparkeerde motor. De moeder van 5 kinderen springt op van haar stoel.

“Wil je me nu al naar de kerk meenemen om te trouwen?”

Ik besluit echter dat ik het vaderschap nog niet zie zitten. Een vijftal lachende vrouwen zwaaien me uit zodra ik het dorp uit rijd.

Al snel bereik ik het gravelpad dat ik volgens de vrouwen moet gaan volgen. Het pad moet me naar Villahermosa gaan leiden, waarna ik ergens een pad moet gaan volgen richting de hoofdweg.

Het gravelpad blijkt al snel niet de best onderhouden weg, want met kuilen bezaait, slingert de weg door de bergen. De bussen zijn hier vervangen door Landcruisers die vol zitten met mensen. De rest van het padverkeer zijn paarden of mensen op lichte motoren zonder al te veel veerwegen. Ik raas al het verkeer dan ook met gemak voorbij. De Tenere bewijst zich weer eens als echte allrounder, want zonder moeite en met een grote glimlach beland ik in Villahermosa.

Overal waar je kijkt is het groen en staan de koffieplanten in volle bloei. Hoogteverschillen zorgen voor mooie vergezichten over de landerijen. Grote boerderijen worden afgewisseld door kleine hutjes. Het pad dat me van Villahermosa wegleidt krult langs exotische bomen en bossages. De mensen zijn vriendelijk en het te rijden wegdek zorgt voor de nodige uitdaging. De omgeving is fantastisch!

Zodra ik weer op de hoofdweg kom, aanschouw ik ineens een heel ander fenomeen. Van een uitdagend offroad pad kom ik ineens op een doorgaande asfaltweg. Super glad en breed asfalt spreidt zich voor me uit. Mijn eerste snelle blik op mijn nieuwe omgeving doet me al een vijftal bochten tellen. Geen tijd meer voor de omgeving, de

volle concentratie is nodig voor de linkse en rechtse doordraaiers. Van offroaden is de omschakeling snel gemaakt naar het bochten sturen en ik raas over de weg richting de vulkaan.

Bij de afslag naar de vulkaan staat een Colombiaan met een bepakte Chinese 200cc motorfiets. Hij is ook van plan naar de vulkaan te rijden en we rijden samen op. De weg verandert al snel in een offroad pad en de snelheid gaat er compleet uit. Het Chinese materiaal van de Colombiaan lijkt de weg moeilijk te kunnen verteren. Voor mij de aanleiding om af en toe te stoppen en wat foto's te maken van het vulkaanlandschap. Als we 's avonds eindelijk een dorpje binnen komen rijden, is de Colombiaan compleet gesloopt.

De volgende dag besluit ik om verder te gaan over een offroadpad richting het zuiden. De Colombiaan haakt af, wat betekent dat ik het tempo weer kan opvoeren. Zodra ik lekker in het ritme zit en de motor zich lekker over het zand beweegt, kan ik ineens na een bocht vol in de ankers.

'Stomme beesten!'

Voor me loopt een kudde koeien die van geen wijken weet. Er is geen mogelijkheid tot passeren en de gedachte aan een eerder koevoerval doet me extra voorzichtig acteren.

Voor me staat het verkeer stil. Ik rijd op een klein landweggetje en besluit de paar auto's in te inhalen die op de weg stil staan. Geen idee hebbende waarom de auto's stil staan, rijd ik verder de weg af.

Zo'n 100 meter verderop staat een vrachtwagen midden op de weg stil. Al toeterend en met groot licht seinend beweegt hij zich langzaam voorwaarts. Aan de zijkant van de weg zie ik twee mannen druk in de weer met een touw. Ineens wordt

me duidelijk wat er gaande is.

'Een losgebroken koe!'

Met schuim op de bek komt een koe recht op me af gestormd. Mijn motor bezet een klein deel van het wegdek, maar op de een of andere manier staat mijn motor precies in de lijn van de koe. Met zijn blik op mij gericht, stormt de koe op me af. Verstijfd sta ik aan de grond genageld. Nog zo'n 50 meter voor impact.

Ik sein met groot licht en begin te toeteren. Nog 40 meter. De koe lijkt niet echt onder de indruk en blijft op me afstormen. Nog 30 meter. De koe begint het rennen af te wisselen met een vreemd huppelsprongetje. Dit kan echter niet voorkomen dat de koe het nog steeds op mij lijkt te hebben gemunt. Nog 20 meter. Gefascineerd aanschouw ik het beeld van rondvliegend schuim en een springende koe. Als versteend blijf ik op de motor zitten.

Nog 10 meter. Klaar voor impact ben ik al met mijn gedachten bij een motor die total loss is gelopen door een koe. Nog maar een meter. De koe maakt ineens een sprong waarbij het in een hoek van negentig graden met mijn motor komt. Het beest belandt in de berm en springt pardoes de sloot in.

Nog veilig met de motor op het wegdek staand, slaak ik een zucht van verlichting.

Na een half uur geduldig achter de strompelende massa te hebben aangereden, heb ik er genoeg van. Er lijkt totaal geen mogelijkheid tot passeren en de koeien lijken niet echt te wijken voor een motor. Ik draai om. Het gas gaat erop en in een wolk vol stof raas ik over het

pad terug naar Murillo. Het pad is redelijk hard met een toplaag van los zand. De motor heeft voldoende grip en met het gas erop danst de motor over het pad.

Al snel ben ik weer in Murillo. Ik besluit om een stuk terug te rijden over een prachtige bochtige weg en om vervolgens naar Pereira te rijden; een van de grote steden in de zogenaamde koffiedriehoek. De omgeving ken ik intussen al, dus het gas kan er op.

'...links, gas erop, opschakelen, remmen en een versnelling lager schakelen, motor plat en gedoseerd het gas er weer op....'

Het ultieme genot voor een motorrijder. De weg van Murillo daalt van zo'n 3000 meter naar 0. Dit is duidelijk merkbaar aan de temperatuur. Waar het in Murillo aangenaam warm was, is het met zo'n dikke 30 graden plus heet te noemen op de doorgaande weg richting Pereira. De wind werkt hier als een fohn. De warme lucht wordt via openstaande ritsen door mijn motorpak geleid. Van verkoeling is alleen sprake als je eerst stilstaat, het zweet door laat breken en vervolgens met een bezweet lichaam weer gaat rijden. Deze verkoeling duurt maar even en voordat je het weet is de wind weer meer een last dan een verkoeling.

De weg die het oosten met het westen van Colombia verbindt, wordt voornamelijk in beslag genomen door langzaam rijdende vrachtwagens. Als je een beetje kilometers wilt maken is het zaak om de vrachtwagens zo snel mogelijk voorbij te stuiwen. Her en der zijn er inhaal- en snelheidsbeperkingen om te negeren. De verkeersregels ben ik al heen lang geleden vergeten, dus erg veel moeite kost me dat niet.

Zodra ik een inhaalactie inzet over een doorgetrokken streep en met een aantal keer de toegestane snelheid tripleer, nadert er net een politiemotor van de andere kant. De politiemotor komt dichtbij en

zal door mijn positie op de weg moeten uitwijken. Gedwee wijkt de politiemotor uit en laat mij ongestoord mijn gang gaan.

Na een middag vol doldwaze inhaalacties kom ik 's avonds vermoeid aan in Pereira. Met het hoofd zwart van de roetuitstoot van de vrachtwagens loop ik het eerste de beste hotel binnen. De motor verdient rust en vooral nieuwe olie. Zowel offroad als onroad is de XT goed ge(mis)bruikt.

Aguardiente, salsa en een kathedraal

Ik steek mijn hand in de lucht en de taxi komt met piepende banden voor mijn neus tot stilstand.

“Is hier ook een goede nachtclub?”

De taxi zet de sokken erin en levert me af voor de ingang van een groot gebouw. Verschillende mannen springen op en komen op me afgerend om me entreekaarten aan te smeren. Blijkbaar is hier iets bijzonders te doen vanavond. Ik koop mijn kaartje en de bewaker leidt me naar de ingang van de nachtclub.

De hele tent is gevuld met tafels en stoelen. De tafels zijn gevuld met flessen sterke drank en iedereen danst aan de eigen tafel. Ruimte om rond te lopen is er niet meer. Ik besluit aan de bar te gaan staan, maar ook dat lijkt niet gebruikelijk. Ik krijg al snel een hoekje toegewezen van waaruit ik me kan verbazen over de fanatiek zingende en dansende massa.

De Colombiaanse Hazes die waarschijnlijk meer 'witte koffie' tot zich heeft genomen dan bier, gaat helemaal los op het podium. Dit blijkt een katalysator voor het publiek, want iedereen heeft de stoel aan de kant geschoven en de mannelijke en vrouwelijke lichamen schuren weer langs elkaar. Geen idee welke dansstijl ik hier aan moet verbinden, maar het ziet er allemaal erg sensueel uit.

Zoals het een Nederlandse boer betaamt sta ik het geheel met een biertje in de hand een beetje schaapachtig aan te gappen. Blijkbaar valt dat op, want een stel wenkt me en voorziet me van aguardiente. Zodra de man naar het toilet verdwijnt, grijpt zijn vriendin mij bij de arm voor wat noodzakelijke danses.

“Je hebt geluk dat ik niet een jaloers type ben!”

De man is terug gekomen en staat lachend te kijken naar mijn net aangeleerde dansbewegingen. Na mijn dansles besluiten we naar een andere club te gaan. Ook daar vliegt de aguardiente er doorheen en kan ik mijn nieuwe opgedane danskennis in de praktijk brengen. Ik trek het eerste de beste meisje de dansvloer op. Verschrikt fluiten mijn nieuwe vrienden me terug.

“Je kan niet zomaar iedereen de dansvloer optrekken. Je moet wel een beetje opletten met wie ze zijn.”

Voordat ik het weet ontwaak ik met al mijn kleren nog aan naast een fles aguardiente in mijn bed. Het resultaat van weer een goed Colombiaans feestje.

Na een servicebeurt voor de Yamaha en een fotoshoot na afloop, is het tijd om Colombia te gaan verlaten. Het idee is nog steeds om naar het zuiden van Argentinië te rijden. Aangezien de winter daar in juni zal losbarsten, is het tijd om weer wat kilometers te gaan maken in zuidelijke richting.

Ondanks de naderende winter besluit ik toch de grote hoofdwegen te vermijden. Via een bergweg wil ik langzaam verder afzakken naar het zuiden. De bergweg leidt me door verschillende kleine dorpjes. Ik sta net op het punt om weer een dorp te verlaten als een oudere man mij tot stoppen maant.

“Waar ga je heen?”

De oude man lijkt zichtbaar bezorgd.

“Ik wil de bergpas gaan bedwingen.”

Verschrikt kijkt de man mij aan.

“Daar kan je niet heen! Daar zitten guerilla's! Je zult ontvoerd

worden.”

Echt overtuigd om terug te rijden ben ik nog niet. Terwijl ik echter met de oude man aan het praten ben, komen er nog drie mannen aangelopen.

“Je kan echt niet verder! Je moet terug!”

Met vier mannen zijn ze bezig om me te overtuigen om niet verder de weg te volgen. Ik besluit om gehoor te geven aan het advies en draai de motor om vervolgens een andere afslag te nemen. Na een tiental kilometers word ik weer tot stoppen gemaand.

“Je kan niet verder! De weg is verderop afgesloten.”

Onderbouwd met woorden als gevaarlijk, staking en gevechten, besluit ik om ook hier maar gehoor aan te geven. Ik draai om en vind uiteindelijk een weg die me alsnog naar een hoofdweg toe leidt.

De bewuste hoofdweg leidt me naar Ipiales; een stadje vlakbij de grens met Ecuador. Een kathedraal gebouwd in een vallei siert het dorp. Nog verbijsterd hoe ze vroeger zoiets konden neerzetten zonder al het materieel van tegenwoordig, rijd ik het centrum binnen. Ik parkeer mijn motor voor het eerste hotel dat ik zie. Het hotel valt niet binnen mijn prijs categorie en aangezien ik nog tijd zat heb in de middag, besluit ik om naar een goedkoper hotel op zoek te gaan. Ik loop richting het uithangbord van een hotel op de hoek van de straat.

"Ben je wel goed wijs?! Je kan je motor hier niet zo laten staan!"

Twee mannen komen schreeuwend op me afgerend. Niet onder de indruk van het feit dat er een parkeerverbod geldt, kijk ik hen verongelijkt aan.

"Het stikt hier van de dieven! Ze roven hier alles van je motor af!"

Al snel vind ik een goedkoper hotel met een afgesloten parkeergelegenheid voor mijn motor. Na het stof en de roet van mijn hoofd te hebben gewassen is het tijd voor wat eten. Het centrale plein blijkt om de hoek van het hotel te liggen. Het leger en de politie lijken het plein hier te bezetten. Na een korte ondervraging door een zwaar bewapende militair krijg ik toegang om me op het plein te begeven. In geen enkele stad in Colombia heb ik tot nu toe zo'n dichtheid aan gezagvoerders gezien. Ook 's avonds na het eten, moet ik eerst weer toestemming verkrijgen om het plein te kunnen verlaten.

Nieuwe achternaam

Het lijkt niet druk bij de grenspost. De hecktiek die gepaard gaat bij de grensovergangen in Centraal-Amerika blijft hier achterwege. Ik vermoed dan ook dat de grensovergang met Ecuador geen uren zal duren. Niets blijkt echter minder waar. Waar het nog allemaal voorspoedig lijkt te gaan, kom ik voor het toelaten van mijn motor terecht bij een digibeet achter een computer. Dankzij de zwaartekracht zie ik af en toe nog een vinger op het toetsenbord belanden. Het blijft echter de vraag of de man de bedoelde letter wel aanslaat. Na elke invulling van een tekstblok vraagt de man om bevestiging.

"Hoendeboon?"

De man heeft mijn paspoort voor z'n neus waar duidelijk 'Hoenderboom' in staat. Om toch een beetje vaart in het proces te houden bevestig ik het resultaat. Dat mag echter niet baten, want de volgende horde werpt zich al weer op. Hoe sla je immers een ingescande paspoortfoto op? Ik neem plaats achter het toetsenbord en leg de man uit hoe hij te werk moet gaan. De douanier is content met het resultaat en laat me eindelijk Ecuador betreden.

Na een uur verwijderd te zijn van de grens is het tijd voor mijn dagelijkse kop koffie met bijbehorende versnapering. Op zoek naar een geschikte locatie voor mijn dagelijkse brandstof kom ik er al snel achter dat het hier overduidelijk geen Colombia is. In tegenstelling tot Colombia, waar in elk dorpje verschillende 'panaderias' te vinden zijn, lijkt hier in Ecuador geen koffie te vinden. Het gemis van Colombia komt al snel.

Aangezien ik wat tempo wil maken richting het zuiden, besluit ik het eerste stuk door Ecuador over de Pan-American Highway te gaan

rijden. Het tempo blijft echter nog enigszins achterwege. Zodra ik tot stilstand kom bij een rood verkeerslicht stopt er een auto naast me.

“Stop daar zometeen even langs de kant van de weg. Ik wil met je praten!”

Ik besluit om op het verzoek in te gaan en zet de motor langs de kant van de weg stil.

“Welkom in Ecuador! Fantastisch dat je hier met de motor bent. Waar kom je vandaan?”

De man drukt me een zak met Ecuadoriaanse specialiteiten in mijn handen. We praten wat onder het genot van de koekjes en na een half uur hervat ik mijn rit. Er lijkt in ieder geval niets mis met de gastvrijheid van de Ecuadorianen.

Het voldane gevoel over de afgelegde afstand en de vriendelijke ontmoeting verandert al snel in mineur als de eerste regendruppels op mijn helm vallen. De temperatuur daalt en het ziet er niet naar uit dat het beter gaat worden. Het motorpak en de laarzen zorgen er gelukkig voor dat ik droog blijf. Om ook mijn bezittingen droog te houden, stop ik in een dorpje om te controleren of mijn paspoort en mijn elektronische apparatuur waterdicht zijn opgeborgen. Ik ben druk bezig als een vrouw een stuk vlees in mijn handen drukt. Ik kijk achterom en zie een half varken hangen. Het lijkt erop dat ik een van de verdwenen puzzelstukjes in mijn handen houd.

Ondanks de regen is er nog niet direct de behoefte om van de weg af te gaan en een hotel te zoeken. Totdat...

'Splash!'

Ik zie ineens een muur van water op me afkomen. Met volle snelheid is een taxi door een mega plas met water gereden en het lijkt erop dat

al het water zich in mijn richting verplaatst. Na het onvermijdelijke contact voel ik het water naar binnensijpelen en langzaam mijn shirt en boxershorts doordrenken. Alsnog tijd voor een hotel en een hete douche.

Een hotel lijkt niet het probleem. Die hete douche kan ik hier echter wel vergeten. In Colombia was het voornamelijk warm, dus daar was het gemis van een hete douche niet zo groot, maar als je verkleumt bent door de regen en de wind is het wat anders. Trillend van de kou na een koude douche ga ik eerst een uur in bed liggen om op te warmen alvorens op zoek te gaan naar eten.

Ondanks de regen gaat de rit door Ecuador voorspoedig. Ik besluit dan ook om voor het laatste deel door Ecuador van de Pan-American Highway af te wijken. Volgens de wegenkaart loopt er een kleiner weggetje richting de grens met Peru. Deze weg blijkt al snel van een compleet andere kwaliteit. Het asfalt maakt langzaam plaats voor gravel en de vele regen die hier valt zorgt voor diverse aardverschuivingen. Om elke bocht moet je uitkijken voor bomen, struiken, grote stenen of een hoop aarde op de weg. De snelheid ligt dan ook een stuk lager. Naast de verandering van wegkwaliteit, verandert ook langzaam de omgeving. De omgeving verandert in een in mist gehulde groene zee.

De weg blijkt door de Amazone van Ecuador te lopen. Hoe verder ik in de Amazone beland hoe dubieuzer de wegkwaliteit wordt. Langzaam verandert de substantie onder mijn wielen in een grote rode modderbende. Het rubber dat nog over is gebleven van de afgesleten noppen verliezen al snel het laatste beetje grip. De motor glibbert voort en de achterkant breekt met enige regelmaat uit. In de verte zie ik weer een wolk van mist op me af komen. Als overmaat van ramp begint het ook nog eens zachtjes te regenen. Op momenten wanneer het droog is en de mist is opgetrokken, is het uitzicht op de

overweldigende natuur zo indrukwekkend, dat het natte pak mij niet echt kan deren.

Afleiding door de omgeving is meestal voor korte duur. Een moment van onachtzaamheid leidt er toe dat de motor ineens van achteren wegglijdt. Als reactie geef ik extra gas en met wat wielspin trekt de motor zich weer recht. Al slippend rijd ik langs afgronden en rijd ik door de stroompjes die als gevolg van de regen zijn ontstaan.

Voldaan kom ik aan in een dorpje waar ze zowaar een tankstation blijken te hebben. Al snel heb ik een aantal man om me heen staan die de met modder besmeurde motor goedkeurend onder de loep nemen. Het loopt intussen al langzaam richting de avond en de vermoeid begint toe te slaan. Nadat de tank gevuld is volg ik dan ook de meegekregen instructies op richting het dichtbijzijnde hotel.

Na een goede nachtrust kom ik de volgende dag aan bij de grens met Peru. De grensovergang van Ecuador naar Peru is de meest gemoedelijke tot nu. Zodra ik de motor bij de slagboom neerzet word ik doorverwezen naar het juiste kantoor. Aangezien het een kleine grensovergang betreft, ben ik meteen aan de beurt en wordt er alle tijd voor me genomen.

"Wat voor een bier hebben jullie in Nederland?"

Aangezien grensbeambten normaal nogal ongeïnteresseerd zijn en de grensprocedures een vermoeide saaie gebeurtenis, ben ik nogal verbaasd over deze vraag.

"Uhm....Heineken."

"Aaaaah natuurlijk! En wat nog meer? "

"Grolsch, Amstel....."

"En wat is beter bier? Belgisch of Duits?"

Het gesprek gaat nog even zo door en na wat bureaucratische handelingen verwijst de beambte me door naar het volgende kantoor. Een andere douanebeambte ontvangt me vriendelijk en gaat meteen aan de slag met het papierwerk voor de motor. Dit duurt net zo lang, totdat de man een tweetal jonge dames spot bij de slagboom. Aangezien hij over voertuigen gaat en de dames te voet zijn, heeft de man weinig bemoeienis met de dames. De man denkt hier echter anders over.

"Ik kom zo terug. Eerst even die dames helpen."

Hij laat mijn papierwerk voor wat het is en gaat naar buiten. Na zo'n tien minuten geloof ik het wel en besluit in het nabijgelegen restaurant wat te gaan eten.

De honden van Peru

Honden! Overal waar je in Peru komt stikt het van de honden. De hondendichtheid lijkt de bevolkingsdichtheid met gemak te overstijgen. Daar lijkt ook weinig verandering in te komen, want op elke straathoek zie je de lokale slet ongegeneerd gedekt worden door een hitsige reu. Het is dan ook niet vreemd als je ineens een aantal pups achter elkaar over de weg ziet rondzwerven.

Van wie die honden zijn, blijft een raadsel. Als ze al een eigenaar hebben, lijkt de eigenaar er maar weinig aandacht aan te schenken. De honden liggen op straat of kunnen ineens de weg oversteken zonder op het verkeer te letten. De lokale bevolking lijkt zich niet aan te passen aan de aanwezigheid van de beesten. Het is niet vreemd om een auto een hond te zien aanrijden zonder dat er een remlicht opbrandt. Als gevolg passeer je met enige regelmaat een in de berm liggend, verstijfd kadaver.

Continu ben ik tijdens het rijden scherp op eventuele aanwezigheid van deze zwervers. Niet alleen om zo nodig een noodstop te maken, maar ook om de aanvallende roedels te ontvluchten.

Met mijn opgedane reiservaring heb ik geleerd dat de aanstormende blaffende honden vooral voor de show op me jagen. Ik maak me dan ook over het algemeen niet druk en vervolg meestal gewoon rustig mijn weg. In Peru blijkt het echter net even iets anders te werken.

Als er weer vijf honden op me af komen rennen, ga ik op de rem om te voorkomen dat ik een van de honden aanrijd. Langzaam rijd ik verder. Als een van de honden uit mijn rijbaan is verdwenen, komt de ander blaffend in de weg lopen. Met een weg voorzien van gaten en een variatie aan gravelkwaliteit moet je ook nog eens zorgvuldig je pad over de weg kiezen. De langs de kant van de weg zittende

Peruanen zitten het schouwspel te aanschouwen en lijken zich af te vragen wat die Gringo hier in godesnaam aan het doen is.

Een auto voor me gaat op de rem voor een naderende verkeersdrempel. Ik minder mijn snelheid en hoor het geblaf van mijn dierlijke begeleider steeds dichterbij komen. Er heerst bij mij weinig twijfel; dit mormel zal het op mij gemunt hebben. In mijn gedachten moedig ik de auto aan om door te rijden. De hond lijkt echter sneller, want het geblaf wordt steeds luider. Deze rakker blijkt een fanatiek beestje, want zonder schijnaanval vliegt het beest op mijn voet af. Voordat ik het weet hangt de met vuil besmeurde hond in mijn laars.

'Ik heb geen inenting voor hondsdolheid!'

De Sidi laars bewijst echter dat het van degelijk materiaal vervaardigd is. Het blijft bij een afdruk van een paar tanden. De auto voor me accelereert en ik kan ontsnappen uit de greep van de hond.

Zodra ik bij een tankstation na het betalen weer richting mijn motor loop, volgt de volgende confrontatie. Zonder een waarschuwing, vliegt een hond mij ineens van achteren aan. De hond grijpt zich vast in mijn kuit. Weer bewijst de Sidi laars me een nuttige dienst. Het tankstationpersoneel grijpt naar de grond en vuurt een stenenregen af op het beest. Het dier laat los en maakt zich jankend uit de voeten. Het is wel duidelijk dat ik in Peru beter op mijn tellen moet passen met al die zwerfhonden.

De omkoping

De motor zwalkt door de bocht. Met een oplopende hartslag blijf ik net op mijn motor zitten. Verschrikt kijk ik in mijn spiegel of mijn bumperklever me niet een zetje gaat geven en me van de weg gaat drukken. De bumperklever heeft zijn inhaalactie echter al ingezet en zit naast me. Als ik de bocht uit ben zet ik de motor aan de kant van de weg stil. Een dikke spijker steekt met de kop uit mijn band.

'Lekke band!'

Het is al 6 uur 's avonds en het zal niet lang duren voordat de duisternis invalt. Op 50 meter bij mij vandaan bevindt zich een pad die van de hoofdweg afgaat. Ik besluit om daar mijn tent op te zetten en om mijn band de volgende dag te gaan plakken.

's Ochtends om 7 uur ben ik al volledig doorweekt van het zweet. Vliegen en muggen teisteren de ontblote delen van mijn lichaam. Ik probeer de 'bead' te breken van de ellendige achterband. Intussen heb ik al een eigen methode ontwikkelt en gestaag ga ik aan de slag met diverse bandenlichters en mijn leatherman. Als de bead gebroken is, is het taak om de buitenband van de velg te krijgen. Zodra een lepel ineens losschiet en vol tegen mijn knieschijf aankomt, heb ik er genoeg van. De zoveelste keer dat ik een bandenlichter tegen mijn knie aan krijg geslingerd. Ik besluit een passerende motortaxi te vragen naar de dichtsbijzijnde 'Vulcanizador' en om het werk uit te laten besteden.

Motortaxi's in Peru zijn over het algemeen driewielige voertuigen aangedreven door een chinese krachtbron. De passagier zit op een bankje achter de bestuurder, beschermt tegen wind en regen door middel van een dak en deurtjes aan beide zijden. In de taxi zitten al twee jongens in schooluniform en ik pas er met een achterwiel nog

net bij. Met veel moeite komt de taxi op gang. Enigszins verontrust door de onheilspellende geluiden, vorderen we langzaam richting het dorp. Na een aantal kilometer wuift er een vrouw om ook naar het dorp vervoerd te worden. Een van de jongens maakt plaats door achterop de taxi te gaan staan. Met 5 personen en een Tenere achterwiel gaan we verder richting het dorp.

De taxi kraakt en piept. Het veranderen van versnelling leidt tot een dramatisch knarsend geluid. De ene long die het Chinese machientje bezit rochelt en stoot een hoop zwarte troep uit. Het kan niet anders of de levensduur van het wagentje komt snel tot een einde. In mijn verbeelding zie ik het gevaarte al ontploffen met als gevolg een rondvliegende onderdelenbende. Volgens de chauffeur is de taxi nog maar een jaar oud en is de levensduur van deze samengeraapte Chinese troep zo'n 2 jaar.

Met suizende oren van de herrie, zet de taxichauffeur me af bij een bord met de tekst 'Vulcanizador'. In de Filipijnen heb ik al geleerd dat een vulcanizador zorg draagt voor banden. De 'Vulcanizador' blijkt thuis te zijn. De man gaat aan het werk en met veel moeite krijgt hij de band van de velg. Intussen vormt zich een kleine samscholing met Peruanen om mij heen: burens, voorbijgangers en de op mij wachtende taxichauffeur. De vulcanizador gaat gestaag door met zijn werk en na half uur heeft de man de klus geklaard. Ik stap weer in de taxi en na een ritje van een half uur ben ik voor het hele gebeuren zo'n 2 euro armer. Ik hoef alleen nog maar mijn achterwiel in mijn motor te plaatsen.

Als ik na het oppakken van al mijn spullen op mijn gps kijk zie ik dat ik een afslag heb gemist. Ik wilde door het binnenland van Peru rijden om de saaie rechte kustroute te ontwijken. De snelle doordraaiers van de dag ervoor hebben me waarschijnlijk te veel afgeleid om de gewilde afslag te nemen. In terugrijden heb ik weinig

zin, dus ik besluit om een aantal honderd kilometer langs de kust te rijden voordat ik weer het binnenland in ga.

Ik rijd door een saai landschap afgewisseld met saaie dorpjes en onoverzichtelijke steden. In de steden is het volkomen onduidelijk welke kant je precies op moet. Verkeersborden met de diverse richtingen en afstanden lijken in Peru niet te bestaan. Voordat ik het weet ben ik dan ook verdwaald in een wir war van eenrichtingswegen. Telkens stop ik even om de weg te vragen aan toevallige passanten. Als ik uiteindelijk de stad uit ben en op de goede weg zit, kan het gas er weer op.

Ook in Peru is het verkeer dramatisch en iedereen lijkt maar wat te doen. Ik heb mezelf het lokale verkeersgedrag al snel aangeleerd. Af en toe tripleer ik over de vluchtstrook om een inhaler in te halen en af en toe vlieg ik over de vluchtstrook om een tegemoetkomende inhaler te ontwijken. De snelheden op de saaie rechte stukken voer ik op naar ruim boven de 100 kilometer per uur en inhaalverboden negeer ik zodra er een langzaam rijdende vrachtwagen voor me rijdt.

Ik passeer de vrachtwagen voor me en overschrijd daarbij intussen onbewust de dubbel doorgetrokken streep. De snelheid ligt bij het passeren ruim boven de aangegeven maximale snelheid en voordat ik het weet ben ik de vrachtwagen voorbij. Ik heb mijn plaats op mijn eigen helft nog niet ingenomen of ik zie in de verte een agent wiiven dat ik moet stoppen. Op veel plaatsen in Peru vinden er routinecontroles plaats. In bijna alle gevallen wiiven agenten me gewoon door en steken ze nog even vriendelijk een duim op. Soms zijn ze nieuwsgierig en willen ze weten waar de reis naar toe gaat. Mogelijk is dat nu ook het geval.

"Paspoort en rijbewijs!"

Ik overhandig de agent mijn documenten.

“Je krijgt een boete!”

Ik realiseer me dat ik dit keer wel degelijk vanwege een verkeersovertreding aan de kant ben gezet. Door het structureel overtreden van verkeersregels en het aan de laars lappen van verkeersetiquetten, is bij mij een mogelijke verkeersovertreding volledig ontgaan. Bovendien heb ik zoals gebruikelijk weinig zin in een boete. Ik besluit om de domme Gringo uit te hangen.

"Sorry? Ik spreek geen Spaans."

De agent pakt zijn telefoon erbij en begint via een vertaalapplicatie het Spaans te vertalen in het Engels. Blijkbaar zijn ze hier in Zuid-Amerika moderner dan in Kazachstan. Het trucje van de niet begripende toerist gaat hier niet werken. Aangezien het hele vertaalproces mij veel te lang duurt, geef ik aan dat ik al begrip wat er aan de hand is.

“Waarvoor krijg ik eigenlijk een boete?”

“Je mag niet inhalen over een doorgetrokken streep.”

Ik kijk naar de weg en zie inderdaad een dubbel doorgetrokken streep. Ik mompel nog wat over het feit dat de vrachtwagen te langzaam reed, maar ik realiseer me dat de vrachtwagen zich waarschijnlijk gewoon aan de maximale snelheid hield. Aangezien Peru niet een duur land is en de boete dus nooit al te hoog kan zijn, geef ik al snel mijn weerstand op.

"Wat gaat me dat kosten?"

"900 Sol."

"Je bedoelt zeker 90 Sol?"

"Nee, de boete is 900 Sol."

Omgerekend komt dat neer op zo'n 250 euro. 250 Euro in een land waar niemand iets aantrekt van enige vorm van verkeerswet of regelgeving. Voor dat geld kan ik hier zo'n honderd Peruaanse drie-gangen maaltijden krijgen. Ik concludeer dan ook dat dit veel te veel is en dat de agent me een loer wil draaien.

"Dat kan nooit zoveel zijn! Bovendien heb ik niet zoveel geld bij me."

"Als je 500 Sol betaalt is het goed."

"500 is ook veel te veel."

Het is intussen wel duidelijk dat ik in een onderhandelingstraject ben beland en dat ik de agent in mijn paspoort een bedrag moet toeschuiven. Ik zal bij mezelf te rade moeten gaan, wat de overtreding me waard is en met een tegenbod moeten komen.

"100 lijkt me meer dan voldoende."

"Nee, dat is veel te weinig voor 500 laat ik je gaan."

"Dat is belachelijk en een schandalig bedrag!"

Intussen wek ik de aandacht van andere agenten en de corrupte agent lijkt zenuwachtig te worden. Hij doet alsof hij een boete uitschrijft, geeft mijn paspoort terug en geeft aan dat ik er honderd Sol in moet doen. Honderd Sol armer, kan ik toch nog met een voldaan gevoel mijn weg vervolgen.

Ik rijd weg en beland direct weer achter een vrachtwagen. Ik doe mijn knipperlicht uit naar links, stuur naar links en haal de vrachtwagen in. Nog binnen het zicht van de agent die me net

staande hield, overschrijd ik weer de dubbele lijn. Ten gunste van mijn portemonnee verlaat ik vroeger dan gepland de kustweg om het indrukwekkende binnenland in te rijden.

Offroad door hooggebergtes

"Deze weg is afgesloten, je moet via een andere weg naar Huaraz rijden."

Ik pas mijn route aan en na een tiental kilometers krijg ik hetzelfde verhaal te horen.

"Deze weg is tot half 6 afgesloten."

Aangezien het nog niet eens middag is, besluit ik om weer een andere weg te nemen. Een slingerweg brengt me langzaam op grotere hoogtes. Bij elke bocht of bij elke tunnelingang toeter ik plichtmatig om de overige weggebruikers op de hoogte te stellen van mijn aanwezigheid. Het landschap is verbijsterend mooi en de slingerende asfaltweg door een diepe bergkloof laat me volop genieten.

Na tientallen kilometers slingeren zie ik een smal pad over de berg heen leiden. Volgens mijn GPS is het onverharde pad doorgaand. Ik verlaat via het pad de bergkloof en langzaam veranderd de omgeving in een adembenemende groene bergachtige omgeving op meer dan 3000 meter hoogte. Ik zet de motor stil op de weg en loop met de fotocamera in de hand naar achteren om de motor en zijn natuurlijke habitat op de foto te zetten. Ik zet de camera aan en kijk door het kijkglasje.

Langzaam komt er beweging in de motor en zie ik de motor overhellen. Voordat ik kan reageren ligt de motor al op z'n kant. Hulp is in geen velden of wegen te bekennen en de motor is met bepakking, ondanks de eerdere afslankpogingen, te zwaar om weer overeind te krijgen. Ik ontdoe de motor van zijn zware last en doe nog een poging.

'Gelukkig is de tank bijna leeg.'

Zonder moeite krijg ik de motor weer op twee wielen. De eerdere positieve constatering zet me nu echter aan het denken.

'Hoe kom ik hier midden in de bergen aan benzine?'

Er zit sowieso niet veel anders op dan het pad te blijven volgen, dus ik bestijg de Tenere en start de motor. Het pad leidt door verlaten dorpjes en een uitgestrekt groen landschap. De benzineindicator op het dashboard geeft inmiddels aan al enkele tientallen kilometers op reserve te rijden. Vanwege de totale verlatenheid beginnen langzaam de zorgen toe te nemen.

'Waarschijnlijk heb ik nog voor zo'n 50 kilometer aan benzine.'

De kwaliteit van de benzine is over het algemeen echter niet erg goed en de grote hoogte doet ook meer benzine verbruiken.

'Woont hier echt niemand in de dorpjes die doorkruist worden door dit pad? Ben ik echt de enige die dit pad betreed?'

Net als ik me dat afvraag, zie ik een man voor zijn huis aan het werk.

“Weet u waar ik ergens benzine kan krijgen?”

“Hoeveel moet je hebben?”

Gelukkig is het fenomeen benzine bij de man niet onbekend. De man gaat naar zijn garage en komt naar buiten met een jerrycan vol. Intussen bepaal ik via mijn wegenkaart waar ik heen wil. Ik bevind me op een paar honderd kilometer van Huascaran National Park. Volgens de kaart is het park via een kronkelpad te doorkruisen. Ik heb mijn route bepaald, bedank de man en ga opgelucht op weg met een volle tank.

Cocathee

Thee gezet met de bladeren van de cocaplant.

"Je gaat de hoogte in, dus het is belangrijk dat je cocathee drinkt."

Na 10 kilometer gereden te hebben door het Huascarán National Park ben ik aangehouden door een vijftal in een pickup. Het vijftal heeft een grote pot water op het vuur staan voor thee.

"Het is hier normaal om cocathee te drinken of op de bladeren van de cocaplant te kauwen."

"Heeft dat geen negatief effect op mijn rijgedrag?"

"Nee! Het voorkomt juist hoogteziekte en het geeft je extra energie. Kortom, alleen maar positieve effecten."

Ik laat mijn beker een aantal keer vullen met de cocathee en goed voorbereid op de hoogte ga ik op pad.

De rijomgeving bestaat uit een fantastisch natuurspektakel met hoge besneeuwde bergtoppen. De weg door dit spektakel bestaat uit een snel stijgend gravelpad met vele haarspeldbochten. De gravelweg ligt af en toe bezaait met grote stenen. De steile afgrond, die het smalle pad aan een zijde begrenst, laat weinig ruimte voor een rijdersfoutje.

'Uitkijken Bart!'

'Even stoppen voor een foto!'

'Opschieten! Het wordt donker!'

De gedachten volgen elkaar in rap tempo op. Geen idee of het de daadwerkelijke werking van de thee is, de grote hoogte of het

placebo-effect door het feit dat ik iets van coca heb genuttigd, maar het voelt alsof mijn lichaam in turbomodus is gezet. Voor mijn gevoel moet de weg naar de top worden afgelegd in een zo snel mogelijk tempo met zoveel mogelijk stops voor foto's. De kwaliteit en de vele bochten zorgen er echter voor dat de rit gestaag vordert. Zodra ik op de top van 4750 meter ben, kan ik eindelijk aan de afdaling gaan beginnen. Een gevaarlijke afdaling waarbij de zon langzaam aan het ondergaan is. Ruimte om de tent op te zetten is er niet en met de zon die al onder is, gaat er weinig kans zijn dat ik nog een plek ga vinden.

In het donker zie ik een donker silhouet opduiken. Bij het naderen van het silhouet, blijkt een hele koeienpopulatie de weg te bezetten. Al slingerend baan ik me een weg door de koeienmassa en over de met stenen bezaaide weg. Na een uurtje afzien zie ik in het aardedonker ineens een lichtje opdoemen. Voor een huis tref ik een vrouw aan.

“Kan ik hier in de buurt ergens overnachten?”

"Ik heb nog wel een bed over. Daar kan je deze nacht wel slapen."

Via de ingang van een klein winkeltje kom ik in de naastgelegen kamer. Het ruikt er sterk naar schimmel. Het weinige licht is voldoende om in de kamer een bed en een tafel te onderscheiden. Naast het bed is een altaar ingericht en de kamer is behangen met memoria van een Peruaanse commando. Ik krijg het nare gevoel dat een zoon nooit meer huiswaarts zal treden. Voordat ik kenbaar heb gemaakt dat ik de kamer wel wil, ben ik al op het bed geploft.

“Wil je wat eten?”

Het laatste genuttigde eten is al weer vele uren geleden en nu ik op bed lig begint de honger ineens merkbaar te worden. Na een

bevestigend antwoord gaat de vrouw weg om haar culinaire kunsten in de praktijk te gaan brengen.

Intussen ga ik op zoek naar een mogelijkheid om me te wassen. Een douche zie ik niet en buiten heerst er complete stilte en is het aardedonker. Het fonteintje in de wc biedt uitkomst om het oppervlakkige vuil van die dag weg te poetsen. Bij terugkomst op de kamer zet de gastvrouw een dampend bord eten op het kleine tafeltje neer. Onder toezicht oog van de overleden militair, graaf ik zwijgend mijn bord leeg. Een gevoel van rust valt over me heen. Na een zware dag rijden val ik tevreden in slaap.

De volgende dag gaat de rit verder over kleine landweggetjes door een groene bergachtige omgeving. Af en toe verspert een herder met een kudde geiten de weg. De geiten laten zich echter makkelijk passeren. De herder zwaait nog even vriendelijk en een paar aggressieve honden zetten de achtervolging in.

Het wordt later in de morgen. Ondanks de brandende zon neemt de temperatuur af. De hoogtemeter geeft aan dat ik me weer boven de 4500 meter bevindt. De kou begint snel te vervelen en bij elke bocht hoop ik dan ook dat ik de afdaling weer kan inzetten. Met een daling in temperatuur van 1 graad per 100 meter, scheelt het nogal of ik op 3000 meter hoogte of boven de 4500 meter hoogte rijd.

In de diverse dorpjes die ik passeer, staren de mensen me vreemd aan. Het is duidelijk dat hier weinig toeristen komen. Restaurants of supermarkten lijken er niet te zijn. Na de zoveelste daling beland ik in een wat groter dorp. Aan de doorgaande weg door het dorp zit een oud vrouwtje naast een kraampje.

Ik parkeer de motor naast de oude vrouw, die me met een grote glimlach welkom heet. Met zichtbare trots toont ze haar koopwaar; een of andere vloeistof en belegde broodjes. Met een beker drinkbaar

vloeistof en een broodje strijk ik naast haar neer op de stoep.

“..... Ik woon hier al mijn hele leven.”

"Hoe is de weg naar de volgende stad?"

“Oh, geen idee! Ik ben in mijn leven het dorp nog niet uitgeweest.”

Ik verbaas me hier al niet eens meer over. In veel gevallen stuit ik op mensen die geen flauw benul lijken te hebben wat er gaande is buiten hun dorp. Ze leven hun dagelijkse leven en lijken verder geen interesse te hebben in wat er nog meer reilt en zeilt in de buurt of de wereld. Stress vanwege alle dagelijkse verplichtingen lijkt hier niet te bestaan. Angst vanwege alle negativiteit in de wereld kent men niet. Men leeft vooral in het nu en voor nu lijkt die blanke motorrijder die naast het oude vrouwtje op een krukje achter haar eetkraampje zit het nieuws van de dag. Vol trots vertelt het oude vrouwtje aan het toestromende publiek mijn verhaal. Ik eet rustig mijn broodje en drink de voor mij nog steeds ondefinieerbare vloeistof. Af en toe klopt ze op mijn schouder.

Na weer voldoende gegeten en uitgerust te zijn, sta ik op van mijn kruk en neem ik afscheid van het inmiddels toegestroomde publiek. Ik bedank de oude vrouw en stap weer op het vertrouwde zadel van mijn metgezel.

“Ga met God mijn kind!”

Ik geef gas en verdwijn via het gravelpad de groene bossen in. Als ik voor de zoveelste keer via een klein weggetje weer de hoogte in ga, kom ik uit op een surrealistisch bouwterrein. Een compleet barakkenkamp die huisvesting biedt aan duizenden mensen is uit de grond gestampt. Her en der rijden grote graafmachines rond. Ik kijk op mijn hoogtemeter en zie dat ik me boven de 4500 meter bevind.

'Wat zijn ze hier in godesnaam aan het doen? Mag ik hier wel rijden?'

Vol verbazing rijd ik door over het gravelpad. Ik passeer diverse afzettingen. Uiteindelijk is ook mijn doorgaande weg verspert door een slagboom.

"Wat kom je hier doen?"

Een man met portofoon in de hand en een helm op zijn hoofd kijkt me wat verbaast aan. Na alles wat ik op het bouwterrein aanschouwt heb, zal ik er voor de man wel niet minder verbaast uit zien.

"Ik moet in de stad aan de andere kant van de berg zijn."

De wegenkaart lijkt aan te geven dat aan de andere kant van de berg zich een doorgaande weg bevindt.

"Dan moet je terugrijden en bij de andere bewakingspost moet je het terrein over. Uiteindelijk kom je dan op een 'piste'."

Een 'piste'?! Dat klinkt als een of andere racebaan. Ik kan me echter niet herinneren waar ik een afslag heb gemist, die me naar de betreffende racebaan zou moeten leiden. Overal waar een afslag was, was de afslag geblokkeerd door middel van een slagboom.

"Uhm.....waar precies?"

"Wacht maar! Ik laat de bewakers wel weten dat je er aan komt."

Blijkbaar werkt de portofooncommunicatie prima, want slagbomen gaan open en bij elke post wijst een bewaker me de juiste richting. Na een aantal verwijzingen ligt het er dan.

'De piste!'

Een gloednieuwe, brede asfaltweg op een duizelingwekkende hoogte

van boven de 4500 meter. Mooie doordraaiers zijn aangelegd door het bergachtige landschap. Kruipend komen er twee vrachtwagen achter elkaar richting het bouwterrein gereden. Mijn rijstrook is echter helemaal leeg. Verheugd spoor ik mijn motor aan. Ik draai het gas open. De Yamaha hapt naargeestig naar lucht. Moeizaam beginnen we met de afdaling. De Yamaha heeft op deze hoogte duidelijk te lijden onder het lage gehalte aan zuurstof.

'Kom je na honderden kilometers offroaden eindelijk op gloednieuw bochtig asfalt, raakt de motor buiten adem.'

De snelheidsmeter van de motor tikt langzaam de 100 aan. Ik bevind me nog steeds boven de 4000 meter. Het is koud. De strak geasfalteerde weg leidt me naar beneden, wat de motor helpt om extra vaart te maken. De hoogtemeters vliegen voorbij en de warmte begint me langzaam weer te omarmen.

Ik kom uit op een doorgaande weg. Het verkeer neemt toe en met meer regelmaat rijd ik op goede geasfalteerde wegen. Of dit een vooruitgang is, valt nog te betwijfelen. Al snel wordt duidelijk dat de gemiddelde Peruaan niet echt beschikt over iets van verkeersinzicht. In het geval van bochtige smalle wegen moet je je ruimte afdwingen door toeterend de bocht door te gaan. Bredere wegen komen echter ook niet direct ten goede aan de veiligheid. Peruanen weten feilloos elke keer weer de binnenbocht te vinden. Het feit dat ik als tegenligger dezelfde weghelpt gebruik doet niet ter zake. Ik dien gewoon te remmen, zover mogelijk uit te wijken naar rechts en te wachten tot mijn tegenligger zijn bocht heeft afgerond.

Zodra ik op een recht stuk weg rijd, waan ik me veilig. Onterecht! Vanuit een klein zijweggetje komt er een busje de weg oprijden. De bestuurder kijkt lachend mijn kant op. Een snelheid van boven de honderd kilometer per uur en de gedachte dat mijn motor niet over ABS kan beschikken, laten mij niet direct meedelen in zijn

vrolijkheid.

Het gebonk van mijn hart overstijgt het geluid van het slepen van rubber over asfalt. De versleten achterband laat een meters lang rubberspoor achter op het asfalt. De busbestuurder lijkt echter niet onder de indruk van mijn slippartij en zet zijn gang de weg op met dezelfde lach voort. Mijn brein staat inmiddels op de automatische piloot.

'De bus rijdt door, dus je kan achter de bus langs. Minder voorrem gebruiken en de motor naar de rechterkant drukken.'

Als een robot voer ik de handelingen uit. Tussen de bus en de zijweg begint langzaam een steeds groter stukje asfalt zichtbaar te worden. De bus lijkt precies genoeg snelheid te genereren om net op tijd ruimte te creëren voor mij en mijn motor. Met veel meer snelheid dan gewenst, vlieg ik langs het voertuig om vervolgens in de berm tot stilstand te komen. Ik kijk om naar de bus, die inmiddels ongestoord zijn reis voortzet. De busschauffeur steekt nog even lachend zijn hand uit het raam en laat mij trillend van de adrenaline achter.

Niet alleen het verkeer laat mijn adrenalinepeil met enige regelmaat omhoog schieten. Ook de onvoorspelbaarheid van de diverse dieren in combinatie met de onverschilligheid van de eigenaren heeft me met enige regelmaat hartkloppingen bezorgd. Daarnaast ziet men de weg niet alleen als infrastructuur voor voertuigen. De wegen worden ook gebruikt om bijvoorbeeld zaden te drogen, waardoor je met enige regelmaat moet uitwijken.

Staan in de zijberm neem ik het besluit om het tempo wat te matigen. Ondanks de gematigde snelheid geniet ik met volle teugen van het bochtige circuit op de weg richting Cusco.

Nieuw rubber

De slijtageindicatoren zijn helemaal glad weggesleten. Ooit bevonden zich er grote noppen. Nu kijk ik echter naar een compleet gladde achterband. De afgelopen dagen voelde ik met enige regelmaat het achterwiel een stap opzij zetten. Met name het rijden door de kleine waterstroompjes bracht extra risico met zich mee. Nu ik in Cusco ben moet ik op zoek naar vers rubber.

Zoals op veel plekken in de wereld zijn ook hier in Cusco de diverse werkdisciplines gegroepeerd. Navraag leert me dat alles met betrekking tot motorfietsen te vinden is in een straat. Vol hoop rijd ik een klein motorwalhala binnen.

Honda, Yamaha, Suzuki, alle grote merken lijken vertegenwoordigd. Toch overheerst er bij mij een gevoel van ongerustheid. De straat staat uitsluitend bezaaid met, volgens westerse standaarden, lichte motoren.

“Hebben jullie ook banden voor een Tenere 660?”

Zonder naar het assortiment te kijken, krijg ik al antwoord.

"Nee, die maten hebben we niet."

Ik loop de Yamaha garage uit en probeer het bij de Hondadealer.

“Nee, helaas!”

Bij elke motorzaak krijg ik hetzelfde antwoord. Intussen is mijn motor een ware trekpleister geworden. Diverse mannen staan om mijn motor heen. Zodra ik me bij de groep aansluit, word ik aangesproken door een man die de straat aan het schoonvegen is. Hij praat wat en ik beklaag me bij hem dat ik hier de juiste maat banden

niet kan vinden.

"Ik heb nog wel een setje banden thuis liggen."

Enigszins verbaast dat een schoonmaker wel een set banden met de juiste maat thuis heeft liggen, kijk ik hem nogal schaapachtig aan.

"Ik haal ze voor je op. Wacht even!"

Na een hopeloze zoektocht bij alle aanwezige motorzaken en alle motor gerelateerde winkels, komt na een half uur een schoonmaker met twee gloednieuwe banden van de juiste maat aangelopen.

Tevreden met het nieuwe rubber voor mijn motor, kan ik die avond het centrum van Cusco in; een oude koloniale stad met veel geschiedenis. Het is echter met name bekend als uitvalbasis voor een bezoek aan Machu Picchu. De stad lijkt dan ook compleet overgenomen door toeristen. Dat blijkt ook wel als die avond uitbundig Sint Patrick's day wordt gevierd. Na het verlaten bestaan op grote hoogtes is dit ineens een hele omschakeling. Zoals vaak met toeristische trekpleisters heerst er een compleet andere sfeer. Om me heen hoor ik meer Engels dan Spaans. De prijzen in het historische centrum zijn aangepast aan Westerse standaarden. Voor het eten begeef ik me dan ook al snel buiten het historische centrum. Waar ik eerst nog dacht aan een bezoekje aan Machu Picchu, een historische Inca stad, besluit ik toch de eenzaamheid van de weg weer op te zoeken.

Peruaanse behulpzaamheid

De weg richting Bolivia is een goede snelle asfaltweg en ik voer het tempo dan ook al snel op boven de 100 kilometer per uur. Een rechte weg voorzien van goed asfalt en met mooie vergezichten. Links en rechts van de weg lopen de lama's over de hoogvlaktes. De zon schijnt volop en de motor laat zich niet ontmoedigen door het weinige zuurstof op grote hoogte. Er is weinig verkeer te bekennen en de lama's bevinden zich op een veilige afstand van het asfalt. Het ziet er niet naar uit, dat ik me de komende kilometers ergens zorgen over zou moeten maken. Relaxed rijdend geniet ik van de omgeving.

Ik kijk wat om me heen en ineens een stevige ruk aan mijn stuur. Met 110 kilometer per uur slinger ik over de weg. In de verte komen een tweetal koplampen op me af. Een tegenligger is voor mij op dit moment echter bijzaak. De volle concentratie is nodig om de motor op het rubber te houden. De voorrem lijkt niet normaal meer te reageren en veroorzaakt nog meer instabiliteit. Het zweet stroomt van mijn voorhoofd in mijn ogen. Als een dolle stier probeert de Tenere mij uit het zadel te werpen.

'Blijven zitten nu!'

Ik moedig mezelf aan en probeer de motor onder controle te krijgen op mijn eigen weghelft. Het stuur slaat van links naar rechts en met veel moeite houd ik de handvatten in mijn handen. Er is echter geen houden aan en de motor steekt stuurloos de andere weghelft op. De koplampen zijn intussen al zeer dicht genaderd en maken me met een geluidsignaal duidelijk dat ik weg moet wezen. Hoe graag ik ook op mijn eigen weghelft wil blijven, de motor trekt me de weg over naar de andere kant van de berm. De tegenligger lijkt echter nog niet van plan om van zijn lijn af te wijken en blijft met zijn hand op de claxon geplakt. Voordat ik de berm in duik, suist een pickup vlak langs mijn

motor.

Remmend met mijn achterrem en met de extra weerstand van de bermondergrond komt mijn motor eindelijk tot stilstand. Met een zwaar verhoogde hartslag zet ik de motor op de jiffy.

'Een leuke voorband bij 110 kilometer per uur!'

Een vijftal muurschilderaars hebben het hele gebeuren aanschouwt en komen geïnteresseerd even langs om te kijken wat er aan de hand is. Na de eerste kennismaking en inmiddels een iets lagere hartslag ga ik aan de slag om te kijken wat de leuke band heeft veroorzaakt. Ik haal de tassen eraf en zoek het benodigde materiaal bij elkaar. Voordat ik zelf in staat ben om te beginnen met het demonteren van het voorwiel is een van de schilders al druk doende gestart met mijn gereedschap. Met z'n volle gewicht staat hij op een inbussleutel om het voorwiel los te krijgen.

"Wacht! Eerst moeten die andere schroeven losgedraaid worden!"

Ik draai de nodige schroeven los, waarna de man weer met de inbussleutel aan de gang gaat. Hij trekt het voorwiel eruit en laat mij op zoek gaan naar de rondvliegende onderdelen. Drie mannen zijn intussen aan het trekken om de voorband eraf te krijgen. Nieuwe binnenband erin.....

"Wacht even! Ik moet eerst zien wat het lek heeft veroorzaakt."

Er zit een groot gat in de binnenband. De buitenband lijkt echter onaangetast. Het velglint blijkt beschadigd en dit moet het lek veroorzaakt hebben. Ik ga op zoek naar iets om het velglint te repareren. Intussen zitten er al drie bandenlichters in mijn wiel om de band er weer op te leggen.

"Wacht even!"

Mijn geduld raakt aardig op en voor de zoveelste keer maan ik de mannen tot het stoppen van het opleggen van de band. Echter, een van de mannen is voordat ik het door heb al druk met het oppompen van de band. De band loopt echter ook net zo hard weer leeg. Zodra ik de buitenband er weer af heb, blijken de mannen mijn gloednieuwe binnenband ook te hebben lek gestoken. Vermoeid pak ik de boel op en besluit naar het kilometer verderop gelegen dorp te gaan om daar het velglint te laten repareren en om mijn nieuwe binnenband te laten plakken.

Mijn band wordt geplakt door de lokale bandenplakker en eindelijk kan het wiel er dan weer in. Ik druk de remblokjes iets uit elkaar om de remschijven er tussen te kunnen schuiven. Uiteraard heb ik daar volgens het vijftal ook weer hulp bij nodig. Een van de mannen heeft het idee dat het behulpzaam zou zijn om de voorrem in te trekken. De remblokken klappen op elkaar en zijn met geen mogelijkheid meer van elkaar te krijgen.

"Je moet de motor even starten!"

"Waarom?!"

"....."

"De remleidingen moeten eraf!"

"Nee, wacht!!!! Dan lekt al mijn remvloeistof weg!"

"Remvloeistof?! Werkt dit niet op electriciteit?!"

Ik schroef de remklauwen los en bevestig ze met een tyrip aan de voorvork. Ik heb genoeg van de behulpzaamheid en rijd zonder voorremmen naar het dorp om remvloeistof te zoeken. Ik zet de motor neer bij een garage en de man gaat er ongevraagd meteen mee aan de slag. Na een tijdje zijn de remblokken weer los en is het

remvloeistof weer bijgevuld. Er is echter totaal geen remdruk meer en de monteur start dan ook met het ontluchten van de remleidingen. Na een uur ontluchten en met de invallende duisternis in aantocht heeft hij het nog niet voor elkaar en ik geef aan dat ik het morgen zelf wel doe. Dit is echter tegen het zere been van de monteur en hij begint met het demonteren van de remmen. De remmen zal hij 's avonds wel nakijken. Uiteraard heb ik niets te vertellen over mijn eigen motor.

De volgende dag installeert de monteur vol trots de herziene remmerij. Na een proefrit, keurt de monteur zijn eigen werk goed. Geen idee welk soort remmerij ze hier gewend zijn, maar een remweg van een aantal kilometer is voor mij niet echt aanvaardbaar. Echter, ik bedank de mannen en maak dat ik wegkom. Behulpzaam volk die Peruanen, maar of je er ook daadwerkelijk in alle gevallen iets aan hebt, valt te betwisten. Uit het bijzijn van mensen, ontlucht ik mijn remmen en kan ik weer veilig op pad.

Verzekering

"Papieren alsjeblieft!"

De schrik van de lekke voorband heeft gezorgd voor een gematigde snelheid en een inhaalverbod geldt hier ook niet. Het is voor mij dan ook duidelijk dat het hier gaat om een standaard controle. Ik overhandig de agente mijn paspoort. Ze neemt hier echter geen genoegen mee. Waar normaal mijn afkomst de controle al afleidt, laat deze agente zich niet van haar stuk brengen.

"Rijbewijs, immigratiepapieren en verzekering."

Ik trek mijn hele papierhandel uit mijn binnenzak en overhandig haar het papierwerk.

"Verzekering!"

Bij de grensovergang heb ik geen aandacht besteed aan een verzekering. Aangezien de omvang van de grensovergang vraag ik me ook af, of het überhaupt wel mogelijk was om die daar af te sluiten. Toegeven dat ik geen verzekering heb lijkt me echter iets te makkelijk vragen om een boete. Ik tast nog eens in mijn zak en overhandig de agente een ander document. De vrouw kijkt een beetje argwanend naar het in plastic gestoken stukje papier.

"Nee, ik moet een verzekering hebben!"

"Dat is een verzekering."

Op de voorkant van het plastic preikt de tekst 'seguro'. Dat de verzekering is afgesloten in Colombia en waarschijnlijk ook alleen geldig is voor Colombia lijkt me bijzaak. De waarde van een verzekering ben ik in centraal Amerika al verloren.

“Naast mijn Tenere staat een motor die dezelfde behandeling lijkt te hebben ondergaan als mijn Yamaha. Even verderop komt een zwerfachtig type aangelopen. Het zwerversbestaan verbroederd, want al snel staan we elkaars reisgenoot te bestuderen.

“Heb je eigenlijk al een verzekering?”

Bij de grensovergang heb ik, zoals in de meeste gevallen, het verplichte verzekeringsbewijs gekocht.

“Ja, die heb ik meteen bij de grens al moeten kopen.”

“Heb je al bestudeert wat erop staat?”

Ik pak mijn verzekeringspapieren erbij en werp een blik op het papier.

“Heb je al gekeken voor wat voor een bedrag je verzekerd bent?”

Ik doorzoek een document en kom uiteindelijk aan bij het kopje met de Spaanse tekst voor 'verzekerd bedrag'. Onder het kopje prijkt een getal bestaande uit maar een cijfer. Met een verzekerd bedrag van 0 euro, dekt het nog niet eens de kosten van een pleister.”

De agente bestudeert het papier nogmaals en onbegrijpend geeft ze me al mijn documenten weer terug.

"In orde! Goede reis."

Vergenoegzaam rijd ik verder naar de grens met Bolivia. In een druk grensplaatsje besluit ik te stoppen en om de volgende dag de grens met Bolivia aan te gaan.

"Hola Gringo!"

Ik kijk om en zie een kleuter lachend naar me zwaaien. Op jonge leeftijd wordt hier blijkbaar al een onderscheid gemaakt tussen Gringo's en de Zuid-Amerikaanse bevolking. Lachend zwaai ik terug en ga ik op zoek naar een hotel.

Gewaarschuwd voor de onvriendelijke en de racistische houding van de Bolivianen ga ik de volgende dag de grensovergang aan. De grens is nog gesloten. Er heerst echter al een aardige bedrijvigheid. Diverse jongemannen maken zich druk met het afladen van bakfietsen. Aan de andere kant van de grens staan mannen om de afgeladen kisten met vis op te stappelen. Als laatste tillen ze de lege bakfietsen over de afzetting en laden ze de kisten weer op de fiets. Een onbegrijpelijk proces als je de douanebeambte vanaf zijn kantoor verveeld ziet toekijken in plaats van even de slagboom te openen. Helemaal als je nagaat dat de grens alleen voor mij lijkt te bestaan. Alleen ik met mijn motor staan te wachten voor de dichte slagboom.

Intussen is aan de andere kant van de weg een oud vrouwtje de stoep aan het veegen. Met een geschatte leeftijd die de houdbaarheidsdatum ver overscheidt, lijkt ze nog aardig vitaal. Iedereen die het waagt om over haar stoep te lopen kan een tik met de bezem of in ieder geval een scheldcannonade verwachten. Dit tot vermaak van de diverse opjuttende toeschouwers.

Als eindelijk het douanekantoor open gaat ben ik de eerste en enige klant.

Tegen alle verwachtingen ontvangt de Boliviaanse grensbeambte me met een lachend gezicht. Het enige dat iets van vijandigheid uitstraalt is een aanstormende hond. De hond komt blaffend en grommend op mij af om vervolgens dreigend tegenover me tot stilstand te komen. Scherpe tanden worden ontbloot. Als verstijfd staan het grommende

dier en ik tegenover elkaar.

Een militair loopt langs en aanschouwt het schouwspel. Intussen stelt de grensbeambte me een vraag, maar ik waag het niet om de hond mijn rug toe te keren. Of de militair heeft sympathie voor mijn situatie of hij vind me maar een watje, maar hij loopt in ieder geval op ons af en schopt de hond aan de kant. De hond jankt, maar laat zich niet uit het veld slaan. Als een dolle komt de hond weer op me af gevlogen. De militair schijnt al wat ervaring met de hond te hebben, want vakkundig houdt de militair de hond uit mijn buurt. Mijn nieuwe persoonlijke bewaker geeft me instructies over de gang van zaken bij de grens en binnen no-time ben ik officieel in Bolivia.

Het doel is om in Bolivia Salar de Uyuni te bezoeken of beter gezegd, de op een na grootste zoutvlakte ter wereld. Na mijn Peruaanse Sol gewisseld te hebben voor de Boliviano stap ik op en rijd het binnenland van Bolivia binnen.

Al snel doemt in de verte de hoogst gelegen hoofdstad ter wereld op: La Paz. Het is nog erg vroeg en vanwege de weinige Bolivianos die ik op zak heb, heb ik besloten om die avond een plek voor mijn tent te zoeken. Ik probeer het centrum van La Paz dan ook te vermijden en rijd langs de stad richting het zuiden. Net buiten het centrum van de stad zet ik de motor uit bij een tankstation. De stationbeambte begroet me vriendelijk.

"Waar kom je vandaan?"

"Nederland."

De jongen kijkt naar mijn kenteken, voert een aantal gegevens in en vraagt nog een aantal zaken, waaronder mijn paspoortnummer. Voor mij vreemde vragen, waar ze mijns inziens weinig aan hebben bij een tankstation.

"Dat moeten we allemaal registreren."

De jongen gooit mijn tank vol.

"Dat is dan 130 Bolivianos"

De pomp leest duidelijk de helft af, dus ik kijk hem verbaasd aan.

"Je bent een buitenlander, dus betaal je extra."

"Sorry? Waarom zou ik extra betalen! Ik betaal hetgeen op de pomp en niet meer dan dat."

"Nee, je moet een extra percentage betalen als buitenlander. Allemaal politiek mijn vriend."

De jongen komt aardig geloofwaardig over en het hele registratieverhaal doet enigszins vermoeden dat dit inderdaad standaard is. De bon die hij mij overhandigt doet dit vermoeden nog eens versterken. Met enige tegenzin betaal ik het bedrag dat op de bon staat vermeld.

Tijdens het betalen kom ik er ineens achter dat ik te weinig geld heb gekregen bij het geldwisselkantoor bij de grens. Mijn onoplettenheid bij de grens geeft me dus nog een extra financiële tegenslag.

Chagrijnig zet ik mijn reis voort. De saaie geasfalteerde weg komt mijn humeur niet echt ten goede. Echter, als bij donderslag bij heldere hemel slaat mijn humeur om.

'De dakar komt hier!'

Ik maak een foto van een groot Dakarmonument. Voorbijgangers begroeten me vriendelijk met een hoop getoeter en zwaaien me vanuit hun auto toe.

'Hoezo onvriendelijke Bolivianen?'

De saaie geasfalteerde weg irriteert me niet meer en ineens realiseer ik me dat ik door een hele fantastische omgeving rijd. Mijn financiële tegenvaller is weer helemaal vergeten en met een grote grijns vind ik een ideale plek voor de nacht.

De volgende dag gaat het verder naar het zuiden. Af en toe verlaat ik de asfaltweg om een stuk onverhard mee te pakken. De aanwezige lama's kijken me verbijsterend aan of stuiven aan de kant. Af en toe stop ik even om naar een groep flamingo's te kijken. Woestijn wordt afgewisseld met groene oases en de asfaltwegen met stukken gravel. Waar ik hier ook rijd, ik lijk altijd wel in de aanwezigheid van een vulkaan of van lama's. Een fantastisch mooie en indrukwekkende omgeving. Als ik de zoveelste heuvel over rijd, zie ik ineens in de verte de horizon wit oplichten.

'De zoutvlakte!'

Ik neem de afslag en rijd Uyuni binnen. Na een maaltijd genuttigd te hebben rijd ik de laatste kilometers naar de zoutvlakte. Voor me verschijnt een uitgestrekt wit landschap. Her en der liggen plassen water op het zout, waardoor ik steeds minder gemotiveerd raak om de zoutvlakte op te gaan. De motor moet nog even mee en een gang door zoutwater is niet echt bevorderlijk. Toch kan ik het niet laten om na al die kilometers de zoutvlakte te betreden. Een motorrijder in complete witte leegheid.

Na een uurtje spelen krijg ik de kriebels van al het aangekoekte zout, dus ik besluit om zo snel mogelijk een locatie te zoeken om mijn motor te wassen. Zodra ik het tweede dorpje binnenrijd en nog steeds geen wasserij ben tegengekomen, besluit ik om flessen water te kopen om in ieder geval het ergste ervan af te spelen.

Met de gekochte flessen water ben ik druk doende om het zout van de motor te wassen. In de verte zie ik een motorrijder aankomen stuiven. De motorrijder stopt naast me en schud me vriendelijk de hand. De man blijkt een lokale bewoner te zijn. Na het aanschouwen van mijn werkzaamheden verwijst de man mij al snel door.

"Je kan hier verderop je motor laten wassen. Volg mij!"

Ik volg de man en bij een huis komen we tot stilstand. Er blijkt inderdaad een wasserij te zijn en een van de medewerkers ontdoet mijn motor van het zout. Met een schone motor kan ik weer op pad. Echter, de motor start niet meer! Ik laat de motor even een half uurtje staan, praat wat met de aanwezigen en probeer het vervolgens nog eens. De motor start in een keer en ik kan richting de grensovergang met Chili.

Over grote hoogtes rijd ik over gravelwegen richting het westen. Soms doet het vermoeden dat ik door een maanlandschap rijd. Na volgens de kaart het laatste dorpje gepasseerd te hebben, krijg ik ineens de natuurlijke aandrang om wat onwenselijke stoffen af te stoten. Er zit niets anders op: wildpoepen! Om mezelf even te verwennen besluit ik om bij een oase van de weg af te gaan, een kilometertje te offroaden en om vervolgens achter een bosje op de hurken te gaan. Met een perfect uitzicht op met groen bedekte heuvels, waterplassen en een tiental flamingo's bevrijd ik mezelf van het ongemak.

Gratis benzine

Vanuit het niets doemen er ineens een aantal gebouwen op. Ik kom aan bij een verlaten grensovergang. Ik lijk weer de enige 'klant'. Ik zet de motor bij een gebouw en loop wat rond over het terrein. Het lijkt wel of ik hier de enige levende ziel ben. Als ik om een gebouw heen loop zie ik net een glimp van een man het gebouw in gaan. Ik loop achter de man aan en kom uit in een lege gang. Door de gang struinend kom ik uiteindelijk uit in een kantoortje waar ik mijn stempels krijg; ik ben toegelaten tot Chili.

Aangezien ik in Bolivia nog precies genoeg Bolivianos over had voor een liter benzine, heb ik op reserve Chili weten te bereiken. Het is dan ook tijd om eerst op zoek te gaan naar benzine. Een snelle gang door het dorp leert me dat er geen regulier tankstation is.

"Is hier ergens een tankstation?"

"Nee, in de volgende stad op zo'n 200 kilometer afstand."

200 kilometer?! Aangezien ik al op reserve rijd, valt dat niet meer binnen mijn actieradius.

"Kan ik hier niet ergens benzine krijgen? Ik rijd nu al op reserve."

"Rijdt die straat in. Bij het rode huis verkopen ze waarschijnlijk nog wel benzine."

"Kan ik eerst ergens pinnen?"

"Nee, hier is geen bank. In de volgende stad pas weer."

Hopelijk accepteren de mensen van het rode huis ook dollars.

Op weg naar het rode huis, zie ik een kever langs de kant van de weg

staan. De Duitsers hebben duidelijk problemen met de auto en ik stop dan ook even om te kijken wat er aan de hand is. Ik heb weinig verstand van de mechaniek van de kever, dus het gaat al snel over de wederzijdse reisavonturen. Niet veel later komt er een monteur aan om de auto aan een onderzoek te onderwerpen. Voor mij een goed moment om mijn zoektocht naar benzine voort te zetten. Al snel kom ik bij een rood huis en daar blijken ze inderdaad voor een 'schandalig' hoog bedrag benzine te verkopen.

"Ik heb nog maar 30 dollar en daar wil ik graag benzine voor."

De man gaat in de denktank en besluit na een half uur dat ik daar 15 liter benzine voor kan krijgen. Met 15 liter kan ik makkelijk de 200 kilometer naar de volgende pomp halen, dus ik ben allang blij. De man loopt weg en komt met een grote jerrycan terug. De man wil net de benzine in mijn tank gieten, als het Duitse kevermeisje schreeuwend aan komt rennen.

"Wacht! Wacht!"

Buiten adem doet ze haar verhaal.

"Ze hebben in plaats van benzine, parafine in onze auto gegoten. Controleer eerst even wat de man er nu in gaat gieten."

De man houdt de jerrycan onder mijn neus en ik herken de geur van benzine. De man bevestigt dit nog eens en giet 16 liter in de tank.

"Dat is dan nog eens 2 dollar extra."

"Ik heb net 30 dollar betaald met de mededeling dat ik niet meer geld heb!"

De man stottert wat en loopt zichtbaar geïrriteerd weg. Ik kan in ieder geval weer op weg met een liter benzine 'gratis'. Ik kan

tevreden beginnen met het verkennen van een nieuw land.

Chili lijkt alleen maar te bestaan uit woestijn. Flamingo's staan in het schaars aanwezige water en over de zoutvlakte struint een kudde lama's. Een wonderbaarlijk landschap strekt zich voor me uit. De gravelweg maakt plaats voor een mooie asfaltweg. Al snel heb ik de zoutvlaktes ook achter me gelaten en ben ik omringd door zandduinen en velden bezaaid met stenen.

Na de eerste verwondering over het weidse lege landschap begint ook al snel de verbazing toe te slaan. Op rechte stukken glad asfalt passeer ik met enige regelmaat een monument voor een overledene en staan er gestripte of uitgebrande auto's midden in de woestijn. Het 'niets' lokt blijkbaar uit tot het rijden op maximale snelheid. Ook de vrachtwagens lijkt het te ontbreken aan een begrenzing; als ware Dakardeelnemers komen ze voorbij gestoven.

Nog enigszins afgeschrikt door het voorval met mijn lekke voorband in Peru rijd ik met een verantwoorde snelheid verder over de rechte stukken asfalt. Af en toe is er een spoor die van de weg afleidt de woestijn in. Het lijkt er op dat het niet moeilijk gaat worden om een plek voor de nacht te vinden.

De aanwezigheid van diverse parkeerhavens geeft aan dat de wegenontwerpers ook voldoende rekening hebben gehouden met de vermoeide of hongerige bestuurder. Het lijkt er echter op dat de gebruikers de parkeerhavens met name gebruiken om afval te storten.

'Shit, er ligt hier hout!'

Bij het zien van hout beginnen bij mij de alarmbellen te rinkelen.

'Uitkijken voor spijkers!'

Ik zet de motor stil en schop een houten kratje weg. De houtsplinters

vliegen in het rond.

'Ideaal brandhout!'

Als een ware zwerver begin ik door het afval te struinen en pluk ik alles dat brandbaar lijkt er tussenuit. Met een motor afgeladen met hout zet ik mijn weg weer voort.

Zodra de zon dreigt onder te gaan, neem ik een spoor de woestijn in. Het spoor leidt me over een heuvel heen door diep gravel en zand. Het grind spat alle kanten op en staand op de stepjes beklim ik de heuvel. Op de top van de heuvel kijk ik naar een heuvelachtig woestijnlandschap. Magnifiek! Helemaal niets, behalve zand, stenen en genoeg ruimte om de tent op te zetten. Ik raas de heuvel af naar een mooi vlak stuk grond. Met de zon die steeds verder ondergaat ben ik precies op tijd om de tent op te zetten en om een groot kampvuur te maken met het verzamelde hout. Geknetter van het vuur en de enkele windvlaag zijn de enige geluiden die hier nog doordringen.

De volgende ochtend lijkt de dag van gisteren zich te herhalen; rechte wegen en woestijn. Als hoogtepunt staat er ineens midden in de woestijn een stukje kunst in de vorm van een grote hand; *mano del desierto*. Voor de rest is de rit weinig enerverend en met de aanhoudende wind voornamelijk erg vermoeiend. Bij elke stop op een parkeerhaven pak ik de motor weer vol met hout. Dit tot hilariteit van de pompbediende, waar ik de tank van mijn motor weer laat vullen.

Aan het eind van de middag begint er echter een verandering in de omgeving te ontstaan. Waar ik de dag ervoor nog weinig moeite had om een kampeerplek te vinden, is nu ineens de hele omgeving afgezet met hekken.

'Beschermd flora!'

Achter de hekken bevindt zich een grote vlakte met her en der een bosje. Niet iets om te beschermen lijkt me. Tientallen kilometers rijd ik langs de afzetting om een doorgang te vinden voor mijn motor. Zodra ik bij een afslag kom, die naar een tiental kilometers verderop gelegen dorp leidt, zie ik mijn kans schoon en stuur het gravelpad op.

Een wirwar van sporen leiden de open vlakte op. Ik kies een spoor en besluit na een kilometer mijn eigen spoor te trekken om zover mogelijk van de doorgaande weg mijn tent op te zetten. In complete verlatenheid val ik die nacht bij een knapperend haardvuurtje weer in slaap.

Zuid-Amerikaanse warmte

Na een aantal dagen van woestijn beland ik in Santiago. Tijd om weer wat reserves in te slaan. Mijn in Peru geplofte binnenband moet vervangen worden, ik moet motorolie hebben en mijn olietrichter is gesneuveld.

"Hallo, ik moet een 'ding' hebben om olie in mijn motor te kunnen gieten."

Ik heb mijn huiswerk slecht gedaan en heb geen idee wat het woord voor trechter is. De rest van mijn Spaans lijkt ook van dubieuze kwaliteit, want ik krijg drie paar vragende ogen op me gericht.

"Een 'ding' voor olie voor mijn motor."

"Een filter?"

"Nee om olie in mijn motor te doen."

Met handgebaren bekrachtig ik nog eens mijn wens.

"Nee, we hebben geen onderdelen voor motoren."

Ik besluit het hier bij te laten en het nog eens bij een andere zaak te proberen. In een winkel waar ze olie verkopen staat de verkoper met een pen in zijn hand wat in een schrift te kladderen. Tijd voor pictionary.

"Mag ik uw pen even lenen?"

Ik gooi al mijn creativiteit op papier en de man snapt meteen wat ik moet hebben. Met olie en een trechter rijker verlaat ik tevreden de winkel.

"Tijd voor koffie!"

Tijdens het nuttigen van mijn koffie ontmoet ik Jeimy. Voorzien van een blauw oog en diverse blauwe plekken, lijkt ze met haar 1.60 net een smurf. Toevallig heb ik net het Spaanse woord voor smurf geleerd, dus we zijn al snel vrienden.

De volgende dag geeft ze me een rondleiding door het centrum. Af en toe komt Jeimy daar een bekende tegen.

"Dit is een vriend van me."

Ik krijg een knuffel en een zoen. We lopen verder en Jeimy schiet een man op straat aan. Ze praten wat en bij het afscheid geeft ze ook de man een knuffel en een zoen.

"Bekende van je?"

"Nee, hoezo?"

Zuid-Amerikaanse warmte! Waar je ook komt in Zuid-Amerika, de mensen lijken heel open, vriendelijk en toeschietelijk.

Jeimy is op zoek naar een specifieke winkel en vraagt daarbij hulp aan een voorbij lopend meisje. Het meisje blijkt Colombiaanse te zijn en in rap Spaans wisselen de twee woorden uit en lachen ze. De Colombiaanse besluit om een stukje mee te lopen richting de gezochte winkel.

"Hij is knap he?"

Ik blijf me er over verbazen; als werkeloze motorzombie heb ik blijkbaar een hogere aantrekkelijkheidswaarde dan als IT-er in Nederland.

"Ja, mooie blauwe ogen! Zijn jullie een stel?"

"Nee....nog niet!"

De Colombiaanse kijkt glimlachend om. Nadat we bij de gezochte winkel arriveren neemt de Colombiaanse afscheid met een knuffel en een zoen.

De volgende dag besluit ik om verder te rijden naar het zuiden. Jeimy gaat met vrienden naar het strand en vraagt of ik niet met hen mee wil. Met de motor rijd ik achter de auto aan en 's avonds komen we aan in het strandhuisje van Jeimy's vrienden. De zomer maakt langzaam plaats voor de winter, dus echt behagelijk strandweer is het niet.

Volgens veel mensen is de weg door Patagonie, Carratera Austral, de mooiste weg van Chile. Vanwege de merkbare kou aan het strand, besluit ik om de volgende dag mijn motor te pakken en naar het zuiden te gaan. Voordat de winter toeslaat wil ik in Ushuaia zijn geweest.

Zodra ik bij een tankstation kom, laat ik de motor weer volgooien en doe ik mijn plichtmatige controles.

'Er zit helemaal geen olie meer aan het peilstokje?! Onmogelijk!'

Een paar honderd kilometer geleden heb ik de olie nog bijgevuld en nu is het alweer verbruikt. Ik speur naar aanwijzingen dat er ergens olie lekt, maar kan niets ontdekken. Na een lange zoektocht naar de juiste olie, vul ik het oliereservoir weer af.

Zodra ik bij de volgende controle bemerk dat er weer een significante hoeveelheid olie verbruikt is, begin ik zenuwachtig te worden. Met een strak stramien van tanken, olie peilen en olie bijvullen rijd ik verder. Vanwege het ontbreken van een lokale Yamaha dealer, besluit ik om het nog even aan te zien en gewoon verder te rijden.

Na een saaie gang naar het zuiden zie ik dan eindelijk de eerste bewegwijzering met de naam 'Carratera Austral'. De weg verandert in een bochtig slingerweggetje langs de kust. Al snel stopt de weg en is het wachten op een pontje die me naar de overkant brengt. Volgens de schipper gaat de verderop gelegen pont morgen pas weer. Ik besluit dan ook om het eerste de beste bospad in te sturen en om mijn tent op te zetten.

'Shit, het is hier een grote moerrasbende!'

De achterband slipt wat weg en blijkt al snel niet het meest ideale rubber voor deze ondergrond. Om nog enige houvast te hebben stuur ik de motor door een aantal kleine bossages. Op een goede parkeerplek breng ik de motor tot stilstand. Ik zet de tent op en installeer mezelf voor een nacht in het bos. Op het moment dat de tent staat klettert de regen op het tentzeil. Dat belooft morgenvroeg nog wat voor de begaanbaarheid van het pad.

De Tenere staakt

Met een lege accu sta ik langs de kant van de weg te liften. Bij het wegrijden die ochtend wilde de motor niet meer starten en na vele malen proberen heeft ook de accu het begeven. De eerste voorbijganger stopt en rijdt me naar het dichtsbijzijnde dorpje. In het dorpje schiet ik de eerste persoon aan die ik zie. De man neemt meteen de accu van mij over om hem voor mij op te laden. Tijd om op zoek te gaan naar een plek om een koffie te drinken.

"Nee, in het dorp kan je geen koffie krijgen. Je moet een aantal kilometer die kant oplopen en vervolgens kom je bij een restaurant."

Aangezien ik moet wachten en het droog weer is, besluit ik de wandeltocht aan te gaan. Al snel nadert er van achteren een luid toeterende pickup. De man die me de weg naar het restaurant wees, gaat naar huis om te lunchen en ik kan bij hem wel een kop koffie krijgen. Na een kop koffie levert de pickup me weer bij mijn accu af.

Teruggekeerd bij de motor probeer ik met een vers opgeladen accu nogmaals te starten. De motor dreigt aan te slaan, maar al snel komt er een verontrustend geluid uit de motor. Mijn conclusie is dat dat niet goed kan zijn en dat de motor het zonder goede diagnose en reparatie niet gaat doen. De Tenere heeft vakkundige verzorging.

'Hoe vind ik professionele hulp als de motor midden in een moeras staat?'

Ik haal de bekpakking van de motor en wachtend op een lift van een toevallige voorbijganger zit ik langs de kant van de weg te wachten.

Al snel komt er met hoge snelheid een pickup over de heuvel aangescheurd. De man ziet me wenken, zet een slip in en komt vervolgens vol gas weer achteruit gereden.

'Lang leve de pickup!'

We gooien mijn spullen achterin de bak en zetten koers naar het dichtsbijzijnde dorp. In het dorp laat ik al mijn spullen achter bij een hostel en ga op zoek naar een monteur.

Het blijkt dat ik me bevind in een of ander gat en dat de eerste stad zo'n 100 kilometer verderop ligt. De vrouw van een automonteur doet een belronde en al snel staat er een kleine vrachtwagen voor het huis om mijn motor uit het moeras te halen. We laden mijn spullen op en we zetten koers naar Puerto Montt.

Vlakbij een motorgarage installeer ik me die avond in een hotel. De volgende dag blijkt de Yamahadealer geen tijd te hebben om naar mijn motor te kijken. De monteur belt een aantal collega's, maar hij krijgt geen gehoor. Hij raadt me echter sterk af om naar een andere garage in Puerto Montt te gaan. Met mijn eerdere ervaringen met Zuid-Amerikaanse monteurs in het achterhoofd, besluit ik om te wachten.

Motorloos

Moedeloos slenter ik wat rond door Puerto Montt. Met enige regelmaat klampt iemand me aan met de vraag om geld. In Puerto Montt lijkt een diversiteit aan bedelaars actief: junkies, zwervers en beroepsbedelaars. Zodra ik in het zonnetje neerstrijk met een koffie, passeren er drie vrouwen. Een van de vrouwen went zich tot mij.

“Heb je wat geld voor me?”

“Nee.”

“Heb je een sigaret voor me voor dan?”

“Nee, ik rook niet.”

De vrouwen lopen door om op een paar meter van me vandaan neer te strijken. Ze praten, lachen en steken sigaretten op. Vervolgens gaat een van hen op pad om drie koppen koffie te halen voor omgerekend zo'n 5 euro.

Aangezien er ook mensen zijn die bijvoorbeeld pleisters of losse snoepjes verkopen op straat, zie ik niet in waarom ik iemand zomaar geld zou geven. Ik stimuleer liever de kleine ondernemer, die wel de moeite neemt om daadwerkelijk iets bij te dragen.

Een hardnekkige zigeunervrouw waardeert klaarblijkelijk mijn visie niet. De vrouw blijft me maar achtervolgen met de vraag om geld. Na een aantal keren duidelijk gezegd te hebben dat ik geen geld voor haar heb, negeer ik haar en loop door. De vrouw gaat echter voor me staan en lijkt een of andere vloek over me uit te roepen.

'Als dat maar geen gevolgen voor mijn motor heeft!'

Ik ben intussen al een bekende bij de lokale koffiebar. De baristas lachen me vriendelijk toe en ongevraagd zetten ze de grootste kop

koffie onder het apparaat. Het wordt hoog tijd dat ik Puerto Montt weer eens ga verlaten. Ik besluit om weer eens naar de garage te gaan om te kijken wanneer er tijd is om naar mijn motor te kijken. De monteur laat me drie volledig gedemonteerde KTM's zien, waarna het voor mij duidelijk is dat het nog wel even gaat duren voordat mijn motor aan de beurt is.

Ik besluit om naar Santiago af te reizen en om daar een week door te brengen. De bus vertrekt 's avonds en komt de volgende ochtend aan in Santiago. Het gemis van de motor wordt alleen maar groter. Zonder ook maar iets te ervaren van de omgeving komen we de volgende dag aan in Santiago. Een week lang houd ik me in Santiago bezig met wat rondzwalen, het kijken van films, oefenen van mijn Spaans met Jeimy en het ravotten met Jeimy's hondje Docky. Na een week staat de nachtelijke busrit richting Puerto Montt weer gepland.

Bij terugkomst blijkt de situatie in de garage nog niet veel veranderd. Men heeft nog steeds geen tijd om mijn motor onder handen te nemen. De monteur besluit nog eens te bellen met een garage in een andere stad.

“Volgende week hebben ze tijd.”

Een week later snoert de chauffeur van een pickup mijn motor vast en rijdt hij naar een 20 kilometer verderop gelegen garage. Ik pak de volgende dag de lokale bus richting Puerto Varas. De bus blijkt een rijdend warenhuis te zijn. Bij elk station stapt er weer een nieuwe verkoper in.

“De krant!”

“Viltstiften! Verschillende kleuren en het is mogelijk om op elk materiaal te tekenen. Heel goedkoop!”

“Chocolade, chips en koekjes. Heel goedkoop!”

Dan past een chocolaatjesverkoper de strategie aan. Bij elke buspassagier legt hij een chocolaatje op de knie.

“Chocolaatjes heel goedkoop!”

Ik begin na een aantal keren al genoeg te krijgen van het

verkoopgeschreeuw. Ik ben echter niet de enige want de man achterin de bus klaagt over barstende hoofdpijn en of ze alsjeblieft niet zo kunnen schreeuwen. De 'winkel' blijkt echter nog niet leeg.

“Pleisters!”

“Naald en draad!”

Als dan eindelijk de toestroom aan producten tot een eind lijkt te komen, komt er een man met een gitaar de bus ingelopen. De man neemt met z'n gitaar plaats achter de man met hoofdpijn en begint met het aankondigen van zijn voor te dragen lied. Het gekreun van de man met hoofdpijn overstemt het gezang. Ik ben blij dat ik uiteindelijk in Puerto Varas kan uitstappen.

“Hoe staat het met de motor?”

“We meten geen compressie, dus waarschijnlijk is het iets met de zuiger.”

Het woordje waarschijnlijk heb ik intussen wel genoeg gehoord. Ik besluit om de volgende dag weer navraag te doen of ze al weten wat is.

“Morgen kijken we er naar.”

De volgende dag informeer ik weer.

“De zuiger en de zuigerveren zijn versleten. Deze moeten vervangen worden.”

“Hebben ze deze onderdelen op voorraad in Santiago?”

Mocht het niet op voorraad zijn in Santiago, dan moeten de onderdelen geïmporteerd worden en dat kan betekenen nog eens een vertraging van weken.

“Dat informeer ik na het weekend.”

Al enigszins gewend aan de Chileense manier van werken, verbaast het me niet dat ze daar niet meteen navraag naar doen. Na twee weken zijn de onderdelen eindelijk in Puerto Varas.

“Mooi! De motor is dan aan het eind van deze week klaar?”

“Nee, de zuiger moet naar de specialist om te verfijnen.”

Na weken van wachten zit er niets anders op, dan gewoon weer een week af te wachten.

'Misschien had ik de zigeunervrouw toch wat geld moeten geven?'

De eerste kilometers

“Kom morgen aan het eind van de dag maar langs.”

'De Tenere brult weer!'

Eindelijk kan ik weer verder. Na zeven weken wachten is echter in het zuiden de winter al losgebroken. Ushuaia zet ik uit mijn hoofd en ik besluit de warmte van Brazilië op te gaan zoeken.

Met alle binnenvoering in mijn motorkleding en extra lagen merinowollen shirts rijd ik richting de grens met Argentinië. In tegenstelling tot de vele regen van de afgelopen dagen, is het nu droog. Met een nagenoeg wolkeloze hemel is het zonnig en met al mijn lagen kleding aangenaam warm. De hereniging met mijn motor wordt gevierd met prachtig motorrijdweer.

De weg richting Argentinië leidt me via mooie bochtige wegen langs besneeuwde vulkaantoppen en door mooie groene valleien. Voordat ik het weet kom ik aan bij de Chileense douane. Zonder problemen laten de Chileenen me vertrekken en na een tiental kilometer stempelt een Argentijnse douanebeambte me een nieuw land in.

Het nieuwe land verandert niets aan de omgeving en na elke heuveltop valt mijn mond weer open van verbazing over de schoonheid van de natuur. Onafgebroken scheren er vogels boven mijn hoofd en soms begeleidt een vogel me door vlakbij met me mee te vliegen. Een fantastische eerste dag met mijn hernieuwde motor.

Voordat ik me er bewust van ben begint het einde van de middag al te naderen. Na zeven weken onder een dak te hebben geslapen, is het tijd om de tent weer op te zetten. De eerste pogingen om een plek te vinden mislukken. Elke keer als ik een pad insla, blijken er aan het eind van het pad mensen te wonen. De moedeloosheid is al toegeslagen als ik met veel moeite een steil gravelpad op rijd. Al na een eerste bocht passeer ik een voetganger. Ondanks deze ontmoeting besluit ik om nog een stuk door te rijden. Het wordt al laat en ik heb niet veel daglicht meer om een plek te vinden. Het pad neemt toe in hellingsgraad en na een volgende bocht zie ik een huis

opdoemen. Gefrustreerd knijp ik in de rem. Met een blokkerend voorwiel glijdt de motor achteruit. Ik stamp op de achterrem en de motor komt tot mijn geluk tot stilstand. Een stukje verder op is een iets vlakker stuk, waar ik de motor zou moeten kunnen draaien. Ik zet de motor in de eerste versnelling en geef weer gas.

Blijkbaar heb ik de motor in zijn vrij gezet, want met een hoop toeren rijdt de motor in plaats van vooruit, weer achteruit de berg af. De frustratie van het niet kunnen vinden van een kampeerplek en het gehaspel op deze helling bereiken het toppunt.

Vanwege de frustratie gaat alle subtiliteit verloren en zet ik de sporen in de buik van de Tenere. Ik ram de motor in de versnelling en geef veel te veel gas. De motor jaagt door de toeren en de inmiddels genaderde voetganger wordt voorzien van een regen aan grind. De weg blijkt iets te smal en te steil om normaal te kunnen keren. Ik stuur de motor de bosjes in om na wat ploegwerk de motor weer op het gravel te sturen.

'Dat lucht op!'

Weer bekomen van de ergste frustratie, stuur ik het zoveelste landweggetje in en vind ik de perfecte plek voor de nacht. Onder een prachtige sterrenhemel zit ik die avond voor mijn tent.

Met het verdwijnen van de zon heeft de kou ook weer zijn intrede gedaan. Met een muts op, mijn merinowollen shirts en mijn wollen sokken aan kruip ik in twee slaapzakken. Dat blijkt niet onverstandig, want de volgende dag word ik wakker in een compleet bevroren landschap. Het ijs glijdt van mijn tent naar beneden zodra ik de tent open rits. Bij elke uitademing blaas ik grote witte wolken condens de lucht in. Ik kijk om me heen en alles is bedekt met een witte laag. Tussen het wit staat mijn motor gehuld in een jas van ijs.

Nog voordat ik op de motor stap zijn mijn handen al verkleumd. Met weigerende handvatverwarming wordt dat tijdens het rijden al snel ondragelijk. Na een tiental kilometers zet ik de motor stil om mijn handen te warmen aan het motorblok. Nadat de pijnscheuten en de pijnlijke tinteling weer verdwenen zijn, stap ik weer op. Langzaam laat ik Patagonië achter me en rijd ik verder naar het noordoosten

richting de hoofdstad van Argentinië; Buenos Aires.

Neuquen

Argentinië is een groot en op veel plaatsen dunbevolkt land. Het resultaat is lange rechte wegen door soms kale lege vlaktes. Voorovergebogen over het stuur probeer ik de kou zo snel mogelijk te ontvluchten.

Ik passeer een stad waarbij me al snel duidelijk wordt dat ook Argentinië met enige problemen kampt. De wegen die de stad inleiden bestaan uit modderwegen of in het beste geval uit gewezen asfaltwegen. Langs de kant van de wegen bevindt zich een ophoping van vuil. Direct buiten de stad zijn deze ophopingen van vuil uitgegroeid tot ware vuilnisbelten. Van het afval hebben de mensen op de vuilnisbelt een onderkomen gebouwd. Tussen het afval zie ik mensen op zoek naar iets bruikbaar of misschien zelfs wel iets eetbaars. Een trieste aanblik van een stad. Helaas blijkt deze stad geen uitzondering.

Veel van de steden nodigen dan ook niet uit tot een stop. Ik houd het dan ook bij de benodigde tankbeurt en een bezoekje aan de supermarkt. Vanwege de uitgestrektheid en de aanwezigheid van kale steppen, landbouw en veeteelt is het eenvoudig om elke nacht weer een afgelegen plek te vinden om mijn tent neer te zetten.

Als ik na een paar uur rijden over de rechte wegen het wel weer gezien heb, besluit ik om het zandwegennet te verkennen. Met enige regelmaat is er een afslag die van de doorgaande weg afwijkt. Willekeurig sla ik een zijweg in en rijd ik het zandpad af. Volgens de wegbewijzing zou er ergens een dorp moeten zijn. Al snel krijg ik echter het vermoeden dat ik een van de vele afslagen had moeten nemen.

Willekeurig neem ik een afslag. Ik rijd langs koeien, weilanden, windmolens en af en toe een boerderij. Het lijkt er echter niet op, dat deze weg ergens toe gaat leiden. Zonder deugdelijke navigatie is het het makkelijkst om dezelfde weg terug te rijden. De zon is echter zichtbaar, dus er is in ieder geval een duidelijk navigatiebaken aanwezig.

'Op het moment dat ik de hoofdweg verliet via het zandpad, had ik de zon in mijn rug. Aangezien de hoofdwegen in Argentinië met name bestaan uit rechte wegen, is het dus een kwestie van in de richting van de zon te blijven rijden om de hoofdweg weer te vinden.'

De theorie klinkt goed. De praktijk blijkt echter wat weerbarstiger. Bij elke afslag probeer ik de zon tegemoet te rijden. Echter, de zandweg leidt me bij elke bocht weer de verkeerde kant op. Uiteindelijk lijk ik echter op een rechte weg uit te komen, die haaks op de hoofdweg moet liggen. Na een aantal kilometer zie ik in de verte de auto's weer voorbij razen. De rust is over en ik ga weer mee in de stroom van verkeer.

'Neuquen'

In mijn helm grijns ik als een puisterige puber zodra ik het plaatsnaambord voorbij rijd. De naam heb ik inmiddels al een paar keer voorbij horen komen.

Twee Argentijnse meisjes zitten tegenover me aan tafel. Ik verblijf in een hostel in Puerto Varas in afwachting van mijn motor.

“Je gaat door Argentinië?”

“Ja van hier ga ik met de motor door Argentinië en dan naar Brazilië.”

De meisjes worden enthousiast dat ik Argentinië ook ga doorkruisen en geven aan welke route ik zou moeten nemen.

“.....en dan rijd je verder naar Neuquen.”

Ik ben volledig gefocused om het Spaans te begrijpen. In Argentinië praten ze toch weer net iets anders dan in de andere Zuid-Amerikaanse landen.

'Zei ze nou neuken?'

Ik gniffel wat om mijn puberale gedachte. Neuquen schijnt een stad te zijn in Argentinië.

“Neuken is heel lekker.”

Met een stomme glimlach kijk ik haar aan. Aangezien sommige Spaanse woorden meerdere betekenissen hebben, pas ik mijn vertaling aan.

'Neuquen is heel mooi.'

Nog nooit heb ik een zo'n mooie verzorgd uitzierende vrouw zo vaak het woord neuken in de mond horen nemen. Ik besluit dat ik Neuquen een bezoekje ga brengen; de simpele humor van een zwervende motorreiziger.

Ik vind een goedkoop hotel en besluit die avond om op zoek te gaan naar de beroemde Argentijnse steak. Zodra ik rond 7 uur ergens binnenloop om wat te eten krijg ik een teleurstellend antwoord.

“De keuken is gesloten.”

“Is er ergens anders nog een restaurant geopend?”

“Over een uur gaat hier de keuken open.”

Om half 9 ben ik een van de eerste die aan een tafeltje zit.

“Wijn en steak alstublieft!”

Ik bestel een klein flesje wijn en de grootste steak die op de kaart staat. Blijkbaar schat de ober mij in als een man van kwantiteit boven kwaliteit, want hij komt terug met een literfles met de mededeling dat die net zo duur is als een kleine fles. Uiteraard kan ik die aanbieding niet afslaan. Zodra de ober ook de steak voor mijn neus zet wordt de maandenlange droom werkelijkheid.

Voor mijn neus staat een bord met een lap vlees en een enkel verdwaald frietje. Aan groen doen ze hier niet. Bovendien zou dat ook afleiden van het plas bloed die langzaam groeiende is. De patat is inmiddels doordrenkt van het vocht dat de steak achterlaat. De gewezen koe lijkt van goede kwaliteit want mijn mes snijdt door het vlees als door boter. Ik sluit mijn ogen. Langzaam beweeg ik de vork naar mijn mond. Bij de eerste aanraking met mijn smaakpapillen begint de serotine al door mijn lichaam te gieren. Ik reik naar mijn wijnglas. Ik kan niet anders concluderen dan dat deze maaltijd een groter genot is dan mijn dagelijkse noodles.

Met de televisie afgestemd op het voetbal van die avond en een gesprek met de ober over de vergane glorie van het Nederlandse voetbal eindigt de avond.

De volgende dag beland ik in de buitenwijken van Buenos Aires. Ook hier zie je weer duidelijk de armoe in de vorm van sloppenwijken. In het centrum probeer ik iets van een onderkomen te regelen. In het eerste de beste te dure hotel verwijzen ze me door naar een hostel.

Het is winter in Argentinië en dat is te merken aan de vele kale bomen in de stad. De bomen hebben hun bladeren verloren, maar de mooie gebouwen, de parken en de vriendelijke mensen maken het tot een aangenaam verblijf in een van de mooiste steden van Zuid-Amerika.

Her en der maak ik een praatje. Het nadeel van Argentinië is echter dat ze hier een ander soort Spaans praten. Het verschil in Argentinië lijkt groter dan tussen de andere landen die ik bezocht heb. Ik leer nieuwe woorden en veel woorden spreken de Argentijnen net weer op een andere wijze uit. Desondanks vermaak ik me prima met het kijken naar voetbal, het eten van steak en het ronddwalen door de stad.

Zoals elke keer na een aantal dagen stad komt de aandrang om weer verder te rijden. Ik pak de motor weer op en rijd door het drukke verkeer verder richting het noorden. Vandaag is het de bedoeling om vlakbij Uruguay halt te houden en om de volgende dag Uruguay te betreden.

Argentijnse bureaucratie

De badkamer ruikt sterk naar urine en de schimmel heeft jaren geleden al het wit van de muren doen verdwijnen. De kraan druppelt en de spiegel hangt gebarsten aan de muur. De bijpassende slaapkamer had ooit dezelfde kleur wit als de badkamer. Naast de schimmel heeft het wit ook plaats gemaakt voor ondefinieerbare vlekken. Vlekken waarbij je niet teveel over na moet denken om niet onpasselijk te worden. Het uiterlijk van de kamer kan ik nog enigszins verbloemen door mezelf voornamelijk in het duister voort te bewegen. Aan de geur is echter niet te ontkomen. Een mufte bedompte schimmelgeur vult de kamer. Het bed lijkt doorgezakt en het wasmiddel in Brazilië lijkt niet krachtig genoeg om alle vlekken te doen verdwijnen uit het bedovetrek.

“De kamer kost 40 Reaal per nacht!”

“Perfect! Ik neem hem.”

Ik ben gestopt in de eerste stad na de grensovergang tussen Brazilië en Argentinië. Eindelijk heb ik dan Argentinië kunnen verlaten! Eindelijk wat rust na een dag met een hoop bureaucratisch geneuzel en buitenlander pesten.

Het geneuzel begon een dag geleden op de weg naar Uruguay.

“Daar heb ik niets mee te maken! Het te betalen bedrag is 1930 peso.”

Mijn uitleg aan de agent dat ik niet in de gaten had dat mijn koplamp stuk is, vind geen gehoor. Ik gooi het over een andere boeg.

“Hoe moet ik nu weten dat licht hier verplicht is overdag. Niemand rijdt hier overdag met licht.”

“1930 Pesos!”

De agent lijkt onvermurwbaar.

“Morgen ga ik de grens over met Uruguay en ik heb momenteel dan ook geen pesos meer op zak.”

“Dan ga je maar eerst pinnen in de stad.”

De agent bergt mijn paspoort op en ik kan niet anders dan de motor starten om 20 kilometer te rijden naar de verderop gelegen stad. Zwaar geïrriteerd start ik in de stad mijn zoektocht naar een bank. Het is druk in de stad. Het valt me op dat bijna niemand zijn lichten ontstoken heeft. Naast me stopt een auto die 20 jaar geleden in Nederland al niet meer door de APK zou komen. Ik krijg steeds meer de indruk dat de agent mij een oor probeert aan te naaien. Zodra ik mijn motor bij een bank tot stilstand breng, schiet ik de eerste voetganger aan om het verhaal van de agent te verifiëren.

“Licht? Ah nee joh, daar let de politie helemaal niet op.”

“Ik krijg net een boete voor het niet voeren van licht.”

“Ja, officieel moet je overdag wel licht voeren.”

Nog geïrriteerder dan ik al was, pin ik het benodigde bedrag en rijd ik weer terug naar de agent om mijn boete te voldoen. Ik druk de man het geld in de hand en ik krijg mijn papieren terug. Een oponthoud van een paar uur, waardoor ik de grensovergang met Uruguay ook wel kan vergeten. Het eerste de beste zandpad na de politiepost stuur ik in om een plek te zoeken voor mijn tent. Die nacht slaap ik letterlijk onder een brug: geen geld meer voor enige luxe vandaag.

De volgende dag is het voorval vergeten en ga ik vol frisse moed naar de grensovergang met Uruguay. Vlak voor de grens betaal ik nog even mijn tol om vervolgens vrolijk ontvangen te worden door een douanebeambte. De papieren worden afgehandeld en er wordt wat gestempeld. Zodra ik echter richting de Uruguayaanse grenspost wil rijden, roept een douanebeambte me terug.

“Heb je een verzekering voor Uruguay?”

“Die koop ik wel zodra ik in Uruguay ben.”

“Nee, die verkopen ze daar niet. Deze moet je hier in Argentinië kopen. Zonder verzekering kunnen we je niet toelaten.”

Er zit niets anders op dan weer terug te gaan naar Argentinië om een verzekering voor Uruguay te kopen. Een douanebeambte begint weer te stempelen en geeft me nog een extra briefje mee, zodat ik niet nogmaals tol hoeft te betalen.

“Je moet gewoon weer tol betalen.”

“Ik moet alleen een verzekering voor Uruguay afsluiten om uiteindelijk weer terug te komen. Volgens de douanebeambte hoeft daar geen extra tol voor te betalen.”

“Mijn chef zegt dat de douane niets te maken heeft met de tol en dat je gewoon moet betalen.”

De chef zit in hetzelfde tolhokje. De man negeert me echter volledig. De tolmedewerkster heeft ook geen zin in een discussie en staat erop dat ik betaal of dat ik wegga. De irritatie van de dag ervoor begint alweer aardig op te borrelen. Ik betaal de tol en rijd verder naar het eerste de beste dorp met een verzekeringskantoor.

“Verkoopt u ook een verzekering voor Uruguay?”

“Jazeker! Als je motor een Argentijns kenteken heeft, is dat geen probleem.”

Ik bezoek vier verschillende verzekeraars. Een ander antwoord krijg ik niet. Het lijkt onmogelijk om hier in dit plaatsje een verzekering voor Uruguay te regelen. Ik zit op zo'n 300 kilometer van de grens met Brazilië, dus ik besluit om Uruguay over te slaan en om direct door te rijden naar Brazilië. Na een paar uur sta ik weer in een Argentijns douanekantoor.

Zodra het mijn beurt is overhandig ik mijn paspoort aan de douanebeambte. De douanebeambte neemt mijn paspoort aan en loopt naar het achtergelegen kantoor. Het duurt niet lang of de vrouw komt weer teruggelopen zonder mijn paspoort.

“Waar ben je Argentinië binnen gekomen?”

“Bariloche.”

De vrouw kijkt me wat verbaast aan. Ik realiseer me meteen dat ik vandaag ook de grens ben overgegaan om Uruguay binnen te komen.

“.....Vandaag wilde ik echter naar Uruguay, maar de douane van Argentinië liet me niet toe omdat ik geen verzekering had voor Uruguay. Ik ben dus in Colon Argentinië weer binnen gegaan.”

Intussen is een man naast de douanebeambte gaan staan.

“Je moet een boete betalen!”

“Waarom zou ik een boete moeten betalen?!”

“Je hebt geen exit stempel van Argentinië.”

Ik krijg het paspoort weer onder mijn neus en concludeer inderdaad dat het in Colon niet goed is gegaan. Volgens de stempel in mijn paspoort ben ik vandaag, 9 juni 2016, Uruguay binnen gekomen. Aangezien ik weer terug moest naar Argentinië, heb ik daar weer een ingangsstempel gekregen. Datum van binnenkomst in Argentinië is volgens de stempel 8 juni 2016.

“Dat klopt niet. Ik kom net vandaag Argentinië weer binnen. Ze hebben een verkeerde datum voor de stempel gebruikt.”

“Volgens het systeem ben je op 8 juni Argentinië binnen gekomen.”

“Dat klopt dus niet. Dat zou 9 juni moeten zijn.”

“Volgens het systeem is het 8 juni.”

“Dan klopt jullie systeem niet.”

“Het systeem klopt altijd!”

Einde discussie! De vrouw keert me de rug toe en begint met haar collega's te praten.

“Bel dan even met het douanekantoor in Colon. Ik kom daar net een paar uur geleden vandaan en die mensen kunnen me gegarandeerd

herinneren. Kan je ze meteen wijzen op de foute datum die ze gebruiken.”

Blijkbaar is het gesprek met de collega's interessanter, want mijn poging om tot een gesprek over te gaan krijgt weinig gevolg. Intussen komt de man weer terug met een document in tweevoud.

“Op deze plek moet je je handtekening zetten.”

“Waarom zou ik mijn handtekening moeten zetten?”

“De volgende keer als je Argentinië binnenkomt moet je een boete betalen. Dat kan je doen via de hierboven genoemde website.”

“Ik zeg net al, bel even met Colon, dan kunnen zij uitleg geven.”

“Hier tekenen alsjeblieft!”

Ik heb allang genoeg van dat hele Argentinië en wil zo snel mogelijk Brazilië in. Ik teken en maak me naar de grensovergang met Brazilië.

“Ik zag dat je problemen had in Argentinië? Hier in Brazilië ben je welkom!” De begroeting wordt afgesloten met een knuffel van de Braziliaanse douanebeambte.

De kust

Brazilië; bekend van de witte zandstranden en het warme weer. Ik ben nog ergens in het binnenland, dus strand hoef ik niet te verwachten. Ook de temperatuur ligt nog ver onder verwachting. Ik besluit om het binnenland te doorkruisen en om de meer dan 600 kilometer naar de kust te gaan overbruggen.

Op de helft van de 600 kilometer stop ik om mijn meegenomen lunch te nuttigen. Ik leg mijn helm achter de motor op de grond en ga in de berm zitten. Elk voertuig dat passeert lijkt naast me te stoppen om te vragen of ik problemen heb. Als ik voor de zoveelste keer aangeef dat ik gewoon aan het lunchen ben, krijg ik uitleg.

“Je helm ligt achter je motor op de grond. Dat betekent dat je pech hebt.”

Na een paar honderd kilometer door Brazilië gereden te hebben, vind ik het nu al een fantastisch land.

Er volgen nog zo'n 300 weinig enerverende kilometers voordat ik eindelijk mijn eerste blik op de beroemde Braziliaanse kust kan werpen. Waar ik een vol zandstrand zou verwachten, tref ik niemand aan op het strand. Wat ik wel aantref is een opgang waar ik met de motor de oversteek kan maken naar de kustlijn. Niet afvragend of dat wel is toegestaan, heb ik mijn motor al het strand opgestuurd. Een ideale locatie om mijn meegebrachte lunch te nuttigen. Ik parkeer de motor en ga naast de motor in het zand liggen. Niemand die mij stoort, dus in alle rust eet ik mijn lunch en geniet ik van de rust.

Volgens de kaart van Brazilië zit ik vlakbij een grote stad en ik besluit dan ook om in Porto Alegre het weekend door te brengen. Ik rijd de motor van het strand en kom weer op een saaie doorgaande weg. Deze weg leidt me in de avonduren Porto Alegre binnen.

Bij navraag bij de hotelbalie waar een goede bar te vinden is, krijg ik meteen op het hart gedrukt dat het niet veilig voor mij is om alleen over straat te gaan. Uiteraard sla ik dat advies in de wind en loop ik de hoofdweg af. Her en der in de portieken liggen zwervers te slapen. Het is hier 's avonds koud, dus ik zorg dat ik het tempo er een beetje

inhoud. Uiteindelijk loop ik een bar binnen om aan mijn biertje te beginnen. Aangezien de Copa America dit jaar wordt gespeeld, kan ik aanschuiven aan de bar voor wat voetbalvermaak. Al snel raak ik aan de praat.

“Hoe ben je hier?”

“Ik ben hierheen gelopen.”

“Je hotel is vlakbij?”

“Ja, half uurtje lopen.”

“Je kan hier niet zomaar over straat lopen 's nachts!”

De kroeggangers bevestigen de waarschuwing van het hotelpersoneel. Misschien moet ik er rekening mee houden dat ook de Braziliaanse steden weer gevaarlijk gaan zijn. In plaats van aan gevaar word ik blootgesteld aan de vriendelijkheid van de Brazilianen. Zodra de kroeg gaat sluiten trekken mijn nieuwe Braziliaanse vrienden me de taxi in om me voor het hotel af te zetten.

Bij daglicht doet het centrum een stuk vriendelijker aan. Mensen zijn nog bekend met het Nederlandse elftal, dat in 2014 hier een wedstrijd speelde voor het wereldkampioenschap. Vol enthousiasme reageren ze als ik vertel dat ik uit Nederland kom. Na veel oponthoud beland ik uiteindelijk bij de plek waar ik afgesproken heb met een van de Braziliaanse van de avond ervoor. Uiteraard komt zij op een Zuid-Amerikaans tijdstip op de afgesproken plek, waardoor mijn oponthoud al niet eens meer als oponthoud geldt.

We zitten nog maar net in het restaurant als ik een hand op mijn knie voel. Als automatisch leun ik naar de Braziliaanse en beginnen we te zoenen. Nog voordat het eten is opgediend, zijn al mijn kleren al uit fatsoen getrokken. Om ons heen zitten overal zoenende stelletjes, dus echt ongepast lijkt het niet. Het blijkt vandaag Valentijnsdag te zijn in Brazilië. Het eten hebben we al snel verorberd, om uiteindelijk te belanden in een passievolle nacht.

Het schijnt dat de mensen in het zuiden van Brazilië 'koudbloediger' zijn dan in het noorden. Dat belooft nog wat voor de rest van mijn reis door Brazilië.

Na een paar dagen pak ik de motor weer op en vertrek ik richting het noorden. Ik besluit om van de doorgaande weg af te wijken en om over de kleinere weggetjes te gaan rijden. Over een landweggetje in een prachtige omgeving rijd ik langzaam naar het noorden. De motor lijkt op de gravelwegen echter niet te reageren zoals ik gewend ben. Het lijkt wel of de balhoofdlager het weer begeven heeft. Ik besluit om het nog even aan te zien en rijd verder tot langzaam de zon ondergaat en ik een plek in het bos heb gevonden om te kamperen.

De volgende dag is het gedrag van de motor niet veel beter. Ik besluit om weer een doorgaande weg op te zoeken. Al snel kom ik door een dorpje waar het Yamahalogo op de gevel pronkt. Met weinig hoop dat ze hier een balhoofdlager op voorraad hebben stop ik voor de garage. De garage staat zoals verwacht vol met kleinere motoren. Voordat ik mijn helm heb afgezet, staat de halve garagebevolking al om mijn motor. In het Portugees maak ik mijn probleem duidelijk en klaarblijkelijk snapt de monteur meteen wat ik bedoel. Althans.....met een hamer en een schroevendraaier komt de monteur weer teruggelopen.

“Wat ga je doen?”

De monteur legt me met een gebaar het zwijgen op, positioneert de schroevendraaier op het balhoofd en begint met de hamer op de schroevendraaier te rammen. Vol afschuw kijk ik toe hoe de man tekeer gaat. Gelukkig duurt deze marteling maar even, want de monteur bergt zijn gereedschap op en steekt lachend zijn duim omhoog. Ik ben nog enigszins pessimistisch en bestijg mijn motor voor een proefrit. Onder het toezicht oog van een tiental toeschouwers rijd ik de straat op en neer.

'Verrek! Hij stuurt weer als vanouds!'

De betaling bestaat uit diverse handdrukken en ik kan weer op pad met een goed sturende motor. Verder richting het noorden.

Het einde

Met een laatste mooie herinnering van een vrouwelijke Braziliaanse pompbediende, die me met een fabelachtige glimlach uitzwaaide op het moment dat ik de pomp verliet, zal mijn leven gaan eindigen op de Braziliaanse snelweg BR101. Angstig zoek ik een uitweg uit mijn benarde situatie. In mijn rechterspiegel zie ik de vrachtwagen, die ik een aantal seconden geleden inhaalde, aankomen denderen. In mijn linkerspiegel zie ik op een afstand een aantal koplampen opdoemen.

'Kom op Tenere! Sla alsjeblieft weer aan!'

De Tenere denkt er echter het zijne van en houdt het in de stromende regen voor gezien. Met geen mogelijkheid slaat de motor weer aan. Rijdend op de linkerbaan zie ik de digitale snelheidsmeter snel teruglopen. Links naast me is een goot waar ik de motor niet kwijt kan en rechts van me is de vrachtwagen nu genaderd ter hoogte van mijn achterlicht. Een stukje verderop zie ik de goot overgaan in een 30 centimeter brede vluchtstrook.

In mijn linkerspiegel zie ik nu de duidelijke contouren van een auto. De auto wordt verlicht door de andere auto's die er achter rijden. Het is spitsuur op de BR101 en het lijkt er niet op dat de drukte de eerste uren gaat afnemen. Met de koppeling ingetrokken druk ik hulpeloos op de startknop. De Tenere geeft geen kik. Zodra de goot overgaat in het strookje asfalt zet ik de gevaarlichten aan en stuur ik de motor zo ver mogelijk naar links. Met een breedte van een kleine boodschappenauto staat meer dan de helft van de motor op de linkerbaan van de snelweg.

Getoeter! De wind van de voorbij razende auto doet me beseffen dat ik weinig speelruimte heb. In mijn spiegel zie ik een vrachtwagen aankomen die zich op de linkerbaan heeft begeven.

'Kom op Tenere! Sla nu alsjeblieft aan!'

Niets! Auto's razen voorbij. Ik druk de startknop haast door het stuur heen, maar het starten van de motor lijkt een hopeloos verhaal.

Het licht op mijn dashboard begint te vervagen en het geluid van de startmotor neemt langzaam af tot een niet noemenswaardige decibelwaarde.

'Shit, ik heb de accu leeggestart.'

Uitwijkend naar de rechterbaan of al toeterend stormt het verkeer langs me heen.

'Ik moet hier weg!'

Met de hoge frequentie van de naderende auto's lijkt het met een volbepakte motor onmogelijk om naar de vluchtstrook aan de rechterkant te lopen. Ik zet de motor op de jiffy en wurm me langs de motor. Zodra ik een gaatje zie, ren ik naar de andere kant van de snelweg. Wuiwend naar het naderende verkeer probeer ik te wijzen op het gevaar.

'Hoe krijg ik hier in godsnaam hulp?'

Het kan niet lang duren voordat er iemand in aanraking komt met de motor. De regen ontnemt het zicht en de gevarenlichten van de motor zullen ook stoppen met branden zodra de accu echt leeg is. Tussen de naderende auto's zie ik ineens eens vrachtwagen met zwaailampen.

'Meen je niet? Een afsleepwagen?!'

Ik zwaai inmiddels als een wilde om de afsleepwagen te laten stoppen. De afsleepwagen komt voorbij en ik zie het rood van de remlichten opdoemen. De auto komt een stukje verder op de vluchtstrook tot stilstand. Ik zet een spurt in en ruk de deur aan de passagierszijde open.

“Mijn motor moet daar weg!”

De man is druk met zijn telefoongesprek en maant mij tot stilte. Met een adrenalineniveau die inmiddels aardig is opgelopen, is het moeilijk om me in te houden. Zodra de man zijn telefoongesprek beëindigt is het mijn beurt.

“Mijn motor moet daar weg!”

De man kijkt me aan en snapt er weinig van.

'Waarom praten ze niet gewoon Spaans in Brazilië zoals de meeste Zuid Amerikaanse landen!'

Wijzend op de motor die nog steeds half op de snelweg staat, wordt het de man duidelijk. De man rijdt achteruit over de vluchtstrook en gaat een stuk verderop staan om het verkeer te signaleren op het naderende gevaar. Zodra de man naar mij gebaart om de oversteek te wagen, begin ik te duwen. Voordat ik de linkerbaan overgestoken ben, zie ik alweer koplampen oplichten.

'Shit, niet kijken nu! Duwen!'

Intussen gooi ik al mijn gewicht tegen het stuur en ren ik de streep over die de linker- met de rechterbaan scheidt. Het aankomende verkeer nadert angstwekkend snel. Als een bezetene ben ik inmiddels de rechterbaan aan het oversteken. Nog maar de helft.....nog een paar stappen..... Het geluid van het kloppen van mijn hart, wordt intussen harmonisch bijgestaan door het getoeter van het verkeer.

Hijgend zet ik de motor op de zijstandaard in de berm. Gemoedelijk komt de Braziliaan op me aflopen om te vragen wat er aan de hand is. Ik heb nog teveel adrenaline in mijn lichaam om hem op een normale manier te woord te staan. Niet dat het wat uitmaakt; de man verstaat niets van wat ik hem probeer duidelijk te maken.

Het wordt de man in ieder geval wel duidelijk dat de motor niet in de

regen langs de kant van de weg kan blijven staan en we laden de motor dan ook op de oplegger. Tientallen kilometers verder zet de chauffeur zijn auto stil bij een motorgarage. Ik doe mijn verhaal en de monteur gaat aan de slag.

“Ik heb wat draden en aansluitingen vervangen. Nu doet het licht het in ieder geval ook weer.”

De motor is alweer een tijd geleden opgedroogd en ik vraag me af of ik bij een volgende regenbui niet hetzelfde probleem ga krijgen. Aangezien ik er zeker van wil zijn, dat hetzelfde probleem zich niet voor gaat doen in de dunbevolkte amazone, besluit ik de motor naar een autowasserij aan de overkant van de weg te rijden. Vol enthousiasme gaan de werknemers aan de slag.

Nog geen uur later, sta ik weer op de stoep bij de motorgarage.

“Zelfde probleem!”

De monteur gaat weer aan de slag en komt tot de conclusie dat de elektronica van de Power Commander niet goed functioneert. Waar de Power Commander zou moeten zorgen voor een betere vermogensafgifte, doet hij nu in sommige gevallen het tegenovergestelde. Na een fotosessie met het personeel, kan ik met een goed functionerende motor mijn weg weer vervolgen.

Campo Grande

In het centrum van Campo Grande bevindt zich een klein parkje. Ik zit te midden van wat lokale oudjes, zwervers en studenten op een bankje. Opgeschrikt door het luide gekruis van een vogel, kijk ik omhoog.

“Wow, moet je kijken!”

“Een arara.”

Het antwoord komt van een studente die met mij het bankje deelt.

“Die komen hier heel veel voor hoor.”

Het is mijn eerste Arara die ik zie, dus haar antwoord doet niet veel af aan mijn enthousiasme. Tegelijkertijd als ze dat zegt, komt er een tweede aangevlogen. Ik wijs mijn bankgenote op de tweede arara die komt aangevlogen en lachend kijkt ze omhoog. Na nog even met mijn bankgenote gekletst te hebben, wijst ze me erop dat ik beter niet al te lang kan blijven zitten. Ze kninkt met haar hoofd naar het bankje naast ons. Op het bankje ligt een bevuilde man. Mijn eerste indruk is dat de man onder invloed is en ik dus weinig van hem hoeft te vrezen.

“Je moet hier in het donker niet meer komen. Het is gevaarlijk!”

Alweer het woord gevaarlijk! Ik begin een beetje allergisch te worden voor alle waarschuwingen. Intussen ben ik me wel beducht van het gevaar. 's Avonds loop ik alleen met een beetje briefgeld op zak. Het ergste dat zou kunnen gebeuren is dat ze me dat afnemen. Ik kijk wat om heen en zie inderdaad dat meerdere daklozen zich hier hebben verzameld. Een van de zwervers steelt de show door een hoop geschreeuw en armgebaar. De man lijkt het tegen niemand in het bijzonder te hebben. Niemand lijkt zich ook aan de man te storen of schenkt hem enige aandacht. Intussen is een andere bezoeker van het park bezig met het doen van zijn behoefte. Dat verklaart meteen

de op vele plaatsen terugkomende urinegeur. Her en der ligt afval, dat mogelijk een bed moet vormen voor de bewoners van het park. Af en toe loopt er iemand langs met de vraag of ik nog wat geld over heb. Echt gevaarlijk of opdringerig komen de daklozen echter niet over.

Ik maak me meer zorgen over het verkeer. Met enige regelmaat moet ik het op een lopen zetten om niet overreden te worden door een auto die de bocht om komt zeilen of door een auto die een parkeerterrein komt uitgereden. Vreemd genoeg voel ik me hier als voetganger meer bedreigt, dan wanneer ik me op de motor verplaats.

Als ik mijn boel georganiseerd heb om de volgende dag te vertrekken, komt mij ten gehore dat de volgende dag de Olympische fakkel voorbij trekt in Campo Grande. Ik begeef me naar een hotel vlakbij het park waar de fakkel in Campo Grande eindigt.

Het park blijkt een grote groene oase van rust. Geen spoortje van afval te bekennen. Het verkeer is niet meer te horen en er is vreemd genoeg geen mens te bekennen. Ik struin een beetje verder door het park en wordt ineens opgeschrikt door een hele familie aan capoeveras. Opgeblazen marmotten steken de weg over met de meest kleurrijke vogels als passagiers. Ze lijken niet erg onder de indruk van mijn aanwezigheid. In de boom is een arara luid schreeuwend bezig om zijn middagmaal te verzamelen. Een miljoenenstad in Brazilië is al goed voor allerlei dierentuinmateriaal en dan moet de amazone nog komen.

Portugees

De laaghangende zon verblindt me. Een teken dat het tijd wordt om een plek voor de nacht te gaan zoeken. Ik bevind me in het agrarische gebied van Brazilië. De maisvelden strekken zich uit tot aan de horizon. Roodgekleurde landwegen doorkruizen het groen van de maisvelden. Een van deze landwegen leidt me naar mijn kampeerplek voor de nacht. Aan de rand van een maisveld heb ik een weids overzicht over de omgeving. Mijn tent wordt enigszins beschut door de aanwezige bosrand.

Het is al snel donker en de muggen jagen me al vroeg mijn tent in. Met alleen het muskietengaas dat mij van de omgeving scheidt val ik onder een heldere sterrenhemel in slaap.

Ik schrik op van een hoop herrie vanuit de bomenrij naast mijn tent. Zodra ik bezig ben met het oppakken van mijn spullen hoor ik dezelfde herrie. Een tweetal apen vliegen achter elkaar aan en springen van tak naar tak. Een mooi begin van de dag. Nu alleen nog koffie en wat te eten.

Met de veel gehoorde opmerking 'Portugees lijkt veel op Spaans' in mijn achterhoofd, stap ik een kleine eetgelegenheid binnen in het eerste dorpje dat ik passeer. Vol zelfvertrouwen en met het beste Spaans al gerepeteerd in mijn helm, sta ik in een glazen vitrine te kijken.

Het is sociaal geoorloofd om je ontbijt in Brazilië te nuttigen met 'pastel'; een soort gefrituurd saucijzenbroodje. Het is alsof je voor je ontbijt een snackbar binnen loopt en daar als ontbijt een berehap met pindasaus besteld. In de vitrine liggen de keuzes uitgestald en het is aan mij hoe de dag te beginnen. Na de eerste begroeting en waarschijnlijk met de vraag wat ik graag wil, staat de vrouw mij aan te kijken. Met mijn beste Spaans besluit ik eerst te informeren naar de uitgestalde waar.

“Is deze gevuld met kip?”

Ik gebruik het Spaanse woord 'pollo' voor kip.

“Frango.”

“Wat is 'Frango'? Heeft u geen 'pollo'?”

“Jawel, frango!”

“Nee, maar ik wil 'pollo!'”

De vrouw pakt lachend het broodje en legt het voor mijn neus. Er begint me iets te dagen.

“'Pollo' is hetzelfde als 'frango'? Pok, pok, pok?”

Klapwiekend met mijn armen sta ik in de winkel. De vrouw begint te lachen en bevestigt de gelijkenis. Weer een nieuw Portugees woord geleerd.

Ik heb mezelf vandaag een stevig ontbijt beloofd, dus ik sta alweer voor de vitrine om een volgend broodje te bediscussiëren.

“Deze is met vlees.”

“Wat voor een vlees?”

De vrouw noemt een vleessoort. Ondanks haar antwoord is het aanbod aan mogelijke vleessoorten nog steeds niet verkleind.

“Van welk dier is dat vlees? Een koe? Meeeeuuuu.”

De vrouw schiet weer in de lach en schud bevestigend met haar hoofd. Om te voorkomen dat ik ook nog een varken moet gaan imiteren besluit ik om de pastel met rundvlees erbij te nemen. De vrouw loopt intussen naar achteren en roept er een andere vrouw bij. Twee vrouwen staan mij aan te staren zodra ik met mijn ontbijt begin. Ik begin een beetje te begrijpen hoe de apen zich vanochtend gevoeld moeten hebben terwijl ik hen aanstaarde. Ik sluit mijn bezoeking af met een gesprekje in gebroken Portugees en met de zegeningen van de heer ga ik weer op pad.

‘Wat is dat nou weer? Een vliegende banaan?’

Ik kijk nog eens goed en zie dat zich achter de banaan een zwart lichaampje bevindt.

‘Een merel die een poging doet om een banaan in een keer door te

slikken?!

Al snel realiseer ik me dat er net een Toecan voor me langs is gescheerd. Enthousiast over deze constatering rijd ik verder. Toecan's en overvliegende ara's schrikken me met enige regelmaat op. Het is duidelijk dat ik steeds dichterbij de Amazone kom.

De BR319

In den beginne was er de BR319. Een probeersel om eens een weg aan te leggen te midden van de Amazone. De weg bleek al snel geen succes, want de natuur probeerde met alle macht de ingenomen ruimte terug te winnen. De vele regenval zorgde voor onmogelijk te berijden spoorvorming en de bruggen waren met enige regelmaat niet meer begaanbaar. Her en der waren omleidingen nodig om een doorgang te creëren. Vele jaren later rijd ik op dezelfde weg. Voor me strekt zich de kilometerslange rode weg uit, die me door de Amazone heen moet leiden. Een rode hel, door een zee van groen.

“Hij wil met de motor naar Manaus gaan rijden!”

Ik bevind me in Porto Velho; voor mij het startpunt van de reis door de Braziliaanse amazone.

“Er gaat gewoon een boot naar Manaus hoor!”

Het is mogelijk om een aantal dagen op een boot te verblijven om uiteindelijk in Manaus aan te komen. Ik zie echter het nut niet van een bootverbinding als er ook een weg loopt tussen beide steden.

“Die weg is helemaal niet begaanbaar! Je kan alleen met de boot!”

Ik heb reisverslagen gelezen, waaruit bleek dat het een avontuurlijke weg is, maar zeker niet onbegaanbaar. Ik besluit dan ook om te proberen om Manaus over land te bereiken. Een Braziliaanse motorrijder vindt dat een verstandig besluit.

“Nee joh, kan makkelijk. Ik heb er vorig jaar maar zo'n 5 uur over gedaan.”

In mijn hoofd maak ik een snelle rekeningsom. De afstand naar Manaus is zo'n 900 kilometer, dus dat betekent dat de man heeft gereden met een gemiddelde snelheid van zo'n 180 km per uur. Of het is Braziliaans machogedrag of de weg is

intussen geasfalteerd. Voor mij in ieder geval iets om uit te zoeken.

Zodra ik in een dorpje kom, realiseer ik me, dat er mogelijk de komende honderden kilometers geen benzine meer te verkrijgen zal zijn. In een restaurant aanwezige gasten vraag ik waar ik benzine kan vinden.

“Aan het eind van het dorp is een klein tankstation. Daarna komt er zo'n 400 kilometer niets meer.”

De actieradius van mijn motor is 460 kilometer bij een volledig gevulde tank met benzine van een hoge octaanwaarde. Dit zou dan in theorie net moeten lukken. Aangezien ik me niet wil laten leiden door een bron, vraag ik het nog eens aan een winkelier naast het restaurant.

“Het volgende tankstation komt bij Manaus, zo'n 600 kilometer verderop.”

Na nog afstanden van 200 en 400 kilometer gehoord te hebben en met inachtneming dat de benzine niet van het gewenste octaangehalte zal zijn, concludeer ik dat ik extra benzine mee moet noemen. In een lokaal winkeltje koop ik een leeg vijf liter vat waar ooit schoonmaakmiddel in gezeten moet hebben. De pompbediende vult het vat met benzine. Intussen valt mijn oog op een hele zwerm vlinders.

“Zooo, moet je kijken! Wat een vlinders!”

De pompbediende kijkt me aan, kijkt naar de vlinders en sluit de conversatie met maar een woord.

“Ja.”

Volgens mij heb ik in mijn leven nog nooit zoveel vlinders bij elkaar gezien en de man doet het af met een ongeïnteresseerde 'Ja'?

Na de eerste honderd kilometer door de amazone gereden te hebben, begin ik de reactie van de man te begrijpen.

'Klote vlinders!'

Vlinders in mijn jas, vlinders in mijn broek, vlinders in mijn helm en vlinders tussen elk kiertje van mijn motor. Met enige regelmaat moet ik stoppen, omdat ik het gekriebel van die beesten niet meer kan verdragen of omdat er een vlinder achter mijn bril is gevlogen en mij mijn zicht ontnemt. Honderden kilometers vlinders; nog nooit heb ik zo'n slagveld aan dierenleed achtergelaten.

Ondanks de vlinderplaag is het zaak om geconcentreerd op de weg te blijven letten. De weg lijkt in constante onderhoud. Her en der op de weg zijn er mensen aan het werk. Erg veel structuur lijkt daar niet in te zitten. Goed onderhouden stukken wisselen de stukken van zeer dubieuze kwaliteit af. In de laatste aanwezige stukken asfalt zitten gaten, die groot genoeg zijn om een paar jaar onder te duiken. De rode ondergrond is op plekken waar het nat is spekglad en in de stukken waar zand ligt, zakt de motor diep weg. Alle concentratie is nodig om de gaten te ontwijken en de motor op de wielen te houden.

Om de weg nog wat meer spectaculair te maken, hebben de Brazilianen gebruik gemaakt van houten bruggen, die over riviertjes of bossages lopen. Veel van die bruggen zijn vergaan en als gevolg is er een pad door het meters lager gelegen bossage aangelegd.

Al snel stuit ik op het skelet van zo'n brug. Er resten alleen nog een aantal balken die de twee zijden met elkaar verbind. Ik wil mijn lijf en mijn motor niet wagen en besluit de omleiding te volgen. Via een modderpad met zeer diepe spoorvorming rijd ik in een steile hoek omlaag. Het pad door de bossage blijkt ondergelopen en als gevolg is er een tweede omleiding gemaakt. Ook deze tweede omleiding lijkt echter alweer aan vervanging toe. Glibberend door de modder kies ik het spoor dat er het meest makkelijk te berijden uitziet. De motor zakt weg in de modder. De diepe spoorvorming zorgt ervoor dat de motor niet al teveel van zijn lijn af kan wijken. De motor loeit en de modder vliegt in het rond. Ik kom aan de overkant alwaar ik vol gas de heuvel op rijd. De motor slipt alle kanten op. Veilig bereik ik de andere kant van de brug.

Aan de andere kant van de brug zet ik de motor stil en kijk ik toe hoe de bestuurder van de net door mij ingehaalde Landcruiser de situatie inschat. De man stapt uit en loopt over het resterende hout van de

brug naar mij toe. Waar ik het niet aandurfde om over de enkele losliggende planken naar de overkant te rijden, schat de man in dat hij beter af is als hij over de brug gaat. Hangend uit het raam, manoeuvreert hij de voorwielen ter hoogte van de planken. Langzaam rijdt de man vooruit. Ik steek mijn duim op ter verificatie dat de auto nog de lijn van de planken volgt. De planken kraken vervaarlijk. Rustig en schijnbaar onverstoorbaar rijdt de man de auto verder naar de overkant. Onder luid gekraak vordert de auto gestaag om uiteindelijk weer op vaste ondergrond te komen.

Ik ben vele malen sneller dan de Landcruiser, dus al snel rijd ik weer voor hem tussen de gaten te zigzaggen. Na een uurtje afzien, zie ik voor me ineens een bekend silhouet. Een collega Tenererijder doemt op uit de verte. Twee Brazilianen zijn begonnen aan hun tour door een deel van Zuid-Amerika. Na een hartelijke begroeting en een praatje, krijg ik nog even een waarschuwing mee.

“Pas op! Verderop heb je veel stukken met diep zand. Ik ging daar net al onderuit.”

De ondergrond wisselt in snel tempo. Van gravel beland ik in het zand om uiteindelijk weer te belanden op vergaen asfalt. De echt grote gaten lijken voorbij en zolang ik het gas erop houd worden de aanwezige gaten makkelijk door de veerwegen geabsorbeerd.

De motor kwispelt door een strook met zand. Zelfverzekerd laat ik de motor dansen en geniet van de rit. Het zand wordt dikker en af en toe zet de motor een flinke stap opzij.

'Pas op! Diep zand! Onderuit!'

Ineens dreunt de waarschuwing van de Braziliaan weer door mijn hoofd. Als gevolg begint het in mijn hoofd te malen.

'Dat rechter stuk ziet er moeilijk begaanbaar uit. Misschien moet ik naar de linkerkant.'

'Shit, ik rijd in het verkeerde spoor.'

Ongemerkt ga ik van het gas en de motor begint wild te slingeren.

'Pats!'

Er is een impact en het zicht wordt mij deels ontnomen.

'Serieus? Net op dit moment?'

Een vlinder in mijn oog! Achter mijn zonnebril is er een hoop gefladder en daarmee wordt het controleren van mijn motor er niet gemakkelijker op gemaakt. Met een oog dicht kom ik steeds dichterbij de kant van de weg.

'SHIT!'

Ineens voel ik een hoop weerstand. De motor lijkt een eigen wil te krijgen en forceert zich een weg naar de linkerkant van de weg. Mijn linker zijtas baant zich een weg door een woud van groen. De motor verliest snelheid, maar voor mijn gevoel nog lang niet genoeg om over een controleerbare situatie te spreken.

Het gefladder van de vlinder en de temperatuur, die inmiddels toegenomen lijkt te zijn met zo'n 20 graden, dragen niet echt bij tot een rustig gecontroleerde werkomgeving. Intussen probeer ik de voetrem verder in te drukken dan mogelijk. Als gevolg verlies ik veel snelheid en wordt de motor alleen maar enthousiaster om te knuffelen met het groen van de Amazone. De motor trekt steeds meer naar links met als gevolg dat mijn been en de zijkant van de motor ook in aanraking komen met het groen.

Met een oog dicht, gekriebel in mijn rechtermouw en een hoop verlies van lichaamsvocht, staat de motor ineens stil te midden van een struik. Eindelijk kan ik mijn bril afzetten, waarna de vlinder naar beneden dartelt. Het gekriebel in mijn rechtermouw begint me onverdraaglijk te irriteren. Ik zet mijn helm af en trek mijn jas uit.

Ik aanschouw het resultaat van het door mij aangerichte slagveld. Mijn motor staat te midden van het groen van de amazone. De voorkant is gekleurd door de vleugels van de diverse gedode vlinders. Vijf spartelende vlinders liggen voor mijn stoffige laarzen op de grond. Zes vlinders liggen er levenloos tussen. Met stip heeft de vlinder de koe als zijnde meest irritante wezen verslagen.

Manaus

Ik nader de stad Manaus. Met name de bedrijvigheid met betrekking tot de wegwerkzaamheden nemen toe. Al snel sta ik dan ook stil voor een graafmachine die druk doende is om oud asfalt weg te graven. Het opgehoopte asfalt en de graafmachine blokkeren de weg volledig. Ik passeer de enkele auto die voor de wegafzetting staat te wachten. De graafmachine draait een kwartslag en geeft aan dat ik met de motor wel kan passeren. Voor me ligt honderd meter afgegraven en opgehoopt asfalt.

'Dat gaat een mooie uitdaging worden!'

Af en toe verliest het achterwiel grip, waardoor de motor hoog in de toeren klimt. Zo plotseling als ik grip verlies, zo plotseling grijpt het achterwiel zich ook weer vast om daarmee de hopen asfalt rond te laten vliegen. De brokken slaan met harde knallen tegen de onderkant van de motor. Met een grote glimlach bereik ik weer een goed berijdbaar deel van de weg.

Het berijdbare deel duurt maar even. Na een paar honderd meter sta ik weer stil voor nieuwe wegwerkzaamheden. Een aantal mannen seinen naar me; doorrijden! Ik rijd de zandbak in en de motor zakt weg alsof het door water rijdt. Het grijze stof stuift aan alle kanten omhoog. Bij de minste aanraking van het gas, spint het achterwiel of dreigt de motor ongewild de berm op te zoeken. De motor beweegt zich als een dolle stier door het zand. De wegmedewerkers moedigen me aan met een hoop gejuich, geschreeuw en gelach. Onder luid getoeter van de graafmachines kom ik aan op goed asfalt. Waar ze in Nederland de weg zouden afsluiten voor een week, maken ze er hier een speeltuin voor motoren van.

Over goed asfalt vervolg ik mijn weg naar Manaus. Een ferry brengt me uiteindelijk in de hoofdstad van de Amazone. De plek om het weekend door te brengen en om even mijn motor na te lopen voor de laatste paar duizend kilometer van de reis richting Suriname.

Een snelle blik op de motor doet me concluderen dat de motor niet meer in nieuwstaat is. De ketting hangt er slapjes bij en lijkt aan

vervangings toe. Het motorblok lekt olie vanuit de voerpakking. De motor zit onder de rode modder en het stof van de afgelopen duizend kilometer. Ik besluit om nog wat olie bij te vullen en de ketting te spannen. Met nog een paar duizend kilometer te gaan, moet ik Paramaribo kunnen halen.

Zodra ik Manaus verlaat zorgt de regen voor de schoonmaakklus. Een stroom van regen ontnemt me het zicht. In de verte ontwaart ik nog net een logo opdoemen van een tankstation. Samen met nog een vijftal wachtende lokale brommerrijders zie ik van onder de tankstationoverkapping de regenkraan volledig open gaan. Een stroom aan water komt uit de lucht denderen. Nog nooit heb ik zo'n hoeveelheid water uit de lucht zien vallen. De inmiddels rustig rijdende voertuigen werpen een muur van water op. Langs mijn voorwiel stroomt een serieuze waterstroom, die het verkeer voorziet van nieuwe munitie om de watermuur in stand te houden. Lokale zwerfhonden komen aangerend. Blijkbaar herkennen ze hun soortgenoten; drie honden komen naast me zitten en staren naar de regen. We lijken compleet ingesloten door het water.

Het concept van gratis koffie maakt een tankstation in Brazilië niet de meest vervelende plaats om te wachten. Bij elke tankstop in Brazilië bieden ze me gratis koffie aan en hebben ze wel een of ander gefrituurd broodje te koop. Daarnaast staan de Brazilianen altijd wel open voor een praatje.

Ook nu heb ik de gratis koffie al snel gevonden. Voordat ik mijn koffie op heb, klaart het ineens op. Zo plotseling als het opkwam, zo plotseling is het ook weer verdwenen. De regen beperkt zich nog maar tot een paar druppeltjes. Alsof ze door de regen zijn opgehouden voor een belangrijke afspraak, zetten de honden het ineens op een lopen. De motorrijders starten hun machines en ook ik bestijg de Tenere weer.

Ik ben net onderweg als de regen weer begint. Met een temperatuur van zo'n 35 graden is het warm en benauwd. Voorovergebogen baan ik me een weg door de watermassa. Compleet ontdaan van regen- en warmtevoering, duurt het maar een paar seconden voordat ik het water mijn boxershorts voel bereiken. Het zicht is me compleet

ontnomen en de focus ligt op wat er vlak voor mijn voorwiel passeert.

De blauwe lucht neemt al snel de overhand en de hitte zorgt ervoor dat de muur van regen wordt vervangen door een mist van waterdamp. Na zo'n twee uur rijden ben ik al weer opgedroogd en zet ik de motor stil bij een restaurant in een dorp.

'Waar ben ik beland?!'

Kijkend op mijn telefoon zie ik dat ik de verkeerde weg heb genomen. In plaats van naar het noorden, rijd ik nu richting een doodlopend eindpunt. Ik ben meer dan honderd kilometer verkeerd gereden. Door toedoen van de regen moet ik een richtingsbord hebben gemist. Er zit niets anders op, dan dezelfde weg weer terug te rijden.

Na de meer dan honderd kilometer terug gereden te hebben, wordt me duidelijk waarom ik de afslag gemist heb. Een controle van de belastingdienst onderbreekt de hoofdweg. Via een doorgang moet je vervolgens de andere rijbaan oversteken, waarna je uitkomt op een klein zijweggetje bezaaid met afval. Dit zijweggetje leidt uiteindelijk naar de doorgaande weg die ik initieel had willen nemen.

Dit wordt me echter pas duidelijk als ik de zijweg weer ben gepasseerd. Er zijn gescheiden rijbanen, waardoor ik niet kan draaien zonder tegen het verkeer in te rijden. Na in totaal meer dan 200 kilometer omgereden te hebben, geloof ik het wel met de verkeersregels. Ik draai de motor en rijd naar de gemiste afslag.

De hoofdweg is een goede brede weg en uit frustratie kan het gas er dan ook weer flink op. Met enige regelmaat passeer ik een vrachtwagen of een ander langzaam rijdend voertuig. Zodra het tegemoet komend verkeer het toelaat, zet ik de zoveelste inhaalactie in.

Koppeling in, een versnelling terug schakelen, koppeling los en het gas erop.....

'KLATS!'

Het achterwiel blokkeert volledig en met ondersteuning van de

voorrem zet ik de motor langs de kant van de weg stil.

'Ketting vastgelopen!'

De motor is door de vastgelopen ketting met geen mogelijkheid meer te verplaatsen. Ik moet mijn werkzaamheden dan ook aan de rand van de weg uitvoeren. In de brandende hitte zit ik naast de weg op mijn knieën. De eerder ingehaalde vrachtwagens komen al toeterend vlak langs me heen geraasd.

De staat van de kettingset, ziet er nog erbarmelijker uit dan ik voor vertrek inschatte. Om ernstige problemen te voorkomen, besluit ik om met een gematigde snelheid terug te rijden naar Manaus om mijn kettingset toch te laten vervangen.

Zwart van het kettingvet en doorweekt van het zweet kom ik terug bij hetzelfde hotel in Manaus. Een zware dag ploeteren, waarbij de vooruitgang bestaat uit een verplaatsing in het hotel van de 12e naar de 3e verdieping.

Geldkwestie

“Heb je al een verzekering?”

“Nog niet. Ik neem aan dat ik die hier kan kopen?”

“In het eerste dorp kan je je verzekering kopen bij een bank. Zodra je een verzekering hebt afgesloten moet je terugkomen voor de afhandeling van de rest van de papieren.”

Ik sta bij de Guyaanse douanepost in Lethem. Aangezien de voertaal in Guyana Engels is, snap ik zonder enige moeite de gegeven instructies en ga ik op zoek naar de desbetreffende bank.

Groot licht, getoeter en de bijrijder hangt uit het raam om mij te voorzien van een nogal ongenueanceerde toespraak. Niet alleen de taal is overgebleven van de Engelse overheersing. Ook de plaats op de weg is nog steeds links. Zonder kleerscheuren beland ik bij de genoemde bank.

“Ik ben op zoek naar een verzekering voor mijn motor.”

“Geen probleem, dat is dan omgerekend 15 dollar.”

“Kan ik pinnen?”

“Nee, dan moet u even naar de ATM lopen.”

De ATM denkt er echter het zijne van en besluit mij geen geld te geven. Aangezien ik toch bij een bank ben, besluit ik om bij de bank zelf geld te halen. Als ik aan de beurt ben, krijg ik verontrustend nieuws.

“U kunt hier geen geld opnemen met een buitenlandse pas. Dan moet u naar Georgetown.”

De hoofdstad van Guyana is te bereiken via een 500 kilometer lange ongeasfalteerde jungleweg. Ik kijk nog eens in mijn portemonnee en tel iets meer dan 15 dollar aan Braziliaanse Reaal.

“Kan ik hier geld wisselen?”

“Dan moet u naar het vliegveld. Daar is een wisselkantoor.”

Een man volgt me op de voet zodra ik de bank uitloop. Aangekomen bij de deur spreekt de man mij voorzichtig aan.

“Psst! Hey! Psst! Moet je geld wisselen?”

Hij moet mij gehoord hebben en ziet waarschijnlijk zijn kans schoon om wat geld te verdienen. Om niet de speurtocht naar het wisselkantoor te hoeven beginnen, start ik de onderhandelingen. Aangezien ik geen idee heb wat de wisselkoers is, heb ik niet een al te sterke onderhandelingspositie. Met mijn tegenbod van 'nog een beetje meer' en zijn antwoord van 'je berooft me', komen we uit op net iets meer dan 15 dollar voor mijn Braziliaanse Reaal. Genoeg voor de verzekering, maar geen geld meer over voor benzine en eten. Aangezien ik alleen in Georgetown geld kan krijgen, betekent dat dus dat ik weer terug moet naar Brazilië om daar geld te gaan halen. Ik heb weinig keus, dus ik sta al snel mijn verhaal te doen bij de Gyaanse douane.

“Geen probleem! We zien je straks wel terug.”

Ik laat al mijn verzekeringspapierwerk achter bij de douanepost, zodat ik bij terugkomst direct door kan rijden. Ook de Braziliaanse douane maakt niet zo'n probleem.

“Geen probleem! Rijd maar gewoon door.”

Illegaal in Brazilië op een motor die volgens het systeem niet is toegelaten ga ik op zoek naar een bank.

“Een bank? Die is hier niet. Je kan bij de supermarkt geld halen.”

Met een 10% toeslag rijd ik met het maximale bedrag van zo'n 80 euro naar Guyana. Het papierwerk is allemaal geregeld. Ik kan op zoek naar het geldwisselkantoor. Ik moet immers mijn Braziliaanse Reaal weer omzetten naar Gyaanse dollars.

Door de jungle

Een rode zandweg strekt zich uit door de Guyaanse savanne. Op een paar oneffenheden na lijkt de weg prima. Een prima weg lijkt echter een relatief begrip, want het sporadische verkeer dat ik passeer kiest zorgvuldig zijn spoor. Op dit soort wegen lijkt er geen voorgeschreven plaats op de weg te zijn. Ik hoef me dan ook geen zorgen te maken over het links rijden.

Dit resulteert erin dat ik het weinige verkeer zowel rechts als links passeer. Het gebruikelijke getoeter en het gebruik van lichtsignalen zijn hier niet bedoeld als correctie, maar ter begroeting van een stoffige, roodgekleurde bepakte motor met dito rijder.

Al snel komt mijn voorspoedige rit door de Guyaanse jungle tot een einde. Een vijftal mannen houdt zich bezig met de reparatie van een houten brug. De brug is ingestort en ik kan niet anders dan wachten tot er iets van een overgang gemaakt is. Mijn aanwezigheid voorspoedigt de reparatie niet, want al snel staan de mannen om mij heen met de gebruikelijke vragen.

“Waar kom je vandaan?”

“Hoeveel CC heeft de motor?”

“Hoe duur is de motor?”

Intussen sluit ook de 125CC rijder, die ik eerder op de weg passeerde, bij mij aan. De man waarschuwt me voor wat komen gaat.

“Normaal is het in deze tijd van het jaar hier niet begaanbaar, maar dit jaar is er nog niet veel regen gevallen. Verderop in de jungle moet je uitkijken, daar zal meer regen gevallen zijn.”

Na deze waarschuwing, krijg ik het signaal dat ik de brug over kan. Ik kijk achterom en zie dat de mannen een aantal planken naast elkaar hebben gelegd waar ik de motor over heen moet manoeuvreren. Ik kijk vertwijfeld naar de constructie. Een drietal losliggende planken, die het ene eind van een vervallen brug met het andere eind verbind. Zo'n 5 meter lager, stroomt een rivier. De rivier is diep uitgesneden in het landschap en de steile wanden laten het

niet toe om je bij een mogelijke val eenvoudig aan de kant te begeven.

Alle ogen zijn op mij gericht en de mannen wachten verheugd af op het moment dat ik de motor de planken op stuur. Blijkbaar ontgaat mijn twijfel de mannen niet en ter bevestiging van de 'goede constructie' rijdt de 125CC-rijder over de geïmproviseerde brug. De planken klapperen wat op de uiteinden van de brug. De man komt zonder kleerscheuren aan de overkant. De brugwerkers fatsoeneren de planken en richten de ogen weer op mij.

Met het voorwiel op de middelste plank gericht, kijk ik nog eens naar de rivier.

'Zou de motor zo'n klap overleven?'

De brugwerkers moedigen me intussen als een stel cheerleaders aan. Ik moet toch op de een of andere manier naar de overkant. Ik zet mijn gedachten opzij en draai aan de gashendel.

'BAM!'

Het voorwiel raakt het hout van de geïmproviseerde brug.

'Geen tijd meer voor twijfel, gewoon op de middelste plank blijven.'

De werklieden staan verheugd toe te kijken hoe een zwaar bepakte reismachine zich op een door hen geconstrueerde brug begeeft. Er lijkt maar weinig ruimte voor een fout. De naast gelegen plank biedt nauwelijks plek om uit te wijken laat staan om houvast te zoeken met mijn laars.

'Niet meer naar de planken of naar beneden kijken nu!'

Ik kijk recht voor me en beweeg de motor over de brug. De scenario's die in mijn hoofd afspelen zijn een stuk spannender dan de werkelijkheid. Zoals te verwachten, rijdt de motor rechtuit over de middelste plank en na weer een harde klap van hout op hout, rijdt ik de motor de weg weer op. Na wat handen schudden, kan ik weer verder.

De savanne maakt langzaam plaats voor de jungle. Aangezien er geen andere weg is van Brazilië naar de hoofdstad, is de jungleweg

ook meteen de doorgaande route. Een alternatief zou een langer durend transport over water zijn. Het is merkbaar vochtiger geworden en her en der liggen nog waterplassen. Het vrachtverkeer heeft diepe sporen nagelaten in de rode modder. Zoals de 125CC berijder al heeft voorspelt vordert het door de jungle een stuk langzamer. De weg wordt slechter en slechter. Ik begin me af te vragen met wie Guyana in oorlog is. Het kan niet anders of de vijand bombardeert de doorgaande route om de verbinding met Brazilië te verbreken. Er bevinden zich grote gaten in het wegdek en deze gaten zijn in grote getale aanwezig. Het is onmogelijk om de gaten te ontwijken en doordat de gaten zijn gevuld met water is het ook onmogelijk om de diepte in te schatten. Remmen op een spekgladde ondergrond is ook geen optie, dus met gematigde snelheid manoeuvreer ik me een weg door de jungle.

Al snel loopt het tegen zonsondergang en wordt het tijd om een plek voor de nacht te zoeken. Ik bevind me midden in de jungle. Via een pad die van de weg afleidt beland ik achter een bomen- en struikenrij. Ik ben volledig uit het zicht van de sporadische weggebruiker. Boven mijn hoofd vliegen er onder luid gekruis twee blauwgekleurde ara's. Een toecan verplaats zich zwevend van de ene boom naar de andere. Een prachtige plek midden in de natuur.

Aangezien de rits van mijn tent inmiddels is overleden, tape ik de tent dicht om eventuele spinnen en slangen buiten te houden. Ik lig veilig en kan gaan genieten van het nachtelijke orkest. Een oorverdovend geluid dringt door in mijn tent. Geen idee welke dieren er zich rondom mijn tent bevinden, maar het is wel duidelijk dat de longinhoud van de doorsnee vogel niet toereikend is om bepaalde geluiden te produceren. Het tentzeil en het gebruikte tape, zorgt er in ieder geval voor dat ik met een gerust hart in slaap kan vallen.

De volgende dag ben ik al vroeg wakker om mijn weg te vervolgen. Af en toe zie ik voor me een dier de jungle in schieten. De eerste zonnestralen breken door het bladerdek heen. Het is echter niet het moment om er van te kunnen genieten. De volle concentratie blijft nodig om niet onderuit te gaan op het onvoorspelbare wegdek. Op plaatsen is geprobeerd de weg te repareren door er een lading zand over heen te storten. Daar waar dat niet gebeurd is, moet ik rekening

houden met de diverse kraters of gladheid vanwege de gevallen regen. Ik vorder gestaag, totdat ik een 'file' kom van drie vrachtwagens.

Voor me is de helft van de weg weggespoeld. Een vrachtwagen verspert de andere helft die nog begaanbaar is. Compleet vastgelopen in de modder, zijn de mannen druk bezig om de wielen weer vrij te graven. Tussen het weggespoelde deel en de vrachtwagen, bevindt zich nog net een strookje modder. Mogelijk net genoeg voor mij om te passeren. Genoeg betekent in dit geval dat ik er gezien de breedte langs heen kan, maar dat ik met mijn laarzen geen houvast meer kan zoeken. Ik zal vlak langs het weggeslagen wegdeel moeten rijden om er langs heen te kunnen.

Het feit dat de vrachtwagen aardig vast lijkt te staan en dat er genoeg manschappen zijn om mij te helpen bij een mogelijke val, doet mij besluiten om het te proberen. Een van de mannen geeft mij de bevestiging dat ik op het goede spoor zit. Ik heb al wel geleerd om niet al teveel te vertrouwen op deze gidsen, want met enige regelmaat zie je in de stad een bumper op bumper gaan door toedoen van een parkeerloods. Gecontroleerd rijdt ik de motor langs de vrachtwagen. De breedte van het stuur bepaalt de breedte van de motor. Het stuur nadert de trailer tot op een paar centimeter en ineens.....weerstand!

Ik voel de zijtas langs de trailer schuren. Blijkbaar steekt de zijtas toch net iets verder uit dan het stuur. Mijn gids is echter erg tevreden met het resultaat en steekt zijn duimen omhoog. Na een laatste beetje gas ben ik langs de wegverschuiving en heb ik weer ruimte.

Na een uurtje rijden bekruipt me het nare gevoel van het volgende onheil. De lucht rechts van me kleurt volkomen zwart. Geconcentreerd op de weg, probeer ik een eventuele bui te ontlopen.

'Flits! BAAAAAM!'

De lucht om me heen is volkomen zwart. Af en toe doorsplijt het geel van een bliksemschicht het zwart van de lucht. Het geluid van de donder die er direct op volgt, overstemt alle andere geluiden. Het ziet het er naar uit, dat er geen ontkomen meer aan is; noodweer op

komst! Een eerste druppel spat uiteen op mijn zonnebril. Ik stuur de motor naar de linkerkant richting een bommenrij en parkeer de motor onder een palm. Zelf ren ik nog een stukje verder de bossages in om plaats te nemen onder een dicht bladerdek. Precies op tijd, want ineens barst de regen in volle hevigheid los. Ik positioneer me precies tussen een aantal stroompjes water, die van het bladerdek naar beneden komt zetten. Ik kijk toe hoe een auto zich een wegbaant over het inmiddels doorweekte wegdek. De bestuurder toetert even en ter bevestiging steek ik mijn duim op om aan te geven dat alles goed is. Ik eet mijn laatste zoute crackertje en realiseer me dat ik de komende uren niets meer te eten zal hebben. In combinatie met een mogelijk glad wegdek en een inmiddels nat pak niet echt het beste vooruitzicht. Zoals zo vaak deze reis verander je er niets aan en heb je het gewoon te accepteren.

Zodra het droog is, zet ik mijn reis voort. Met de volle zonneschijn op het wegdek, droogt de weg snel en daarmee verdwijnt ook de gladheid. Het motorpak is weer snel droog en voordat ik het weet, zit ik alweer vrolijk te zingen in mijn helm. Zoals vaker deze reis, volgt een geluksmoment op een moment van somberheid.

Zodra ik Linden bereik is er ineens asfalt. Een verkeersbord geeft een maximale snelheid van 100 km/h aan. Waar ik het somber in zag om deze dag voor het donker Georgetown nog te bereiken, kan ik ineens gas geven en beland ik net bij het invallen van de echte duisternis de hoofdstad van Guyana.

Georgetown

In het centrum van Georgetown is er boven een bar een hotel. Het gebouw ziet er nogal gebrekkig uit en uit de bar schalt een hoop herrie. Een totale tegenstelling ten opzichte van het hotel waar ik net naar de prijs informeerde. De prijs vond ik dusdanig hoog dat ik al snel weer op de motor zat. Gezien de staat van het huidige hotel moet deze wel aan al mijn verwachtingen voldoen; een lage prijs, een bed en een douche. Dit blijkt inderdaad zo te zijn en met een deel van mijn bekpakking, sleep ik me omhoog naar de kamer.

“Brand! Is er brand?!”

Een geschrokken man springt op uit zijn stoel als hij mij ziet passeren.

“Nee, ik kom net met de motor aan.”

Als ik mezelf bij het passeren van een spiegel een blik toewerp, kan ik me goed voorstellen waarom de man dacht dat ik een brandweerman zou zijn. Met zwarte vegen en overwegend grijstinten, is het witte shirt dat ik draag, zelfs in een wasmiddelreclame niet meer schoon te krijgen. Mijn zwarte broek en laarzen zijn gekleurd in een grijs van stof en een rood van modder. Mijn bezwete gezicht bevat zoveel zwarte vegen, dat ik zo kan doorgaan voor een inwoner van Guyana. Alleen de blauwe ogen en de helm zouden kunnen verraden dat er sprake is van een met vuil besmeurde buitenlandse motorrijder.

De lage prijs voor de hotelkamer resulteert in een evenredige kwaliteit. De herrie van de bar komt ongedempt mijn kamer binnen schallen. De kamer is snikheet en bevat een overvloed aan muggen. Airco is er niet. Aangezien alleen de koude kraan van de douche werkt, kan ik toch nog afkoelen. De vermoeidheid overheerst al het andere ongemak. Na de douche lig ik al binnen een minuut op bed te slapen.

Bij binnenkomst in Guyana heb ik toestemming gekregen om drie dagen in Guyana te verblijven. Er werd mij medegedeeld dat ik mijn verblijf bij het douanekantoor in Georgetown diende te verlengen.

Als ik direct door zou rijden naar Suriname, dan zou het niet nodig hoeven zijn. Ik besluit om geen risico te nemen en toch even langs het kantoor te gaan. Dat geeft me tegelijk de gelegenheid om een paar dagen langer in Georgetown te blijven.

Het gebeuren in het hoofdkantoor blijkt een ouderwets ambtelijke happening te zijn. Ik kom uit in een zaal met een hoop bureaus waarachter diverse ambtenaren werkzaam zijn. De man die ik zou moeten hebben, blijkt in een meeting te zitten. Ik neem plaats op een stoel en aanschouw het gebeuren in de zaal.

Vanaf een verhoging houden toezichthouders de ambtenaren in de gaten. Het is een drukte vanjewelste, waarbij elke zaak in het openbaar besproken lijkt te worden. Ik ben getuige van diverse ruzies tussen burgers en ambtenaren. Met enige regelmaat word ik bij de ruzie betrokken. Burgers lichten me in over het dossier om vervolgens met een ambtenaar de strijd aan te gaan. Ik zit rustig op mijn stoel en aanschouw het schouwspel.

Na 2 uur wachten zit ik nog steeds op mijn stoel. Ik krijg inmiddels honger en besluit te vragen wanneer de beste man weer beschikbaar is.

“Moet je perse hem spreken?”

“Dat weet ik niet. Ze zeiden bij de receptie dat ik naar hem toe moest gaan.”

“Misschien kan je ook wel bij iemand anders terecht.”

De receptioniste laat me een kantoor binnengaan. In het kantoor is een gesprek gaande tussen een ambtenaar en een klant. In afwachting tot de twee mannen zijn uitgepraat, neem ik plaats op een leegstaande stoel.

“Wat kom je hier doen?”

“Uhm....ik word hier net naar binnen gestuurd. Ik moet een verlenging hebben voor mijn verblijf in Guyana.”

“Dan moet je hier niet wezen!”

Ik loop weer naar buiten en doe weer navraag.

“Wat kom je hier eigenlijk doen?”

“Ik wil mijn verblijf in Guyana verlengen.”

“Ooooh!!! Waarom heb je dat niet gezegd. Dat kan je gewoon hier doen!”

Na zo'n 2,5 uur wachten, kan ik eindelijk de straten van Georgetown verkennen.

Zwervend door de straten van het centrum van Georgetown spreekt een oudere man mij aan. De man bezit een klein kraampje alwaar hij kleinigheden als losse snoepjes verkoopt. Het centrum is bezaaid met dit soort kleine verkoopkraampjes. Verkoopwaar varieert van drank, gekopieerde dvd's, tot snoepjes en papegaaien.

“Waar kom je vandaan?”

“Nederland.”

“Daar hebben jullie toch molens?”

“Uhm, ja.”

“Waarom?”

“Die werden vroeger gebruikt om bijvoorbeeld graan te malen.”

“Wij hebben zuiver water.”

.....

Er volgt een nogal vreemd gesprek. De man springt van de hak op de tak. Het lijkt wel of hij elk mogelijk onderwerp even kort wil aanstippen.

“Ben je van de FBI?”

“Wat? Nee, ik kom uit Nederland. We hebben geen FBI in Nederland.”

“Ben je van de CIA?”

“Nee, ook niet.”

Ik word niet veel wijzer van het gesprek en ik geef aan dat ik verder ga lopen.

“Deze kraam is de balie tot mijn daadwerkelijke bedrijf.”

“De kraam is niet je eigenlijke business?”

“Houd je van wiet?”

“Nee.”

“Ik kan ook wel iets anders voor je regelen.”

“Nee, dank je.”

“Houd je van pornografie?”

“Uhm...”

“Ik kan twee jonge meisjes voor je regelen, een uit India en een uit Brazilië.”

“Nee, dank je.”

“Kan je je lekker mee vermaken, dan kijk ik toe.”

Het gesprek wordt vreemder en vreemder. Ik zeg de man gedag en loop weg. Ik zet mijn zwerftocht door de stad voort. Ineens wekt een opvallend geluid mijn aandacht.

“Pssst!”

Een geluid van lippen die langs elkaar vibreren.

“Pssst!”

Hetzelfde geluid. Ik kijk nieuwsgierig om me heen. Voor het stoplicht staat een auto met een viertal vrouwen. Blijkbaar val ik met mijn blanke huid en blauwe ogen op tussen de donkere inwoners van Guyana. De meisjes hangen uit het raam en kijken mijn richting op. Met de lippen getuit, produceren ze een geluid dat op een lokroep moet lijken. Het stoplicht springt op groen en lachend zwaai ik naar de vrouwen. Een hoop getoeter doet de bestuurster besluiten om door te rijden.

Na een paar dagen in Georgetown te hebben verbleven is het tijd om door te rijden naar Suriname. De weg naar Suriname is 200 kilometer lang en bestaat uit veel bebouwing. De lintbebouwing zorgt voor een constante drukte met mensen, dieren en voertuigen. De bestuurders

van de voertuigen doen maar wat en de loslopende paarden, koeien en geiten zorgen ervoor dat je hier constant moet uitkijken. Daarnaast blijft het ook nog zaak om aan de linkerkant van de weg te blijven rijden.

Na de 200 kilometer zonder brokken overbruggen te hebben, eindigt de weg. Ik sta voor een pont die me richting Suriname moet brengen.

“Kan ik met creditcard betalen?”

“Nee, alleen met contant geld. Er gaat bovendien maar een ferry per dag, dus je moet morgen terug komen.”

Ik ga naar het dichtstbijzijnde dorp om geld te pinnen. Al snel kom ik tot de conclusie dat ze ook hier geen buitenlandse bankpassen accepteren. Volgens de lokale bewoners moet ik zo'n 100 kilometer terugrijden om te kunnen pinnen. Er zit niet veel anders op, dus ik rijd plichtmatig op en neer naar Nieuw-Amsterdam.

In de middag neem ik intrek in een hotel dat vlakbij de veerpont is gelegen. Tegenover het hotel is een restaurant annex bar, waar ik die avond plaatsneem voor een koud biertje.

“Hey white man! White man!”

Ik ben de enige blanke op een vol terras en een zwerver probeert mijn aandacht te vragen. Ik kijk de man vragend aan en voordat ik het weet staat een medewerkster van de bar naast me.

“Wegwezen hier!”

De zwerver is klaarblijkelijk niet welkom, want dreigend staat de 1,5 meter lange serveerster met een net zo'n lange stok naar de zwerver te zwaaien. De zwerver lijkt echter niet onder de indruk en begint een tirade tegen de serveerster. Dat blijkt echter al snel een niet verstandig besluit. Vanuit de bar komt er versterking aangerend. Een collega serveerster bewapend met een emmer water passeert mijn tafel. Voordat de man kan reageren vliegt de inhoud van de emmer over de zwerver. Doorweekt van het water druipt de man af.

Ik besluit het na een paar biertjes ook voor gezien te houden en ga naar het hotel om de volgende morgen vroeg op te staan om een

plaatsje op de ferry te bemachtigen.

“Heb je een verzekering voor Suriname?”

“Nee, nog niet.”

“Dan kan je niet mee op de ferry!”

De verzekering kan ik in het naastgelegen dorp verkrijgen.

“Heeft u een toeristenkaart?”

“Nee!?”

“Dan kunnen we ook geen verzekering afgeven.”

“Waar kan ik een toeristenkaart kopen dan?”

“In Georgetown.”

Dat betekent 200 kilometer terugrijden voor een toeristenkaart. Ik begin intussen aardig flauw te worden van dat heen en weer rijden.

Na 200 kilometer rijden ben ik weer terug in Georgetown. Het is het begin van de middag, dus ik besluit direct door te rijden naar de Surinaamse ambassade. Ik heb geen idee waar de ambassade is, dus ik vraag diverse voorbijgangers om de weg. De tipgevers sturen me van links naar rechts, maar echt concreet wordt het niet. Blijkbaar hebben de lokale inwoners ook geen idee en roepen ze maar wat. Als ik weer een bocht omzeil herken ik bij toeval de Surinaamse vlag van de ambassade.

“We zijn gesloten. Kom om over een uur maar terug.”

Ik besluit nog wat kopietjes te maken van mijn papierwerk en sta een uur later weer bij de ambassade. De kopietjes blijken geen overbodige luxe, want alle gekopieerde documenten blijken inderdaad benodigd voor de aanvraag.

“Dat is dan 35 US dollars.”

“Hoeveel is dat in Guyaanse dollars?”

“We accepteren alleen US dollars.”

Door het drukke verkeer van Georgetown baan ik me een weg

richting de bank om mijn geld te wisselen. Als ik na een uur wachten eindelijk aan de beurt ben, volgt de volgende teleurstelling.

“Mag ik uw paspoort?”

“Nee, die ligt bij de ambassade van Suriname. Die krijg ik terug als ik 35 US dollar heb betaald.”

“Dan kunt u niet wisselen. We hebben uw ID nodig.”

Op de weg terug naar het consulaat zoek ik tevergeefs naar een obscuur geldwisselkantoor. Teruggekomen bij de ambassade doe ik mijn verhaal. Een collega toeristenkaartaanvrager hoort mijn verhaal aan en trekt dollars te verschijnen.

“Ik kan wel voor je wisselen.”

Precies op tijd, want net voor sluitingstijd stap ik een verzekeringskantoor binnen voor mijn verplichte motorverzekering.

Suriname

Ik ben alweer vroeg bij de ferry en dit keer lijkt het erop dat al mijn papierwerk in orde is. Ik sta bij mijn motor als een man mij aanspreekt in het Nederlands.

“Jij bent een eind van huis.”

Verbaast dat iemand mij in het Nederlands aanspreekt, verontschuldig ik me in het Portugees en vraag in het Engels wat de man zei. De laatste maanden praat ik verschillende talen door elkaar, maar daar hoort het Nederlands in ieder geval niet bij. De man gaat verder in het Engels.

“Oh sorry, ik dacht dat je uit Nederland kwam in verband met je Nederlandse kentekenplaat.”

In het Nederlands antwoord ik hem dat, dat ook inderdaad zo is. Ik moet nog duidelijk wennen aan het feit dat iedereen om mij heen ineens weer Nederlands praat.

Na een aantal uren wachten komt het signaal dat de ferry betreden kan worden. Ondanks dat ik mijn motor vooraan bij het hek heb

geplaatst, laten ze me als laatste de ferry oprijden. Als resultaat kan ik ook pas als laatste weer van de ferry af en sta ik helemaal achteraan een lange rij van mensen die wachten totdat de douane een stempel heeft gezet. Als laatste passagier kan ik eindelijk Suriname betreden.

Blijkbaar liep ik nogal te treuzelen bij de grens, want zodra ik naar Paramaribo wil rijden heeft een kudde koeien al bezit genomen van de weg. Langs de kant van de weg zitten een aantal Surinamers toe te kijken hoe ik de kudde nader.

Ik zigzag me een weg tussen de kudde heen, totdat ik tegen het achterwerk van een grote stier aankijk. Het plan is om de stier links te passeren, maar zodra ik die kant op stuur, draait de stier zich nieuwsgierig om en staat ineens over dwars op de rijbaan. Stokstijf blij ik staan en wacht af wat de stier gaat doen. Blijkbaar heeft deze dezelfde tactiek en ben ik weer eens onderdeel van een Mexicaanse standoff. De Surinamers kunnen dit schouwspel wel waarderen, want lachend staan ze nu te kijken en te wijzen. Aangezien er niet meer veel asfalt over is, kan ik niet anders dan langs de voorkant van de stier te rijden. Met andere woorden, als een ware toreador moet ik de dreiging van het contact met een van de hoorns ondergaan. Een klein tikje en de stier zal me in de naastgelegen sloot duwen. Ik kan mijn publiek uiteraard niet teleurstellen en rijd dan ook vlak langs de kop van de stier. Blijkbaar is dat spannender voor mij dan voor de stier. Ik bereik juichend de andere kant van het asfalt en de stier heeft alleen zijn kop gedraaid om me nog steeds wat verveeld aan te kijken. Mijn publiek zwaait nog even naar me en ik kan weer verder richting Paramaribo.

Mijn geldreserves zijn bijna op dus het plan is om in Paramaribo op zoek te gaan naar transport voor mijn motor richting Nederland. Het einde van de reis nadert.

Het eerste de beste hotel dat ik in Paramaribo zie, heeft een mooi binnenplein waar ik mijn motor kwijt kan. Ik besluit dan ook om hier de eerste nachten door te brengen.

“We hebben de kleine kamers nog niet schoongemaakt, maar je mag eerst wel in een familiekamer. Dan moet je morgen maar verhuizen

naar een kleinere kamer, want dan zijn alle familiekamers gereserveerd.”

Na een goede nacht slapen, vraag ik de volgende dag of ik al kan verhuizen naar de andere kamer.

“Nee, dat komt straks wel. Doe maar rustig aan.”

Ik besluit om dan eerst maar met de motor naar de haven te gaan om te achterhalen hoe ik mijn motor in Nederland ga krijgen. Al snel krijg ik in de haven de namen van vier bedrijven, die mijn motor zouden kunnen verschepen. Bij het eerste bedrijf waar ik naar binnenloop, krijg ik al een prijsopgave die ik niet kan weigeren. Ik kan me niet voorstellen, dat de andere bedrijven mijn motor goedkoper kunnen transporteren. Als dat wel zo zou zijn, dan zou ik het bespaarde geld kwijt zijn aan de benzine voor de zoektocht naar de bedrijven en de gepaard gaande moeite. Ik spreek af om mijn motor de volgende dag, inclusief alle benodigde papierwerk en betaling, af te leveren.

Het is inmiddels middag als ik terugkom bij het hotel. Enigszins bezwaard dat ik zo lang weggebleven ben, en dus al die tijd de familiekamer bezet hield, ga ik op zoek naar de eigenaresse om de verhuizing te regelen.

“Doe maar rustig! Ga lekker je gang! Als die mensen er zijn, moeten ze eerst maar even het centrum in gaan.”

Als ik de volgende dag op het binnenplein mijn motor prepareer om weg te brengen, spreekt een Surinaamse hotelgast mij aan. Het is ochtend en de temperatuur is al flink opgelopen. Dat de man 's ochtends al rondloopt met een halve liter blik bier verbaast me dan ook niet. Net als in Brazilië en Guyana het geval was, wordt bier hier 24 uur per dag gedronken.

“Ben jij de eigenaar van die motor?”

“Ja, die is van mij.”

“Ik zocht je al. Ik wil je motor wel kopen. Wat wil je er voor hebben?”

Aangezien het transport van de motor naar Nederland bijna niets kost, ben ik niet van plan om de motor te verkopen. Met een nieuwe zuiger en zuigerveren en de nieuwe kettingset, gaat de motor wel weer tienduizenden kilometers mee zonder al te groot onderhoud. De nieuwprijs lijkt in ieder geval altijd wel een goed uitgangspunt.

“8000 euro!”

“Ik geef je er 43 gram onbewerkt goud voor.”

Een belangrijke bron van inkomsten voor Suriname is de goudwinning. Als gevolg van de goudwinning kan je op veel plaatsen in de stad je goud verkopen. Ik heb geen idee wat goud waard is op dit moment en het woordje 'onbewerkt' staat me ook niet echt aan. Ik besluit het bod dan ook vriendelijk af te slaan. Ik rijd mijn motor naar de haven en boek die middag de vliegtickets naar Nederland. Voor het eerst sinds vertrek heb ik een definitieve einddatum voor mijn reis.

De beste vliegticketprijs leidt me van Paramaribo over Belem naar Amsterdam. Ik besluit om meteen van de gelegenheid gebruik te maken om eerst nog even een welverdiende vakantie te vieren in Brazilië alvorens terug te gaan naar Nederland.

Zodra ik met de bus bij het vliegveld arriveer, blijkt het te gaan om een klein vliegveld. Mijn initiële plan om de nacht door te brengen op het vliegveld blijkt al snel niet te gaan werken. Ik krijg geen toegang tot het gebouw zonder eerst in te checken. Aangezien mijn vlucht de volgende dag pas vertrekt is dat niet mogelijk. Ik besluit dan ook om op zoek te gaan naar een goedkoop verblijf voor de nacht. Vlakbij het vliegveld blijken er echter weinig mogelijkheden tot overnachting. Ik loop wat rond en toevallige passanten wijzen me erop dat het misschien mogelijk is om te overnachten bij een guesthouse in aanbouw. De eigenaar ontvangt mij inderdaad met open armen. Ik krijg wel de mededeling dat het nog niet af is en dat hij eigenlijk nog geen gasten ontvangt. 's Avonds bij een kop koffie vertel ik Roy dat ik de motor had kunnen verkopen voor een handje vol goud. Lachend schud Roy zijn hoofd.

“Onbewerkt goud zeker! Als je dat wegbrengt blijft er nog geen

grammetje over. Op die manier proberen ze hier mensen vaker op te lichten.”

Blaauwe ogen

Ik sta op het punt om de straat over te steken als een naderende auto ineens vol in de ankers gaat. De auto komt precies tot stilstand ter hoogte van mijn locatie op de stoep. Het feit dat de auto precies hier moet stoppen, is enigszins vreemd te noemen. Het rode stoplicht is nog zo'n 50 meter van ons verwijderd en de borden langs de kant van de weg verbieden het om hier te parkeren. De ramen van de auto zijn geblindeerd en ik kan dan ook niet zien wat er zich binnen in de auto afspeelt.

'Waarom stoppen ze precies hier? Moeten ze iets van mij?'

Ik loop ergens rond te dwalen door een buurt in Belem. Een waarschuwing van de dag ervoor komt ineens weer boven.

“Je kan hier niet zomaar overal over straat lopen! Het is hier gevaarlijk voor jou.”

“Hoezo voor mij?”

“Omdat je een gringo bent!”

Met mijn inmiddels gebronste huid heb ik zelf allang het idee dat ik wel door kan gaan voor Braziliaan. Mijn Braziliaanse gezelschap van die avond heeft daar een heel ander idee over.

“Met zulke blauwe ogen zeker!?”

Ik heb deze reis zoveel waarschuwingen gekregen, maar nog nooit is me ook daadwerkelijk iets bedreigends overkomen. De meeste waarschuwingen sla ik dan ook gewoon in de wind. Mijn enige voorzorgsmaatregel is dat ik mijn geld over mijn broekzakken verdeel en mijn telefoon en geldpassen in het hotel achterlaat.

Ik realiseer me dat ik niet echt in de beste buurt van Belem rondloop. Het afval ligt her en der opgehoopt langs de huizen. De muren van de huizen vertonen scheuren en zijn zichtbaar in een vervallen staat. Geen haan zou er naar kraaien als mij hier iets overkomt.

'Zouden de mannen in de auto mij willen beroven? Of erger? Ga ik

hier ontvoerd worden?'

Het geblindeerde raam aan de bestuurderskant zie ik langzaam omlaag gaan. Het lijkt er in ieder geval duidelijk op, dat ze iets van mij moeten. Ik blijf als versteend staan en wacht af wat er tevoorschijn komt van achter het glas.

Gespannen kijkt ik toe hoe er langzaam een hoofd verschijnt. Het lijkt er in ieder geval op dat de bestuurder als enige in de auto zit. De gedachten over een mogelijke ontvoering of beroving glijden langzaam van me af. Het hoofd behoort toe aan een vrouw die de middelbare leeftijd inmiddels al wel gepasseerd zou moeten zijn. Lachend kijkt de vrouw me aan. Met twee vingers wijst ze naar de glazen van haar zonnebril.

“Mooie blauwe ogen!”

Nog voordat ik kan reageren geeft de vrouw weer gas. Lachend kijk ik toe hoe ze door rood rijdt en afslaat naar rechts. Het risico voor beroving is uiteraard ook veel te groot als je voor het rode licht stopt.

Ik vervolg mijn weg en kom uit bij een drink- en dansgelegenheid. Een groot terras steunend op palen strekt zich uit over het water. Het is er gezellig druk en ik ga met een koude Sol tussen de Brazilianen op het terras staan. Ik sta nog geen 5 minuten van de zon en mijn koude biertje te genieten als iemand op mijn schouder tikt. Ik kijk om en een Braziliaan spreekt me aan.

“Die vrouw wil met je praten.”

Ik kijk over de schouder van de man en een drietal vrouwen van een jaar of 30 kijken me glimlachend aan. Ik bedank de man en maak kennis met mijn nieuwe tafelgenoten. Na een uur van praten, dansen en drinken, baan ik me een weg door de inmiddels stampend volle bar. Na in mijn kont te zijn geknepen en aangesproken te zijn door een Braziliaanse beland ik eindelijk in het toilet. Ik loop naar de enige leegstaande urinoir, tussen twee reeds plassende Brazilianen in.

“Loop even met me mee, mijn vriendin wil je ontmoeten.”

Ik kijk naar rechts en de man naast me blijkt tegen mij te praten. Ik

rits mijn broek dicht, was mijn handen en als een mak schaap loop ik achter de man aan naar zijn vriendin. De vriendin ziet me in aanwezigheid van de man en verheugd loopt ze op me af.

“Je ogen!”

Glimlachend kijkt ze me recht in de ogen aan. In mijn hele leven in Europa heb ik twee keer een opmerking gehad over mijn blauwe ogen. Hier in Zuid-Amerika ben ik de tel allang kwijt geraakt. Het wordt tijd dat ik eens ga nadenken over een immigratie.

De avond vordert en inmiddels heb ik mijn tafel verlaten voor de dansvloer. Ook hier kan ik de kleur van mijn ogen niet verhullen.

“Wat heb je mooie ogen!”

Met haar mooie lange zwarte haren en een fantastische glimlach staat een aantrekkelijke Braziliaanse naast me te dansen. Haar prachtig gevormde lichaam beweegt sensueel mee met het ritme van de muziek. Haar bewegingen laten me langzaam in een soort trance wegzakken. Ik laat me meeslepen door de Braziliaanse klanken en door de aanrakingen van haar lichaam tegen het mijne. Automatisch zoeken onze lippen onder het dansen contact. Ik dompel me compleet onder in weer een zwoele Braziliaanse nacht.

Zuid-Amerikaanse prioriteitstelling

Een zwerversbestaan van zo'n 15 maanden door 35 landen leidt blijkbaar tot volledige naïviteit.

“Wat?! Heb je al je spullen gewoon achtergelaten in Suriname?”

Ik ben net terug in Nederland en kan de verbazing van het thuisfront maar moeilijk plaatsen.

“Ja, tuurlijk. Het verschepingsbedrijf gaat de boel verschepen, zodra ze plaats hebben in een container.”

“Dan neem je toch in ieder geval je bagage mee?!”

Met een overgebleven bekpakking van drie tassen leek me dat geen optie. Het leven wordt een stuk eenvoudiger als je gewoon de mensen vertrouwd.

Na een maand zit ik alweer redelijk in het Nederlandse ritme. De eerste boete vanwege een snelheidsoverschrijding van 6 km/u is alweer binnen en vele boze gezichten hebben me al duidelijk gemaakt dat er niet veel improvisatieruimte is in het Nederlandse verkeer. Ook de Nederlandse achterdocht is er langzaam weer ingeslopen. Het verschepen van de motor zou zo'n drie weken duren. Het bedrijf had aangegeven om de motor een week na afleveren op transport te stellen. Aangezien ik na het afleveren van de motor nog twee weken in Belem ben verbleven en ik nu alweer een maand in Nederland zit, zou de motor alweer in Nederland moeten zijn.

“Goedemorgen! Mijn motor zou verscheept moeten zijn, maar ik heb nog niets gehoord.”

“Meneer Hoenderboom? De motor staat hier nog in de loods. Zodra we de motor versturen, sturen we u de vrachtbrief toe.”

Ik ben wel gewend geraakt aan de Zuid-Amerikaanse prioriteitsstelling, dus met een gerust hart hang ik op.

'Mijn motor staat er in ieder geval nog!'

Deze geruststelling is voor korte duur, want de mensen om me heen

hebben er minder vertrouwen in.

“Je bagage zie je in ieder geval niet terug. Je kan niet eens bewijzen wat er allemaal in zat.”

“Je motor wordt in onderdelen verkocht.”

De weken gaan voorbij en de frequentie waarbij ik mijn email controleer met betrekking tot een vrachtbrief neemt toe. Na een maand is het ongeduld te groot geworden.

“Als het goed is heeft u een motor op transport gesteld. Ik heb echter nog steeds geen vrachtbrief mogen ontvangen.”

“Een motor? Een momentje alstublieft.”

Op de achtergrond hoor ik de vrouw de hulp inroepen van een collega.

“Weet je hoe dat zit met die motor?”

“Die is toch al weg?”

De vrouw keert zich weer tot mij.

“De vrachtbrief stuurt mijn collega op.”

Na twee weken heb ik helaas nog steeds geen vrachtbrief mogen ontvangen. In totaal ben ik alweer drie maanden verder, dus langzamerhand begin ik me te oriënteren op de tweedehands motormarkt. Zoekende op internet, zie ik ineens een mail verschijnen in mijn mailbox.

'De vrachtbrief!'

Ik zoek het betreffende vrachtschip op en kom tot een schokkende ontdekking.

'Het vrachtschip heeft de Caraïben nooit verlaten!'

Geschokt bel ik met het transportbedrijf.

“Klopt! De lading is overgeheveld op een ander schip.”

Ik zoek de verblijfplaats van het andere schip op en zie dat het afgemeerd zou moeten liggen in Rotterdam.

'Mijn motor is in de buurt!'

Na twee dagen komt de verlossende bevestiging.

“Goedemiddag! Uw motor is aangekomen. De motor gaat belast worden met 21% omzetbelasting en 6% invoerrechten.”

Het lijkt me sterk dat ik omzetbelasting over iets moet gaan betalen, waarover allang omzetbelasting is betaald.

“Er is al BTW betaald. De motor staat op Nederlands kenteken.”

“Dan heb ik de exportpapieren nodig.”

“Ik heb de motor niet geëxporteerd vanuit Europa. De motor heeft het vaste land verlaten via Zuid-Korea.”

“Uhm.....oh.....dan heb ik een factuur van de motor nodig.”

“Die papieren heb ik tegelijkertijd met mijn inboedel weggedaan. Bovendien staat mijn motor hier geregistreerd, dus het moet voor de douane duidelijk zijn dat het mijn motor betreft.”

“Ik zal mijn best voor u doen.”

Voor de zekerheid stuur ik het importbedrijf een scan van de kentekenpapieren en een kopie van de registratie bij het RDW.

'Kentekenpapieren?! Ik heb een geschilderd kentekenplaat erop zitten!'

Na vele grensovergangen en vele aanhoudingen heeft nog niemand een opmerking gemaakt over mijn zichtbaar geschilderde kentekenplaat. Ik realiseer me dat het importproces met een 'vervalste' kentekenplaat in Nederland het gehele proces vast niet ten goede komt.

Na weer twee dagen komt echter het verlossende antwoord.

“U kunt uw motor komen ophalen in onze loods in Rotterdam.”

De Hereniging

Bij binnenkomst zie ik hem meteen al in een hoek van de loods geparkeerd staan. Vanachter een hek aanschouw ik het geheel; een motor met alle bagage er nog op. De vreugde over het weer zien doet mij het papierwerk afhandelen als in een roes. Na meer dan drie maanden is het eindelijk zover. Het hek gaat open en ik leg mijn hand op de kont van mijn reisgezel. Het kontje dat ik al zo vaak heb mogen beroeren deze reis. Mijn andere hand streelt zachtjes een wang van mijn grote liefde. Ik snuif de geur op, die ik al veel te lang heb moeten missen. Wat een fantastische avonturen hebben we samen beleefd. In voor- en tegenspoed zijn we bij elkaar gebleven en hebben we elkaar er doorheen gesleept.

“Wat ziet dat ding eruit!”

Opgeschrikt uit mijn verliefdheid, kijk ik op naar de man naast me. Er staan inmiddels vijf mannen om de motor heen en ze kijken nogal geschokt naar het resultaat van zo'n 70.000 kilometer rijden door verschillende omstandigheden. Drie van de vier knipperlichten zijn afgebroken en de vierde is vakkundig met tape weer in vorm geplakt. De veel te kleine kentekenplaat is zichtbaar handgeschilderd en het vuil maakt de letters haast onleesbaar. Het windscherm is er al lang geleden afgebroken en de navigatiehouder hangt er maar wat bij. De zijkant van de motor is zichtbaar geschaafd en een handprotector is afgebroken. De motor is roodgekleurd van de modder van de Braziliaanse en Guyaanse jungleweg en het motorblok is vettig van de olie.

“Hoe ga je dat brik meenemen vanaf hier? Heb je de oplegger al achter staan?”

Verbaast over deze vraag, trek ik mijn motorpak aan en ga op de motor zitten. Met een druk op de startknop, slaat de Yamaha aan. Het geluid van de eencilinder vult de loods. Om de levendigheid van de Tenere kracht bij te zetten, draai ik nog een aantal keer aan het gashendel. Ik steek mijn hand op en rijd weg. Vijf verbaasde gezichten blijven achter.

Bang voor een boete vanwege mijn kentekenplaat en vanwege de technische staat van de motor, zorg ik dat ik me netjes aan de verkeersregels houd. Op de meest rechterbaan van de snelweg rijd ik huiswaarts. Via de linkerbaan haalt een motoragent mij in.

'Zou hij mijn kentekenplaat hebben gezien? Zal hij voor me gaan rijden en me een stopsignaal geven? Zal hij mijn motor afkeuren op de staat van de banden en de overige technische tekortkomingen?'

De motoragent rijdt echter gewoon door. Veilig zet ik de motor voor mijn huis stil. Een fantastisch avontuur is tot zijn einde gekomen.

Epiloog

In een stoffig kantoor zit ik achter een tweetal monitoren. Op de ene monitor is een document geopend waarmee ik aan het werk ben en op de andere prijkt een schermafbeelding van een motor op een bergweggetje met een weids uitzicht. Mijn blik wijkt af van het document en langzaam droom ik weg bij de schermafbeelding.

Een jaar geleden reed ik nog over dat weggetje het onbekende tegemoet. Waar ter wereld ik ook kwam, de mensen leken oprecht geïnteresseerd. Ik werd elke keer weer onthaald als zijnde een beroemdheid. Ik werd voorzien van eten, drinken, liefde, gezelligheid en alles wat ik meer kon wensen. Elke seconde van de dag kon mijn leven een abrupte wending nemen. Het ene moment vierde ik het leven in de armen van een warme Braziliaanse en het andere moment liepen de koude rillingen over mijn rug vanwege een bijna ongeluk. Emoties wisselden zich in een rap tempo af. Ik beleefde gevoelens van gelukzaligheid en euforie, die gevolgd werden door een bijna depressie. Het gevoel van liefde, angst, blijdschap en geluk, alle emoties leken tien keer versterkt ten opzichte van mijn emoties nu. Achter elke bocht, kon zich weer een moment van verrassing en bewondering bevinden. Geen enkel moment was er een moment van verveling of spijt. In vergelijking met het grijze muizen bestaan van nu, was dit het echte leven!

Ik droom verder over mijn volgende reis en de daarbij horende motor. Ik realiseer me dat de keuze voor een motor persoonlijk is en dat er geen ideale reismachine bestaat. Door het langdurige samenzijn met je motor, zou de keuze voor een motor voornamelijk gebaseerd moeten zijn op emotie. Op basis van zelf opgedane ervaring zal mijn volgende motor een motor zonder al teveel opsmuk zijn. Alle onderdelen die gemaakt zouden moeten zijn voor het avontuur weigerden dienst of braken in een vroegtijdig stadium af. Vanwege mijn drang naar de avontuurlijke weggetjes en het overnachten in de natuur, is met name een laag gewicht een belangrijke factor. Het besparen van gewicht mag echter niet volledig ten koste gaan van de motorinhoud. De mooie geasfalteerde bochtige

bergweggetjes moeten zonder motorische belemmering aangesneden kunnen worden. Met name het meebrengen van een minimale hoeveelheid aan bezittingen zal moeten zorgen voor minder gewicht en zorgen.

Ik droom weer over de avontuurlijke en verlaten paadjes, het onbekende en lekkere eten, de adembenemende natuur, de vrouwen die leken te vechten om mijn gezelschap en de afgelegen weidse overnachtingsplaatsen.

Mijn gedachten worden verstoort door een pop-upvenster die precies over mijn motor wordt geplaatst.

'Een afspraakherinnering.'

Over een kwartier moet ik weer een overleg in. Op een dag zullen deze overleggen verleden tijd zijn en rijd ik weer op dat bergweggetje het volgende avontuur tegemoet.